

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਸਿੱਖ ਬੁਲੇਟਨ

The Sikh Bulletin

A Voice of Concerned Sikhs World Wide

November-December 2006

ਮੱਘਰ-ਪੋਹ ਪੜਤ ਨਾਨਕਸ਼ਾਹੀ

editor@sikhbulletin.com

Volume 8, Number 11&12

Published by: Khalsa Tricentennial Foundation of N.A. Inc; 3524 Rocky Ridge Way, El Dorado Hills, CA 95762, USA Fax (916) 933-8020
Khalsa Tricentennial Foundation of N.A. Inc. is a religious tax-exempt California Corporation.

In This Issue/ਤਤਕਰਾ

Editorial Comments.....	1
Guest Editorial: AGGS-Making The Message	
Universal.....	2
Why Universal Message of Gurbani Has Not	
Become Universal.....	3
Universal Trap.....	7
The Language of Gurbani.....	11
Translating The Guru's Word.....	11
Implications Of The Inglorious Coup D'Etat in Sikhi.....	12
Asankh Moorakh Andhghor, Asankh Chor Haramkhor.....	15
What We Know About Atty. D. S. Gill of IHRO.....	16
Driven By The Greed For Power.....	16
Guru Gobind Singh In The Eyes Of Non-Sikh Historians.....	17
ਵੇਦਾਂਤੀ ਦਾ ਮੂੰਹ ਕਾਲਾ.....	18
ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ- ਸਮੱਸਿਆ ਕੀ ਹੈ? ਤੇ ਹੱਲ ਕੀ?.....	29
ਗਜ਼ਲ.....	31
“ਮਾਡਰਨ ਸੰਤ ਬਾਬੇ ਬਣਨ ਦੇ ਗੁਰ”.....	31
Book Page.....	32

Editor in Chief

Hardev Singh Shergill

Editorial Board

Avtar Singh Dhama, USA

Gurpal Singh Khaira, USA

Gurcharan Singh Brar, Canada

Dr. Sarjeet Singh Sidhu, Malaysia

Production Associates

Amrinder Singh

Sachleen Singh

This issue of the Sikh Bulletin is only in electronic format being sent to those whose email addresses we have. If you or someone you know would like to receive it please provide the email address. You may also pass it along to those on your email list.

The views expressed by the authors are their own. Please send the feedback and inputs to:

editor@sikhbulletin.com

Our Website: www.sikhbulletin.com

EDITORIAL COMMENTS

The following was an Editorial in the November 2006 issue of the Capsis Hotel's magazine in Thessaloniki, Greece.

Dear friends,

Allow me this time to recount a short fairy-tale, without commenting or further explaining. Once upon a time, there was an "island" where **Happiness, Sorrow, Knowledge, Love, Wealth, Arrogance** and "others" used to live. One day they found out that the island would sink and they all went to their "boats" and began to leave. LOVE was the only one to be left behind. She wished to remain there until the last moment. When the "island" began to sink, LOVE asked for help and seeing **Wealth** asked him: "Can you take me with you?" "No, I can't. I have gold and silver in my boat and I have no space". Passing by next to him was **Arrogance**: "Please help me", LOVE said to him. "I can't. You are wet and you will dirty my beautiful boat. **Happiness** was the last to go by. However, she was so happy that she did not hear LOVE pleading for help. Suddenly, LOVE heard the voice of an old man she did not know: "Come here, I'll take you with me", he said. When they reached land, the man left in a hurry and LOVE did not have the opportunity to thank him. **Knowledge**, who was that man who helped me?", LOVE asked. **Time**, replied Knowledge. "And why did Time help me?" LOVE asked again. Then, Knowledge smiled and said to her: "Only Time can understand the importance of LOVE in life".

A bientot, Lena Kapsi

The significance of importance of "Time" struck this writer with reference to the current state of Sikh affairs. Gurus devoted ten generations to nurture the tree of Sikhi, establish its roots, see it blossom and left their original writings. Not only that, the Tenth Guru, Guru Gobind Singh, especially ordered the Sikhs to recognize only **Sri Guru Granth Sahib**, and none other, as their perpetual Guru. Sikh scholars do not tire of making a strong distinction between Sikhi and other world religions that are attributed to single individuals whose writings were penned from memory long after they were gone from the world stage. But what is puzzling is that although the other religions have also seen distortions and misinterpretations of their original teachings, they pale when compared to the distortions and misinterpretations that have crept into Sikhism. Other religions also tolerate research into arriving at the truth after cutting through the fog of distortions over centuries. In contrast Sikhism is barely 500 years old, 200 years of which were the Guru period. Sikh organizations, on the other hand, resort to violence and murder even to thwart research. Not only that, the most outspoken champions of those distortions and opposing any reformation in Sikhi also claim to be the Guru designated guardians of Sikhi. I am talking about two organizations in particular who consider themselves 'the kedars' of Sikhi, **Akhand Kirtani Jatha and Damdami Taksal**. Until these organizations are literally banished from Sikhi, Guru Nanak's message is not going to see the light of day. These two organizations have taken on the task of denying, with threats and violence, any stage to those who are capable and willing to bring Guru Nanak's message to the sangat on one hand and propagate and spread the filth in 'kanjar kahani' and 'kanjar kavita' in so called 'Dasam Granth' on the other. Then there are multitudes of others such as 'Radhaswamis' and 'Nanaksariyas' who pick a word, a phrase or a whole shabad from Gurbani and plant it like a chip in the gullible's brain and establish their control for life. In case of Radhaswamis the recipient of 'naam' is supposed to keep it secret even from other members of the family. When would the **Time** come for the significance and importance of Guru Nanak's message to be realized and practiced upon by the rest of the mankind even if the Sikhs, to whom it was entrusted, opt out? *I hope in my life Time*. H. S. Shergill

GUEST EDITORIAL

AGGS: MAKING THE MESSAGE UNIVERSAL

Dr. Sarjeet Singh Sidhu, Malaysia

Sikhism, as we know it, is largely based on the teachings of the Aad Guru Granth Sahib (AGGS). Sikhs often refer to Sikhism as a 'Universal' faith. By 'universal', an adjective, most people mean 'embracing a major part or the greatest portion (as of mankind)'. If this is the definition of universal, then clearly Sikhism is not a universal religion for it does **not** 'embrace a major part or the greatest portion of mankind'. What is probably meant by those who make the claim is that Sikhism has the potential to be universally accepted, owing to some truly unique features which should make it attractive, if not irresistible, to the majority of mankind. Assuming, then, that there **is** something special, why has it (Sikhism) failed to have been more widely accepted?

The main reason for the failure to reach the mass of humanity lies in the inaccessibility of the spiritual truths of the AGGS to the majority. If Sikhism is to have any appeal amongst non-Sikhs, its Scripture must be fully explored and exploited. The majority of Sikhs are of Punjabi origin and even they have difficulty in understanding the verses of the AGGS. For non-Punjabis to gain any insight into the teachings of the AGGS it will be necessary to make available translations of the AGGS in other languages. Even if a single, acceptable interpretation is possible (and we all know that is not as yet possible) and a translation thereof accepted as accurate, the message of the AGGS will be available to the non-Punjabi.

A natural follow-up of this may well be non-Punjabi converts to Sikhism. There are of course other issues that will need resolving before non-Sikhs begin to consider conversions, but they are not relevant to the thrust of this Editorial. Assuming then that conversions do occur, and the numbers are sizable, it will only be natural that these converts will want to conduct ceremonies using the translated versions of the AGGS. Sikhs will have to come to terms with the suggestion that a translated version of the AGGS in, for example, English, and bound in one volume, can be installed in a gurdwara, and that reading from it will be as valid as reading from the Punjabi/gurmukhi version, that such a volume of the scripture will be "Guru Granth". Only then will larger numbers of non-Sikhs begin to accept the faith. And it is here that the converts and those who would support them will face stiff resistance. Those who will oppose such a suggestion will point to the Muslim example of the Quran being accepted in its original Arabic by all Muslims. There are several reasons for this and some may be controversial. Whilst the temptation to discuss these is ever present, prudence dictates that it be otherwise. It is enough to state that such an argument, for historical reasons alone, will not be to Sikhism's advantage.

The Punjabi Sikhs' insistence, that anyone wanting to be a Sikh will, of necessity, have to learn Punjabi (in Gurmukhi script), will ever remain a stumbling block to the propagation of the spiritual truths of the AGGS amongst non-Punjabis. Even for someone who has, quite by accident, discovered Sikhism and chosen to take amrit, the learning of Punjabi can be a deterrent to spiritual progress: a recent post on the Yahoo Group, Gurmat Learning Zone, by an African-American lady, Dr Yogi Kaur, who converted to Sikhism, highlights the problems faced by non-Punjabi converts. [1] Dr Yogi Kaur says "...You're always asked to learn Punjabi if you want to know what is going on from day one. I found this discouraging..." Punjabi Sikhs should first ask themselves: *Are we interested in sharing the message of our Gurus, as contained in the AGGS, with non-Punjabis? Is that our primary aim?* The answer to both questions **has** to be unequivocally "Yes", in which case translated versions of the AGGS will have to be available to the world at large, and allowed to be installed as "Guru Granth". If the answer is otherwise then clearly Sikhism will never be a universal (as defined here) religion; it will remain confined to one ethnic group, and whilst Sikhs are not (as yet) an endangered "species", the numbers losing interest will continue to rise.

The other aspect of our corporate outlook that will need change is our approach towards the non-Punjabi converts to Sikhism. After our initial "admiration" and congratulations to the new Sikh brother or sister we do little else to make them comfortable within our fold or to help them adapt. Based on their knowledge of other faiths, they quite naturally expect support from the Gurdwaras and granthis (whom they equate with priests); and here they are in for a disappointing surprise (compared with, say, the Christian Church and Priest). Rightly or wrongly, in our approach to non-Punjabi Sikhs, we tend to give out the wrong signals: "...I don't think non-Indian Sikhs are welcomed, liked, tolerated, or wanted... We have no problems with Sikhism at all, except for the exclusionary behavior of the majority of congregations all over the world..." (That is from Dr Yogi Kaur's letter).

The message of the AGGS is for all humanity, as we so often claim, but we have failed to disseminate it. If others are to have access to it we will have to accept that translations of the AGGS must be easily available to all those not familiar with Punjabi, whatever the reasons; translated versions may have to be installed as "Guru" in gurdwaras. We may have to accept the idea that "uninstalled" versions of the (translated) AGGS will be left on bookshelves in libraries (much like the Bible is). A major shift in mindset will be required. The gurdwaras and their management committees and granthis will need to change their way of thinking, and be more friendly and helpful to the new Sikh to help him adapt to the new faith. The convert

should be able to embrace Sikhism wholeheartedly and derive all the spiritual benefits it offers, without having to forego his culture or language. Will the majority Sikh Community (those of Punjabi origin) be able to accept the changes needed, and will it be able to adapt to them? These two major changes will help the new Sikh brother or sister adapt within the community of Sikhs. But for Sikhism to become a universal faith more will have to be done so that there is easy access to the message of the AGGS on a larger scale.

Reference:

[1] Learning-zone@yahoo.com; Sat, 26 Aug 2006 14:19:58 GMT; Non-Punjabi Sikh View of Indian Sikhs; posted by jbrar@juno.com
(The quotes ascribed to Dr Yogi Kaur are made on the assumption that the letter posted at the above site is authentic.)

[We invited some Sikh Bulletin readers to express their thoughts on the theme of this Guest Editorial. Four responses are published below. We invite your comments and views on how to make Guru Nanak's message universal and what role can you play. Prof. Gurtej Singh has outlined some practical steps on page 11. Unless concerned and thoughtful Sikhs join forces to take some concrete steps the message can be lost or distorted. Recently the SGPC President announced that in order to strengthen 'the Sikh Religious Movement' SGPC had availed the services of Bhai Baldev Singh of the Akhand Kirtani Jatha. That means fox will be guarding the hen house. ED.]

WHY UNIVERSAL MESSAGE OF GURBANI HAS NOT BECOME UNIVERSAL!

Dr. Sukhraj Singh Dhillon, PhD, Cary, NC, USA

INTRODUCTION

Not only the western world, but younger generation, in this modern era of science and technology, believes secular humanism as a spiritual and healing force and religion as a possessive and destructive force-- even though real purpose of a religion is spirituality. Those who make distinction between religion and spirituality feel possessed by rituals and guilt the religion imposes. With spirituality they find no rules related to God's love and God's ability to sustain us. Our collective survival lies in recognizing new realities about religion, and its positive relationship to science and spirituality [5]. We must recognize the path of secular humanism, based upon the principles of logic and reason. Right interpretation of gurbani provided in our eternal guru "Aad Guru Granth Sahib" (AGGS) [1] can provide us new realities. "Guru Nanak's revelation of "One God and One Humanity" unites all humanity, and offers the hope of providing everybody on this globe with the right to life, liberty and the pursuit of happiness.

Description

For appropriate analysis we need to discuss at least 2 aspects of this topic:

- (1) The universal philosophy of Sikhism.
- (2) Why Sikhism has not become a Universal Religion and actions to be taken.

1. Universal Philosophy of Sikhism (or Universal Nature of Guru Nanak's philosophy or Gurbani).

"God created humanity, we created religions!"

K. T. F. of N. A. Inc. 3524 Rocky Ridge Way, El Dorado Hills, CA. 95762

God created earth, we created boundaries!!

*In the name of our creations, we continue to destroy
His creations!"*

How can we claim to live in His "Will"!!

The religions of the world fall in two categories: **Prayer-oriented religions** and **meditation-oriented religions**. Christianity, Mohammedans, Hindus, Sikhs and other popular religions of the world are prayer-oriented. To pray, we need some higher power to which we can pray. That higher power is God. The meditation-oriented religions are Buddhism, Taoism, and Jainism. These are not prayer-oriented since there is no direct use of God as in other religions. Whether through meditation or prayer to God, the real aim of a religion is spirituality-- which is the realization of spirit that exists in each and every person. That is the realization of God, the connection between *atma* and *paramatma*, the realization of ultimate truth. *The real aim of a religion is spirituality, which is the final product. When religion is used as a shield to protect our insecurities, then it becomes a religious war.*

Every religion holds very different meaning for different people. As, for example, Iranian human rights lawyer Shirin Ebadi, and the Taliban's Mohammad Omar are both followers of Islam, but the former is awarded a Nobel Peace Prize (2003) while the latter is an ignorant, psychotic fiend. Bhagat Puran Singh of Pingalwara in Amritsar, and Sant Jarnail Singh Bhindranwale were both devout sikhs with completely different approach.

In practice, religion including Sikhism, is not about peace and spirituality. Nor is it about war. Every religion is about absolute belief in its own superiority and the divine right to impose its version of truth upon others. We see within our own Sikh religion, when many of us claim: "We are perfect gursikhs and the way we practice the religion is great. Our religious beliefs are purer than yours." That's how the ego functions: the other is always reduced to the lowest possible; and compared to the other, one raises oneself higher.

Once we accept the universal nature of Guru Nanak's Philosophy in gurbani, then there are no higher and lower, and there are no nations and races to compare (ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰੁ ਐਸਾ ਜਾਣੀਐ ਜੇ ਸਭਮੈ ਲਏ ਮਿਲਾਇ ਜੀਉ॥; *Nanak satgur aessaa jaaniay jo subsae laey milaaye jio...*AGGS, p 72; meaning: **O Nanak, know him as the true guru, who unites all with the Lord**). The new consciousness will arise - man will become very calm and quiet. All this continuous violence and aggression, whether between or within the religions, will disappear.

Gurbani will direct us towards ultimate reality, towards ultimate truth [6]. To be able to reflect reality is to know God. God is just another name for reality - another name for ultimate truth (ਆਦਿ ਸਚੁ ਜੁਗਾਦਿ ਸਚੁ ॥ ਹੈ ਭੀ ਸਚੁ ਨਾਨਕ ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚੁ॥; *aad sach jugad sach hai bhi sach Nanak hosi bhi sach..* AGGS, Jap 1, p 1; meaning: **ultimate truth or God was there before all ages began; was there in the past; is there in the present, O Nanak; and will be there in the future forever**). And a man is

really sane when he knows the truth because in the realm of truth, the formless Lord abides (ਸਚ ਖੰਡਿ ਵਸੈ ਨਿਰੰਕਾਰੁ॥; *sach khand vasae nirankar*. AGGS, Jap 37, p 8; meaning: in the realm of truth, the formless Lord abides).

Truth brings liberation, truth brings sanity.

Truth brings intelligence, Truth brings innocence.

Truth brings bliss, Truth brings celebration.

"Truth is higher than everything, but higher still is truthful living" (ਸਚਹੁ ਓਰੈ ਸਭੁ ਕੇ ਉਪਰਿ ਸਚੁ ਆਚਾਰੁ ॥; *sachh orai sab ko oopar sach aachaar*...AGGS, p 62).

How do we realize the Truth?

In *Jap*, Guru Nanak raised the same question "ਕਿਵ ਸਚਿਆਰਾ ਹੋਈਐ ਕਿਵ ਕੂੜੈ ਤੁਟੈ ਪਾਲਿ॥; *Kiv sachiaara hoviai kiv kurai tutaee pal* (AGGS, Jap 1, p 1; meaning: *How to become truthful; and how can the veil of illusion be torn away?*). His answer "ਹੁਕਮਿ ਰਜਾਈ ਚਲਣਾ ਨਾਨਕ ਲਿਖਿਆ ਨਾਲਿ॥; *hukm rajai chalna, Nanak likhia naal* (AGGS, Jap 1, p 1; *that is, walk in the way of His Will*)." Accepting the "Will of God" was the basic philosophy of religious prophets. Nanak called "Hukm" to His will. Taoism called "non-interference", Zen called "let-go", Christianity called "surrendering to the will of God."

Understanding the 'Divine' (The knowledge of the "Divine Will") means the destruction of the ego - whether it is the racial ego, the religious ego, or the individual ego: "ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੈ ਜੇ ਬੁਝੈ ਤ ਹੁਕਮੈ ਕਰੈ ਨ ਕੋਇ॥; *Nanak hukme je bujhe ta haumai kahi na koe*.. (AGGS, Jap 2, p 1; meaning: *O Nanak, one who understands 'Divine Will,' is freed from ego*)." The racial and religious ego, which is the root cause of religious wars, is far more dangerous than the individual ego. When the ego becomes racial or religious - we don't think we are claiming anything for our self. Indirectly we are claiming, "I am great because I belong to a particular race or religion which is great." However, it's the individual ego which is the building block for any kind of ego. The iron curtain of individual ego separates us from each other and from understanding God. "An Enlightened person sees not only himself in the world, but the whole world in himself". Absence of ego means that we all are actually the one humanity regardless of our color, caste, creed, national origin, sex.

A universal mind or one mind or one God of which we are part of is one universal energy, because "the universe is all energy and the energy is all universe [4]." We're like the spokes on a wheel, all radiating out from the same center. If we define ourselves according to our position on the rim, we seem separate and distinct from one another. But if we define ourselves according to the center of the wheel, we're a shared identity with the same mind. Just as a sunbeam can't separate itself from its source-the sun, and a wave can't separate itself from the ocean, we can't separate one mind from another. Our grades, credentials, jobs, cars, and homes are like a spoke at the rim, a sunbeam, and a wave-- all with characteristics of their own but a part of the same source-- the wheel, the sun and the ocean. We are all part of one indivisible divine mind or the universal mind or one universal energy or God. Our individual mind or soul (*atma*) is divine image of supreme (or *Paramatma*), but we have

to recognize it: ਮਨ ਤੂੰ ਜੋਤਿ ਸਰੂਪੁ ਹੈ ਅਪਣਾ ਮੂਲੁ ਪਛਾਣੁ॥; *mun tu jot saroop hai, apna mool pashaan*... (AGGS, p 441; meaning: *O my soul you're the image of Divine light; so know your source*). And the same mind or one mind or one energy, is the same as one God (*Ek Onkar*).

Once we recognize our Universal nature then: we have no one to fear from (*nirbhau*) and no feelings of enmity (*nirvair*) towards others (*nirbhau, nirvair*...AGGS, p 1). The fear and enmity are the products of others. The word other separates us from universal mind or universal love. (Guru Arjan's beautiful *gurbani* says: ਬਿਸਰਿ ਗਈ ਸਭ ਤਾਤਿ ਪਰਾਈ॥ ਜਬ ਤੋ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਮੋਹਿ ਪਾਈ॥ ਨਾ ਕੋ ਬੈਰੀ ਨਹੀ ਬਿਗਾਨਾ ਸਗਲ ਸੰਗਿ ਹਮ ਕਉ ਬਨਿ ਆਈ॥; *bisar gaaee sabh taat paraee; jab te sadhSangat mohi paaee. Naa ko bairee nahee bigaana sagal sang hum ko ban aae*. AGGS, p. 1299; literally means *since I have found universal love, there are no more enemies and strangers*. And Guru Ram Das says: ਮੈ ਉਪਰਿ ਨਦਰਿ ਕਰੀ ਪਿਰਿ ਸਾਰੇ ਮੈ ਛੋਡਿਅੜਾ ਮੇਰਾ ਤੇਰਾ ॥ *mai oopar nadar karee pir saachai mai chhodi-arhaa mayraa tayraa*. AGGS, p.561; *I tender my gratitude to the Eternal Wisdom that granted me the gift of inner understanding towards abandoning every distinction between mine and others*.)

The universal message in Nanakian Philosophy contains two words: compassion (*daya*) and contentment (*santokh*). The righteousness is born out of compassion and contentment upholds the order of nature (ਪੌਲੁ ਧਰਮੁ ਦਇਆ ਕਾ ਪੂਤੁ॥ ਸੰਤੋਖੁ ਥਾਪਿ ਰਖਿਆ ਜਿਨਿ ਸੂਤਿ॥ *Dhaul dharam daya ka poot; santokh thap rakhia jin soot*.. AGGS, Jap 16, p3). The implication is that "Be compassionate to others; and be content within yourself." The two words, compassion (*daya*) and contentment (*santokh*) combine the philosophy of whole world: Christianity in the west and all the eastern religions. Details in Dhillon [2].

Here's is another good example of Universal Nature of Guru Nanak's Philosophy: Some one asked the nobel laureate **Rabindera Nath Tagore**: "you have written national anthem for India. Can you write international anthem for the whole world?" "It's already written not only for international but for the entire universe in 15th century by Nanak," replied Tagore. He rightfully referred to *aartee* (ceremony of lights) authored by Guru Nanak, which is beyond boundaries of any religion or any country. He is recognizing God's entire creation.

ਗਗਨ ਮੈ ਥਾਲੁ ਰਵਿ ਚੰਦੁ ਦੀਪਕ ਬਨੇ ਤਾਰਿਕਾ ਮੰਡਲ ਜਨਕ ਮੋਤੀ॥

*gagan mai thaal rav chand deepak banay
taarika mandal janak motee.*

Upon that cosmic plate of the sky, the sun and the moon are the lamps. The stars and their orbs are the studded pearls.

ਧੂਪੁ ਮਲਆਨਲੋ ਪਵਣੁ ਚਵਰੋ ਕਰੇ ਸਗਲ ਬਨਰਾਇ ਫੂਲੰਤ ਜੋਤੀ॥

*Dhoop mal-aanlo pavan chavro karay
sagal banraa-ay foolant jotee.*

The fragrance of sandalwood in the air is the temple incense (dhoop), and the wind is the fan.

All the plants of the world are the altar flowers in offering to

You, O Luminous Lord. ||1||

ਕੈਸੀ ਆਰਤੀ ਹੋਇ ॥ ਭਵ ਖੰਡਨਾ ਤੇਰੀ ਆਰਤੀ॥

*kaisee aartee ho-ay. bhav khandnaa tayree aartee.
What a beautiful Aartee, lamp-lit worship service this is!
O Destroyer of Fear,
this is Your Ceremony of Light. (AGGS, p13).*

If we could practice this universal message (of *dya* or compassion and *santokh* or contentment, and nature's universal *aartee* beyond the confines of any religion or country), not only we control the ego that creates enemies and wars, but imagine the satisfaction, happiness, and universal love it would bring. In everyday living, seeing ourselves as separate, we create chaos and disorder between things, "out there" and ourselves. We war with other people and destroy the environment. Being separate from other people, things, and events, we want to force them to be what we want. In harmony there is no violence. Instead of futilely trying to control the uncontrollable, a person in unity learns acceptance, not because he has to but because there actually is peace and orderliness in himself and his extended body.

*If we see ourselves in others-Then whom can we hurt?
What harm can we do? --The Buddha*

The possibility of experiencing unity has tremendous implications in life, because when there is harmonious interaction between us and our extended body, we feel joyful, healthy, and youthful. "Fear is born of separation." The transformation from separation to unity, from conflict to peace, is the goal of all spiritual traditions. "Don't we live in the same objective world?" a disciple once asked his guru. "Yes," his master replied, "but you see yourself in the world, I see the world in myself. This minor perceptual shift makes all the difference between freedom and bondage." We have to raise ourselves to new reality about science, religion and spirituality, which is needed to transform this earth into a paradise.

Guru Nanak has done it. He has given us the universal philosophy that we Sikhs have in gurbani. It was the message of Guru Nanak that could survive in a country dominated by Hinduism and Islam. He was *guru* and *pir* for Hindus and Muslims, but now he father for Christians. At a seminar conducted at Simla, by the Panjab Historical Society Lahore in early 1900, the lieutenant governor of Panjab, who was presiding over the seminar said, "according to what had been told by the speaker, Guru Nanak was a great Christian." If he was born in the west, Sikhism would have been the world religion in this age of Science and Technology.

In theory, Sikhism is the only universal religion with none of the problems like creation vs evolution, or immaculate conception, or resurrection, or the only son of God or last prophet, or worshipping stones or priestly class. In fact, Gurbani explains that there is no such thing as immaculate conception (ਜੈਸੇ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਿਨੁ ਬਾਲੁ ਨ ਹੋਈ॥); *Jaise maat pita binu baalu na hoee.* AGGS, p 872; meaning: *without a mother and father there is no child*, or reincarnation (ਕਬੀਰ ਮਾਨਸ ਜਨਮੁ ਦੁਲੰਭੁ ਹੈ ਹੋਇ ਨ ਬਾਰੈ ਬਾਰ॥); *Kabir maanis janam dulambh hai, hoi na barai baar..* AGGS, p 1366; meaning: *Kabir, precious human*

existence, does not just come over and over again. In contrast to only son of God or last prophet, Guru Nanak on the other hand regarded himself as the dust underneath the feet of the servants of God as stated by him in his Bani as recorded in the Aad Guru Granth Sahib.

The Aad Guru Granth Sahib, of all the world religious scriptures, alone states that there are innumerable worlds and universes other than our own. The previous scriptures were all concerned only with this world and its spiritual counterpart. To imply that they spoke of other worlds, as does the Guru Granth Sahib, is to stretch their obvious meanings out of context. AGGS (Aad Guru Granth Sahib) recognizes a common Creator as the only God: who sustains all people of all faiths and is addressed by many names by devotees in various faiths. Sikh Gurus embraced the revelation of Hindu and Muslim saints making it a scripture for people of all religions. The secular nature of AGGS has a universal appeal for the benefit of emerging global society of the twenty-first century. It offers a hope for our collective survival by providing new realities about religion and its positive relationship to entire humanity.

2. Why Sikhism has not become a universal religion and actions to be taken.

With all the claims and its appeal, the fact is: Sikhism has not become a universal religion. We have not been able to promote and practice Universal Nature of Sikhism in Gurbani. Some times militancy is a necessity and it played very significant part in Sikh history. Sikhs stand out for their bravery. However, our image as militant nihangs has dominated our religion and is being exploited. We have not been able to erase this militant image, and create a vision of future human society with universal human values. There are still reports of murders in Gurdwaras. We continue to collect signatures, for example, whether it is about BBC broadcast "The Jury" or movie "Dysfunctional Family". The petitioners object to the screening of "The Jury" that the Sikhs are alluded to as being fanatics and extremists, "Sikhism is a violent religion" and its followers love fighting. In the movie "Dysfunctional Family" the objection is about a Sikh being called Osama.

First of all, what we really need, in this time and age, is to promote and practice Universal Philosophy of Sikhism in Gurbani, the message of "One God and One Humanity." We have to properly understand our last living Guru Gobind Singh Ji. He asked us to follow Guru Granth Sahib and its teachings (*guru granth ji maneo, pargat guran kee deh; jo prabh ko mil voh hai, khoj shabad mein ley.* meaning: *Guru Granth is our guru and it represents philosophy (body) of all the gurus; only the shabad will connect us with akaal purkh*). AGGS is our eternal guru and the only guru to guide us, as suggested by the very last living guru Gobind Singh. We have, however, failed to convince Sikh masses on accepting the AGGS as our only guiding light? We hear instances of going so far as to install Dasam Granth (DG) equal to AGGS and justify and fight over it whether 10th guru Nanak sahib wrote it or his poets wrote it. Irrespective of who wrote it Dashmesh pita never elevated his own writing to the status of Gurbani as written and

authenticated in Guru Granth Sahib. Therefore, it is wrong to consider DG equal to AGGS and we should end internal fighting over such issues.

We have to put in proper perspective the concept of *Khalsa* and *khande de pahul* that has become a bone of contention: "The greatest contribution of the last living 10th Guru Nanak-- Guru Gobind Singh Ji-- is the creation of Khalsa, the family of pure ones, to which a Sikh may belong through receiving baptism or initiation (*Amrit/khande de pahul*). Therefore, every khalsa is a Sikh but every Sikh is not a khalsa unless he/she receives baptism." Encourage those who are ready to take *Khande de pahul* to join the ranks of khalsa, but respect each other as equal sikhs in all respects inside or outside the gurdwara [3].

Sikh scholars should be free to discuss and present sikhism in its real perspective emphasizing spiritual power of gurbani. The fact is if any Sikh or non-Sikh raises any objection against the un-Sikh-like concepts or rituals then politically influenced authorities on Sikhism and orthodox gate-keepers criticize that person to the extent that either he/she will keep quiet forever or if insists on his/her findings is excommunicated. As long as Sikh scholars are dominated by orthodoxy, the Sikhism cannot be portrayed as a universal religion. Anything perceived against the Sikh principles should be refuted by scholars rather than pushing under the rug.

There are other points to practice that will help us make Sikhism a universal religion while keeping the necessary traditions. These need to be seriously discussed and considered:

1. Universal message need universal language for effective communication. We should not hesitate to use English (or other local language) along with Punjabi. Every body in the congregation should understand each and every word. Hymns after singing must be explained in simple English not the English in which the present translations are. In fact, AGGS can be made available in English and as many other languages as possible. Translations and electronic versions can be kept in libraries. So that its universal message is available on large scale. Let us not forget the reason why the authors of the Guru Granth used the language of the people rather than the language of "veneration," i.e. Sanskrit. This was done to make the message accessible to the common people. Now, 500 years later, the international language of the people is English. Attempts to resist this reality are only serving to hinder the universal message of the gurus.

2. Install Guru Granth Sahib at a higher level. Let there be chairs and all sit there, if that's what sangat wants. Some people, especially the older or with physical problems, can't even sit on the floor. Chairs for handicaps only mean highlighting their handicap. Why not let everyone choose whatever they feel comfortable with? When we keep lecturing, gurus have given us *sardari* (affluence): why not eat *langar* sitting on chairs (that we can afford in the west) rather than sitting on the floor. The equality justification is meaningless: everyone sitting on chairs is equal. I, as a young student at Yale University, have attended congregation with chairs in New York. Many famous scholars

had agreed with this practice for the west. Dharmik Sulaakaar Committee on 25 April 1935, comprising of: Bhai Kahan Singh Nabha, Prof. Jodh Singh, Prof. Teja Singh, Prof. Ganda Singh, Jathedar Mohan Singh passed the following resolution: "***In Europe or America, where it is a standard practice to sit on chairs in religious places - there is no harm in sitting on chairs in Gurdwaras, provided that Guru Granth Sahib is placed at a higher elevation.***"

3. We should recognize rahitnamas and singh sabha declarations as documents that served well in the times these were written, and not follow blindly as guru's words and argue over their out-dated rituals. For example, our founder Guru Nanak Dev says about woman: ਸੋ ਕਿਉ ਮੰਦਾ ਆਖੀਐ ਜਿਤੁ ਜੰਮਹਿ ਰਾਜਾਨ॥; so *ki-o mandaa akhee-ai jit jameh raaajaan..* AGGS, p 473; meaning: *Why call woman bad? From her, kings are born;* where as Bhai Chaupa Singh in rahitnama says: *istri kay jamay ka viswas nahi karna;* meaning: Never trust a woman.

4. Leave eating, drinking, meat consumption to health professionals and individuals. Let us not force Gurbani into these health issues. Gurbani, however, should be used for sound mental and spiritual health to live a happy-productive life.

5. Questions must be encouraged, if not in presence of Guru Granth Sahib then separately. We should not be afraid of so called modern scientific approach. Any fear of science changing/challenging gurbani is unfounded because gurbani can stand the risk and damage of scientific logic breaking the myths. Scientific logic certainly has a potential to improve our interpretation and understanding and means nothing more than understanding the rational behind what Gurbani says as against any dogmatic belief. The fact is it was scientific findings by Herbert Benson of Harvard Med School that made Mahesh Yogi, the popular Meditation Guru, a well known world figure and meditation a house-hold name in the west. I will not be surprised if philosophy of AGGS presented in a scientific way makes it the best spiritual scripture for the entire humanity.

6. Implement message of gurbani in every day living. For example, *mool mantar* (basic principle) should be used to describe the attributes of God that resides in each one of us and makes us spiritual, and not the God which resides outside this world. In other words use to describe spiritual state of mind that, for example, is without fear and enmity (*nirbhau, nirvair*).

7. All members of congregation must participate in learning gurbani and reciting kirtan. We should give women equal rights to preach and practice Sikhism. We should not depend upon professional people from India to take charge of the affairs. We should preach to all the people at all the places and should not think that Sikhism can be preached in Gurdwaras only.

8. Sikh religion is about love for humanity and world peace (*sarbat da bhala*). All articles of fighting and fighter characteristics must be given minimal importance except for ceremonial purposes only.

Since people abroad will be the main force in spreading universal message, the major problem is to implement these points in gurdwaras in diaspora. Many of us realize that the people who are dominating gurdwaras are orthodox. So the real challenge is to implement these guide lines. However, I believe some of the modern gurdwara are ready to practice many of these points. Learned members of our community can further expand and refine these points, and try to support with gurbani in our current guru, AGGS. Then we should start distributing the ideas thru internet and discussion groups etc. Finally get them in published form as voice of the panth.

References:

1. AGGS = Aad Guru Granth Sahib. 1983 (reprint). Publishers: Shiromani Gurdwara Parbandhak Committee, Amritsar. (M = Mahala, i.e., succession number of Sikh Gurus to the House of Guru Nanak, P = page number of the AGGS. M is replaced with the name of Bhagat or Bhatt).
2. Dhillon, S.S. 2002. Universal Nature of Sikhism and Endorsement of Sikh Definition. The Sikh Bulletin Volume 4 (12), p 12.
3. Dhillon, S.S. "Defining a Sikh and Importance of Amrit" SikhSpectrum.com Quarterly Issue No. 18, November 2004. (http://acsagurdwara.org/sikhhamrit_spectrum_article_drldn.html)
4. Dhillon, S.S. "Gurbani, Science, and Soul" Sikh Bulletin Volume 7, Number 4, pages 8-13, April 2005 [Reproduced with permission from: Understanding Sikhism Res. J. Vol 7, No.1 pages 59-63, 2005]
5. Dhillon, S.S. 2007. "SCIENCE, RELIGION & SPIRITUALITY." Publish America, Baltimore, MD.
6. Dhillon, S.S. "Universality of the Sikh Philosophy: An Analysis" The Sikh Review, Volume 52:5, Number 605, pages 15-20, May 2004

UNIVERSAL TRAP

Jarnail Singh

7 Maybush Way, Castle Hill, NSW 2153, Australia

Jarnailsingh1469@yahoo.com.au

Let me start with a confession. Being a Sikh I feel elated when I read or listen to someone saying that Sikhism is a universal religion, it is an ultra modern religion, it is a scientific religion and so on and so forth. It feeds my ego. I am an easy and willing prey to this trap. I am pretty sure most other Sikhs are also in the same boat. When I sit down, think with a calm and cool mind, I realize that this feeling, this sensation that feeds my ego is in fact taking me away from the core of Sikhism (The term Sikhism is not the right way to describe Sikh Religion, but this is closest term I know in English for the Punjabi word Sikhie. While the term Sikhism denotes a set of ideology, the Punjabi word Sikhe lays more stress on the process of becoming a Sikh. If I understand and practice the universalism of Sikhism I should not have this sensation. In the paragraphs that follow a humble attempt has been made to understand this paradox and explain what is universal about Sikhism.

What is Universal?

In order to understand the universalism of Sikhism, let us understand what we mean by universal. The term universal has multiple meanings.

1. Of relating to , extending to or affecting the entire world
2. Including, relating to or affecting the all members of the group.
3. Applicable to all persons, conditions, and situations.
4. Relating to universe

5. Comprehensibly broad
6. Adjustable to many sizes
7. Encompassing all.
8. Omnipresent.

Obviously when we refer to Sikhism as universal religion, we mean what is listed at number one and probably three in the above list.

What makes Sikhism Universal?

To understand what makes Sikhism universal let us have a look at the following aspects of Sikhism.

One Humanity-One Way

Talk to any person on the street, he/she will say that the religion that they follow is the best religion, the one and only way to salvation. Even the atheist persons are atheists because they think this is the best way. Jesus is the only son of God. Mohammad is the last messenger of God and there will be no one after him. Hindus believe that their gods are the real incarnations of God. So do the Buddhists. Ideologically these religions have striking similarities and huge differences as well. Then there is this "political" statement that all religions are different paths to the one destination of God. And we often see interfaith meetings where people from different religions come on a single platform to discuss and demonstrate their respective religions. It is like saying that all these religions have their respective spiritual territories and salvation of all the residents is guaranteed because the prophet of each religion will plead successfully for his followers in the court of God. These religions are sitting on a paradox. They do recognize the oneness of humanity and god, but still divide and place humans into different spiritual territories. Guru Nanak challenged this perception and declared that there is only one way that leads to God. I must add here that it will be a gross misunderstanding of the message of Guru Nanak if we say that "Sikhism" is the only way to God. What matters in the court of God is not the "ism" that we follow, but the deeds that we do. Whether you are a Christian, a Muslim, a Hindu, a Sikh, a Buddhist or you belong to any other religion on this earth is of least importance in the court of God. No son of God, no messenger of God, no incarnation of God, can help change your bad deeds to good deeds in the court of God. All that one can do is to take a clue and guidance from the life and teaching of the great people, called Gurmukhs in Sikhism, and transform your life. No middleman, no priest can intervene for you in the court of God. Whether you are a child of a Saint or your father is a known criminal is of least importance in the court of God. Every one starts his/her journey of Sikhie from scratch. Some may be blessed by God to have super speed to excel all others at a very early age; some may linger on behind all others even at the end of the race. The philosophical framework of Sikhism places all of us, irrespective of the religion we belong to, on an equal footing. Even those who are atheists or agnostics are at the same spot along with those who believe in God when the race starts. And all of us are in the race as participants. We may deny it or declare it, we are the participants. This is the will of God.

The three core principles of Sikhism are universal and

applicable to all of us on this universe. No matter whatever religion you are born into or adopt one, or even if you are an atheist or an agnostic, these principals are applicable and inescapable. **These principles are remembering the God in appreciation all the time, honest living and sharing with others or being socially proactive.** These principles are applicable to all of us because the entire humanity is like a big family with God as parent. There is only one God who judges us with one criterion. Adherence of these principles is a must for our spiritual development and peaceful coexistence in this world. Sikhism believes in one God. There are many others who believe in One God. What is the difference? Since oneness of God is intrinsic to the universalism of Sikhism it will be useful to go a little bit deeper into the concept of oneness of God in Sikhism.

One Humanity–One God

Sikhism is a monotheistic religion but with a difference. It carries the theory of oneness to its logical conclusions. Christianity and Islam are also monotheistic religions, but they have limited this monotheism to oneness of God only. In contrast to this Sikhism carries this concept to much greater and logical conclusions. Guru Nanak explains his concept in detail in the following verse.

ਦਰਸਨ ਕੀ ਪਿਆਸ ਜਿਸੁ ਨਰ ਹੋਇ ॥ ਏਕਤੁ ਰਾਚੈ ਪਰਹਰਿ ਦੋਇ ॥
 ਦੂਰਿ ਦਰਦੁ ਮਥਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਖਾਇ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ ਏਕ ਸਮਾਇ ॥ ੧ ॥
 ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕਉ ਕੇਤੀ ਬਿਲਲਾਇ ॥
 ਵਿਰਲਾ ਕੋ ਚੀਨਸਿ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
 ਬੇਦ ਵਖਾਣਿ ਕਹਹਿ ਇਕੁ ਕਹੀਐ ॥ ਓਹੁ ਬੇਅੰਤੁ ਅੰਤੁ ਕਿਨਿ ਲਹੀਐ ॥
 ਏਕੋ ਕਰਤਾ ਜਿਨਿ ਜਗੁ ਕੀਆ ॥ ਬਾਝੁ ਕਲਾ ਧਰਿ ਗਗਨੁ ਧਰੀਆ ॥ ੨ ॥
 ਏਕੋ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਧੁਨਿ ਬਾਣੀ ॥ ਏਕੁ ਨਿਰਾਲਮੁ ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ ॥
 ਏਕੋ ਸਬਦੁ ਸਚਾ ਨੀਸਾਣੁ ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਜਾਣੈ ਜਾਣੁ ॥ ੩ ॥
 ਏਕੋ ਧਰਮੁ ਦ੍ਰਿੜੈ ਸਚੁ ਕੋਈ ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਪੂਰਾ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਸੋਈ ॥
 ਅਨਹਦਿ ਰਾਤਾ ਏਕ ਲਿਵ ਤਾਰ ॥ ਓਹੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਵੈ ਅਲਖ ਅਪਾਰ ॥ ੪ ॥
 ਏਕੋ ਤਖਤੁ ਏਕੋ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ॥ ਸਰਬੀ ਥਾਈ ਵੇਪਰਵਾਹੁ ॥
 ਤਿਸ ਕਾ ਕੀਆ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਸਾਰੁ ॥ ਓਹੁ ਅਗਮੁ ਅਗੋਚਰੁ ਏਕੰਕਾਰੁ ॥ ੫ ॥
 ਏਕਾ ਮੂਰਤਿ ਸਾਚਾ ਨਾਉ ॥ ਤਿਥੈ ਨਿਬੜੈ ਸਾਚੁ ਨਿਆਉ ॥
 ਸਾਚੀ ਕਰਣੀ ਪਤਿ ਪਰਵਾਣੁ ॥ ਸਾਚੀ ਦਰਗਹ ਪਾਵੈ ਮਾਣੁ ॥ ੬ ॥
 ਏਕਾ ਭਗਤਿ ਏਕੋ ਹੈ ਭਾਉ ॥ ਬਿਨੁ ਭੈ ਭਗਤੀ ਆਵਉ ਜਾਉ ॥
 ਗੁਰ ਤੇ ਸਮਝਿ ਰਹੈ ਮਿਹਮਾਣੁ ॥ ਹਰਿ ਰਸਿ ਰਾਤਾ ਜਨੁ ਪਰਵਾਣੁ ॥ ੭ ॥
 ਇਤ ਉਤ ਦੇਖਉ ਸਹਜੇ ਰਾਵਉ ॥ ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਠਾਕੁਰ ਕਿਸੈ ਨ ਭਾਵਉ ॥
 ਨਾਨਕ ਹਉਮੈ ਸਬਦਿ ਜਲਾਇਆ ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਸਾਚਾ ਦਰਸੁ ਦਿਖਾਇਆ ॥
 ੮ ॥ ੩ ॥ (AGGS, M 1, Page 1188)

(Millions seek the truth but only those who imbibe wisdom of the revealed word get it. The seeker if driven by the thirst for the vision of Truth should abdicate duality and become absorbed in the One supreme Lord. This results in elimination of all pains of duality. Religious books say God is one, who is limitless and unknowable. There is only One God who creates and sustains this universe. There is only One philosophy pertaining to God and it is enshrined in the revealed word that comes from the Guru. There is only one religion or way that is/was required to be followed in all times. A person, who with the help of the Guru, gets in tuned for every moment of his life, to the reality of One God, realizes the infiniteness of the One supreme lord.

There is only One supreme Kingdom and one Supreme King who rules everywhere and judges us all on the same criterion. His creation is his only One pictures and his name is true. There is only One way, the love of God, which breaks the cycle of birth and death. The person who follows the wisdom of the Guru, lives like a guest in this world, gets rid of his/her ego, and worships only One God.)

From the above it is clear that in Sikhism the concept of One God has been extended to its logical conclusions. It has been extended to humanity. It has been extended to Guru. It has been extended to knowledge. It has been extended to religion or the path of God. The thread of logic runs like this. God is One who is fearless, has no hostility towards any one; and It creates and sustains this cosmos. This means that all of us are Its children and are equal in all rights and duties. Further given that the God is one and is fearless and has no enmity or malice towards any one, there can not be more than one criterion by which It judges us all. This means there can not be more than one philosophy or knowledge pertaining to God. And if there is only one philosophy, there will be only one Guru who carries the flame of this knowledge. Now if Guru is one, then it can not be a person, it has to be a Shabad, the revealed word, the divine knowledge. All this trickles down to the conclusion that there can not be more than one way to reach God in this world.

In order to elaborate the above concept, it will be pertinent to mention two important events from the life of Guru Nanak. When he started on his journey to deliver his message to the world, the first thing that he said was that there is no Hindu and no Musilmaan. For his listeners, this was an absurd idea, as there were scores of Hindus and Musilmaans all over the place. How can one say that there is no Hindu and no Musilmaan? He was cornered to explain this by the local ruler. When he stuck to his point he was challenged to come and pray in a mosque. (Guru Nanak's parents were Hindus.) Guru Nanak accepted the challenge and went to pray in a Mosque with the local ruler and one of his deputies. They were stunned when after the prayer; Guru Nanak exposed the hollowness of the way they pray as they have reduced the prayer to a ritual. Their minds wander elsewhere while they pray. Guru Nanak explained to them it does not matter where you pray, what matters is how you pray. There is only one God and it will listen to us from wherever we pray. The second event is from Guru Nanak's journey to Mecca. The Muslim priest gathered around Guru Nanak and asked him whether in his opinion being a Muslim is great or being a Hindu. Guru Nanak replied that it is not at all important whether one is Hindu or a Muslim. What matters is what we do in our life. If they do bad deeds, both will suffer for sure at the end of the day.

One Humanity–One Image

I am sure many people will disagree with me and some even laugh at me if I say that the outward appearance of a Sikh is the one and only universal image of human race. The appearance of a Sikh is the product of 5 Ks that a Sikh is required to maintain all the time. These five Ks are Kesh (the unshorn hair), the Kanga (the comb for the hair), Kara (an iron

bracelet), Kachh underwear), Kirpan (the sword). Out of the five Ks the uncut hair is what determines the outward appearance of a Sikh. Hairs grow naturally on and are a vital part of our body. The only way to bring about sort of uniformity is to keep the hair and take care of them in a civilized manner. Since majority of people in this world cut or shave their hair, those who maintain unshorn hair are often called uncivilized. However truth is not a game of numbers. To discover the hollowness of this view, imagine a situation where every one keeps unshorn hair and any one who cuts the hair will look an oddity.

Some people are of the opinion that the outward appearance of a Sikh (often called Saabat Soorat Saroop) has nothing to do with the core philosophy of Sikhism. They can not be more wrong. This outward appearance is not something that has been superimposed on the philosophy of Sikhism. This is something that has grown out of its core philosophy, something that comes naturally to it. Just as a rose would not be a rose if we mess with its shape and structure, a Sikh would not be a Sikh without this appearance. Some people question the relevance of the outward appearance and go to the extent of saying that the appearance is the main hindrance in the way of Sikhism becoming a universal religion. They equate appearance to some sort of ritualism which has been denounced and criticized by Sikh Gurus. We can produce scores of arguments for and against the appearance. But this will be a purely academic exercise leading to confusion rather than clarity. The best way to know the truth is to live the philosophy of Sikhism and see if it gives you the appearance or Saroop or not. Here it must be added that it is very easy and convenient to tell a lie and be dishonest. There are plenty of people around who claim to be perfect Sikhs and say that they don't feel any need to keep their hair uncut. And we must always remember that the best examples of perfect compliance of Sikh philosophy were the Sikh Gurus. This saroop or appearance came naturally to them as a result of practice of the philosophy they preached. And we also must note that this appearance grows naturally out of the practice of Sikhism, the Sikhism does not grow out of this appearance. So to give example of those who maintain the outward appearance but do not follow Sikhism as an argument against appearance is being totally irrational.

To conclude the discussion on appearance, I must add that the appearance should not be confused with dress. Dress comes with culture. Since Sikhism was born in Punjab, Punjabi dress is often mistakenly taken as Sikh dress. And there are people who have vested interest in promoting this dress as an official Sikh dress. They must realize that the dress changes with culture and even within the same culture it change overtime as that culture responds to new developments in environment and society. Dress at the time of Guru Nanak was different than the dress during the time of Guru Gobind Singh.

Compatibility with Science

Unlike most of the other religions, Sikhism can coexist with science without any problem. Some religions have made some ludicrous assertions about God and Its creation that has led them into direct conflict with science. Sikhism believes that it is not at

possible to know God and Its creation in entirety. One can only appreciate its greatness in awe and wonder. Sikhism in fact promotes scientific outlook and thinking. It lays lot of stress on rational thinking. Rational thinking or discriminating intellect has been described as a great blessing of God. So much so that God has been described as a great rationalist who delivers justice to all.

Hmro Brqw bfo ibbykI Awpy sMqu khwvY] (AGGS, Kabeer, Page 476)

(My God is a great rationalist, he alone is a saint)

That is why Sikhism asks us to serve God with prudence using intellect and caution.

AkII swihbu syvIAY AkII pweIAY mwnu] (AGGS, M 1, Page 12450

(Serve God with intellect and reason and get rewarded)

Blind faith or devotion is just not enough. In fact science helps us understand the basics of Sikhism. With the help of science we discover the greatness of God's creation and are bemused in a wondrous awe. This feeling is central to the philosophical framework of Sikhism.

What Can We Do?

What can we do in this regard? Is this a valid question? Can we really do anything? Can we make it happen? To me the suggestion to make it happen is a bit out of place and absurd. It is like launching a marketing drive or a fierce advertisement campaign or it is an academic exercise to popularize an ideology, like many writers do when they publish their books. I am sure there are plenty of scholars who can write well documented books on the subject. They can churn out twenty point or five year program to make it happen as if it is like achieving a set percentage of growth in GDP of a country. Will this help? I doubt it. There have been efforts in the past history to universalize a religion through conversions by force or money. Some people still do it. If Sikhism is a universal philosophy, it will become a universal philosophy sooner or later. We can not make it happen; all we can do is to demonstrate it happening in our lives. Sikhism is a universal philosophy. It has already happened. All we go to do is live it like our illustrious ancestors did. And if we don't do it, bad luck for us, others will come forward to take up the honour. There are also plenty of scholars all over the world who claim to have perfect understanding of Sikhism and who suggest that Sikhism has to make some adjustments in order to be a universal faith. This argument is self contradictory and in fact is an indirect statement that Sikhism is incomplete and raw philosophy. Any such philosophy can never ever be universal. So what can we do?

First of all we must live and demonstrate the universality of Sikhism in our day to day life. In order to do so we must take Sikhism out of Punjabi context and place it on the global stage. Only then it will shine in its pristine beauty. For example we must say no to the idea that Punjabi dress is the official Sikh dress. There is no special dress for Raagies or singers of Gurbani. Harmonium and tabla are not the official instruments for singing Gurbani. Gurudwara buildings do not have to have any special architectural design. Domes are not necessary for a

Gurudwara. Punjabi language has been blessed with Gurbani. But it should not be necessary at all to know Punjabi to be a good Sikh.

Sikhs all over the globe should realize that SGPC or DGPC are no longer preaching Sikhism. SGPC was designed and intended to communicate with the entire world as spokesperson of Sikhism. But unfortunately it is functioning as a tool to excommunicate those who speak about Sikhism. SGPC and most of our Gurudwaras have been overtaken by persons who have nothing to do with Sikhism. These persons do not owe their allegiance to SGGS, the fountain head of Sikhism, but to the heads of different deras which function as anti Sikh establishments. They have introduced all sorts of ritualism into the daily routines of our Gurudwaras. It will be out of place here to go into a detailed discussion on the concept of Gurudwara and how it has been hijacked to mean a holy place. Briefly we might note that Gurudwara or Dharmsal in Sikhism was not intended to be a holy place. We often read scholars saying that Darbar Sahib in Amritsar is the holiest shrine of Sikhism. Nothing can be farther from the truth than this statement. Darbar Sahib has great historical significance, but that does not make it holier or more sacred place than any other Gurudwara in the world. This concept of holiness has been introduced through the back door in order to sabotage the real function of a Gurudwara. The results are in front of us all. The real function of the Gurudwara was to empower the Sikhs with spiritual knowledge of SGGS so that they can go out into the world as living ambassadors of Sikhism. But now instead of these ambassadors of Sikhism we have a bumper crop of holy men who masquerade as middle men between God and Sikhs. The way our Gurudwaras function will play a vital role in demonstrating to the world the universalism of Sikhism. The limitations of topic do not allow me to go into much length in this regard. However I must say couple of things here. Gurudwara in Sikhism is not a place for worshipping God. Gurudwara creates Sikhs; Sikhs do not create a Gurudwara. This is the test of proper functioning of a Gurudwara. If it does not create Sikhs that means it is not playing any active role. Gurudwara is not designed to serve Sikhs by providing them a place of worship. It is designed to empower Sikhs with the knowledge of SGGS.

While establishing Gurudwaras all over the world, there is no point looking back for guidance to SGPC or any such other organization. We must establish Gurudwaras as centers for learning of Sikhism, not as holy places or places of worship. We must be careful to spend minimum amount on buildings and maximum amount learning resources. We must avoid giving any specific design to Gurudwara buildings. Any architectural design that suits the specific needs of the area should be welcome. And we must have a common standard constitution of a Gurudwara so that to keep out of any legal or other problems from unscrupulous persons.

The suggestion that SGGS should be translated into other languages to be placed in Gurudwaras overseas for worship is also flawed and fraught with dangerous implications. We would realize this we understand the concept of Gurudwara as a center

of learning. I am not saying that SGGS should not be translated into other languages. It should be translated into as many languages as possible, but the original in Punjabi must be preserved in each and every Gurudwara, if it has to become a centre for learning. What is more important is to clean out the Punjabi culture out of Sikhism not the Punjabi language. Punjabi language is a part and parcel of Sikhism. Unlike culture language can cross geographical borders. Along with the concept of Gurudwaras we must be clear about some other basic concepts of Sikhism. These are concept of Naam or God's praise, Concept of Guru and Shabad Guru, Concept of Bani (Guru's words) and Kachee (imperfect) Bani, Concept of Nitnem, Concept of Haumein or Ego, Concept of Manmukh and Gurmukh, Concept of Heaven and Hell, Concept of reincarnation, Concept of soul and transmigration, Concept of Maya, Concept of langar or community Kitchen, Concept of Hukam or Cosmic order, Concept of Initiation or Five Ks and the Concept of Amrit. It is very important to have clarity about these concepts as our Gurus gave these concepts new meanings and interpretations. And this new meaning or interpretation is what makes Sikhism a universal religion. Unfortunately these concepts are being used as doors to introduce the ideas so vehemently rejected by our Gurus.

An example here will make the point more clear. During the life time of our Gurus, for about two centuries, no one ever celebrated the birth day of Guru Nanak or any other subsequent Guru. Some one came up with this idea to celebrate the birth day of Guru Nanak or his nine successors as birthday of Guru. On the face of it looked as an innocuous act of devotion. But look at the results. By doing so we contradicted the concept of Guru in Sikhism. As per Sikh philosophy Guru is neither born nor dies. And by celebrating birthdays of our Gurus we tell the world that our Guru was born and he died as well. It further corroborates the misconception that Sikhism believes in reincarnation or Avtarvad. What is even worse is that it introduces the concept of human Guru and opens doors for middlemen in Sikhism. These middlemen are commonly known as Sants and we have hordes of them now roaming all over the globe taking Sikhs away from Sikhism in the garb of preaching Sikhism. This idea of celebration of birthdays of our Gurus has caught up the imagination of Sikhs in such a big way that any suggestion to the contrary will leave them red with rage. Sikhs are so much in it that any person who will ask them to not to do so will be discarded as anti Sikh. The celebration of birthdays called Gurpurbs has now become very very important part of functioning of Gurudwaras all over the world. So much so that some Sikhs visit Gurudwaras only on these days as they consider these days sacred and very special. Once again this shows how this act of devotion has taken Sikhs away from Sikhism as no day is sacred in Sikhism.

Conclusion

In conclusion we can say that we can not make Sikhism a universal religion. We can only demonstrate it in our lives. It is true that Sikhism is universal. But this is only truth. As Guru Nanak told us there is one thing that is above the truth. It is to live that truth. And precisely this is what makes Sikhism

universal. And precisely that is the only way to avoid the trap that takes me away from the core of Sikhism

THE LANGUAGE OF GURBANI

Devinderjit Singh, St. Catherine's College, Oxford

As Sikhs, we are uniquely fortunate with regard to our Scriptures: the *Guru Granth Sahib* was written and compiled by the Founders of our Faith, and not by devotees many decades after their passing. This enables us to resolve arguments of interpretation for ourselves by going back to the original source. It would be great loss, therefore, if the latter was not always available because it had been replaced by a translation.

To gain from *Gurbani*, of course, we have to be able to make sense of the text. Does this mean that we must be able to read the *Gurmukhi* script and understand all the languages used in the *Guru Granth Sahib*? No, that would be impractical; even theological and linguistic scholars would find it difficult to satisfy those requirements in general. What would be most helpful, in my view, is the availability of 'commentaries' in a variety of languages (English, Chinese, Spanish, Arabic and so on) along the lines of Professor Sahib Singh's *magnum opus* in Punjabi, 'Sri Guru Granth Darpan'. Here each word (albeit its transliteration) should be translated one at a time, notes provided to explain the background and context of any references used in a Hymn (e.g. Indian mythology, Hindu and Muslim beliefs and rituals, Yogic practice etc.) and then the overall message of the Verse described in a narrative style. This is a mammoth task, and needs a dedicated group of individuals with the relevant knowledge and skills to work on it together for a number of years. I think this approach is preferable to that of the currently available translations, because it would give guidance towards a deeper understanding of *Gurbani* and provide the reader with enough information to form their own opinions from effectively the original source.

TRANSLATING THE GURU'S WORD

Gurtej Singh, Chandigarh

Everyone who understands the *Gurbani* is wonderstruck at its uncompromising faith in the unity of God, insight into the phenomenal world including human nature, its deep concern to better the lot of all creation, scientific temper, boundless faith in the goodness of the human spirit and the possibility of liberation of all beings regardless of their persuasions. It defies being classified as the scripture of a particular religious denomination but tenderly and most profoundly caters to the human heart in search of an intimate relationship with the Ultimate Reality. Its alleviating and life affirming message makes an impact even on a casual reader who approaches with the right frame of mind. It could be described as the majestically flowing perennial river of Guru's love for God and His creation. It embraces the entire creation without a single exclusion. Its embodiment, the *Guru Granth*, has been called a world scripture relevant to all cultures and faiths. Every Sikh believes it to be so.

The Order of the Khalsa, the finished product of the Sikh movement, was created by the incomparable Tenth Guru to embody the teachings of the *Guru Granth*, and to be the ultimate

guardian of the Truth of the *Guru Granth*. Order of the Khalsa was to perform this sacred duty until at least the rest of humankind generally became aware of its message. As it now appears, the Khalsa neglected its primary duty and pursued matters immediately relevant to survival. Now in the year two thousand and seven it obviously has no such urgency. The unfinished task is beckoning the *panth* and the Order of the Khalsa.

Interpretation of the scripture is a sacred duty which is continuous and has to be performed periodically. It is said that the first one to undertake it was Baba Deep Singh the martyr. He interpreted it to the Persian and Arabic knowing world with which we were then (18th century) in the most intimate touch. Our achievement is that we have lost even those interpretations. Then we developed cold feet. The theory that since the final interpretation of the scripture was not possible, none must be attempted came to rule our thinking born of laziness and neglect until the brave ruler of Faridkot decided to break the taboo. The next effort was made to interpret the *gurbani* to the Hindu world immediately around us. It was patronized by the Maharaja of Faridkot and is known as the Faridkoti Teeka. During the last fifty years attempts have been made by individuals to interpret it to the English, French and German knowing people. A couple of attempts at interpretation in the oriental languages have also been made. Several translations in English are available. But these remain individual efforts and suffer from the inevitable fallibility of individuals. Apart from that they also suffer from inadequate appreciation of the grammar aspect of the scripture.

The best thing to happen in the field of translation of *Guru Granth Sahib* happened in the latter half of the twentieth century. Bhai Sahib Singh finished his exposition according to the sure guidelines inbuilt into the *gurbani* itself. We failed ourselves in this regard too. We failed to take collective notice of this very great man and his work. The Shiromani Gurdwara Prabandhak Committee refused to publish his work. I tried to influence the SGPC's decision through Prakash Singh Majitha whom I knew a little bit and who had great admiration for Sahib Singh from whom he had learnt theology while student at college. ***When it comes to sticking to wrong decisions, SGPC's firmness is rock hard.*** Sahib Singh was my colleague at Gurmat College, Patiala where I taught history and he taught religion. It was delightful to talk to him. Scholarship and unshakable faith in the Guru was the wrap and woof of every sentence he spoke.

He placed us miles ahead in the matter of interpreting the *Guru Granth*. What we desperately need now is a standard version in English, based mainly on Sahib Singh's interpretation, but taking advantage of all that has appeared in the field of translation so far. That must not be an individual effort. It is hard for an individual to get the recognition which is imperative for an undertaking of this sort. Since we also have no institution to attempt it, we have to find a way out.

One method holding promise of success can be suggested. To

begin with a score of scholars in the field of theology and known for their understanding of the scripture could be identified. They could be divided into two groups. Then perhaps an able scholar with sufficient ability to cooperate with others and well up in theology and history could be requested to undertake the actual work. His familiarity with at least the North India languages used particularly in the medieval period should be considerable. He should have the humility to consult others quite often on a regular basis. One group of the two mentioned here, could be put in constant touch with him. Modalities of this can be easily worked out. After about five pages are completed they could be handed over to the leader of the other group for scrutiny. Final translation would be ready after the original translator has seen the scrutinized portion. This could be fastest method of producing a translation which would hold the promise of acceptance by most within the *panth*. Such a work could become the basis of future interpretations and translations into other languages. Needless to say that the heavy expenditure required for the exercise and the final publication along with its by-products, will have to be arranged.

IMPLICATIONS OF THE INGLORIOUS COUP D'ETAT IN SIKHI

Gurtej Singh, Chandigarh

The political situation in the Punjab is very fluid. It is by no means certain that the Akalis are poised to be propelled into political power. Prakash Singh Badal has been preparing to hand over the reigns of the Akali Dal to his only son. This passing on of the sceptre to the next generation is important to him for he, in his own estimation, is the founder of a brand new dynasty. With the Sikh voter abandoning him for his blatant betrayal of the *panth*, he has become more conscious of his position as essentially a Hindu leader. He knows that the Hindus are shrewd and will support him in direct proportion to his actual distancing himself from the Sikh people. He retains the blue turban, the beard and the Sikh slogans just to entice the gullible portion of the Sikh voter. His real effort is to convince the Hindus not only that he is a real Hindu but also that he wishes to be known as a totally anti-Sikh person who is equipped with the intense desire to destroy Sikhi root and branch. He appears to feel that this is the only way he can secure Hindu votes in the coming elections.

This exercise has been on for a long time. His assumption of his present incarnation has ostensibly been a gradual affair with marked phases. His alliance with the Bhartiya Janata Party (BJP) the extreme rightwing Hindu political party was the first step. In the Akali Dal's Moga Conference in 1996, he abandoned the political programme of the Akali Dal in a neat seemingly innocuous manoeuvre calculated to offer no pronounced offence. Overnight the Akali Dal converted itself into a Punjabi Party with an extra special soft corner for the Hindus and Hindu proclivities. During his last stint as chief minister, he abandoned all Sikh form and norms to make it clear to the BJP how loyal a servant he had become. He and his wife made frequent visits to the establishment of anti-Sikh pseudo-religious preceptors, freely offered prayers at Hindu shrines and so on. In public life he scrupulously avoided Sikh causes, defied the Sikh Code of

Conduct and went to the extent of offering public insults to *Guru Granth Sahib* to assure the BJP that he had turned over a new leaf. His mounting the vehicle carrying *Guru Granth Sahib* on the occasion of the 400th centenary of its completion was a cold calculated manoeuvre to demonstrate more than irreverence.

His greatest achievement however, was the appointment of **Joginder Singh Vedanti** to head the Akal Takhat. *He was given the task of actually dragging the Sikh panth into the fold of the Hinduism.* The procedure has been long thought of and the plan has a long history. The perfect executioner had now been discovered in the person of Vedanti. He succumbed to his now well known passion for money. (Some time back, Sudarshan of the Rashtriya Swayamsewak Sangh (RSS) claimed at New Jersey that all the Sikh "High Priests," inclusive of Vedanti are in the pay of his organisation. This statement has been published in the daily Press and in the prestigious magazine *Sikh Virsa* again and again, including the November 2006 issue, but has failed to draw any reply or explanation from Vedanti.

The Hindu plan to drag the Sikhs back to the Hindu fold has been simple. It aims at replacing the Sikh scripture *Guru Granth Sahib* with the *dasamgranth* authorship of which is being thrust upon Guru Gobind Singh. Except for a very small portion of it, it is a literature of the **shakat sect of Shaivism**. Dark skinned Shiva, it is well known, is the god provided by the Aryan conquerors to the enslaved indigenous population. The purpose of his invention was to retain the indigenous people as willing slaves for ever. He is represented as a drug addict and as a sexually indulgent god. His exploits in the Kanan forest where he is shown as raping the wives of the learned *rishis*, is described in detail in a Hindu scripture. His spouse is the famous Black Goddess. She is depicted as a very efficient slayer of demons. She is fond of human blood and *thuggee* which was banned by William Bentinck was a ritual calculated to keep the Black Goddess supplied with human blood. It involved enticing trusting rich travellers and offering their blood to the goddess as a sacrifice. Shiva and Kali's followers are represented as worshipping the genitals (the *lingam* and the *yoni*) of their god and goddess. This practise continues to this day and at thousands of temples in India and abroad the worship continues. Shiva is described as a god of serpents, nether beings, demons and ghosts and all such beings. Several of the sects owing allegiance to him are represented as having deviant social and sexual behaviour. They use drinking sessions, cannibalism and sexual indulgence as religious rituals to facilitate the achievement of *sumum bonum*.

Followers belonging to the Aghori sect eat human flesh as a religious ritual (one case came up in November 2006 in Ropar district in which a follower killed his spiritual master, roasted his flesh and ate it. This was described by the police as an execution of a religious ritual by a member of the Aghori sect. Giani Gian Singh, famous author of the *Panth Prakash*, has recorded meeting saints of this sect during his travels in India.) The *choli* sect is well known for worshipping by sexual

indulgence. They go to a place of worship and after drinking alcohol and eating fish, indulge in the main ritual copulation. This involves placing the *choli* or the blouse of every woman present in the gathering in an earthen pot. Men present there then pull out a garment each. Thus the sexual partners are paired for the ritual sex act. The deed is done even if a chance pair happens to be brother and sister or even mother and son. This is considered a very holy act.

Shakats worship Shiva in his most potent (*uggar*) form of Mahakaal and the Mahakali in her most warlike form of Chandi or Durga. They worship weapons also. Most of the *dasamgranth* describes sex acts, is full of deviant and even bizarre sexual behaviour which includes sodomy and worse. Indulgence in drugs is recommended by it and at places it is stated that he who does not take drugs must be regarded as fool and a simpleton who misses out on the most important aspect that life has to offer. The *dasamgranth* is clearly a scripture of the Shakat sect. It has been a long standing Hindu desire to bring the Sikhs under the umbrella of the Shakat sect. This involves getting them to accept some of the rituals of that sect as modes of worship. It is their theory that the Tenth Guru was different from the previous Nanaks before him and he had effectively converted the Sikhs into a sub-sect of the Shakats. As evidence they cite the *dasamgranth* (actual name *bachittarnatakgranth*) and ascribe its authorship to the Guru although the names of authors of the compositions are mostly mentioned in the text as was the custom of the age. The rest of the writings are anonymous and not ascribable to anyone in particular.

To propagate the *dasamgranth* as Sikh scripture at par with *Guru Granth*, has been the aim of a section of the Hindu zealots and a section of the Media mostly controlled by such Hindus. Many ever obliging Sikhs such as *S. S. Dhanoa, Mahip Singh and Jodh Singh* have teamed up with them. For many years a sustained campaign in favour of describing the *dasamgranth* as a Sikh scripture has been carried on in the Media. However, a determined minority (who incidentally are the only people who have read the book) have been opposing the move and resisting attempts at equating the *Shakat* literature with the Sikh scripture. With the coming of Badal in his most destructive form as political leader and the emergence of Vedanti as the most efficient executioner of genuine Sikh doctrines and their receiving the patronage of the BJP and the RSS, it has been made possible to publicly show the same reverence to this book of ill-repute as is shown to the *Guru Granth*.

The following is written in the above context and in the hope that the Sikhs will rise like one man to defeat the nefarious design of the enemies of the *panth*. At the Wadda Ghallughara they had prayed to the Guru to save them from total destruction so that they could for ever defend the message of his Granth. The Guru did his bit and the *panth* emerged more vigorously from the holocaust. They ascended to many thrones in North India and are around. It is now their turn to fulfil the promise of preserving the unique message that has the potential of spiritually elevating the entire humankind.

It was noticed even in 2000 that the Akal Takhat head Joginder Singh Vedanti was holding ring for the supporters of the *dasamgranth*. Whenever there was a debate regarding its authorship and authenticity, he interfered only when the supporters of the proposition that it was the Guru's creation were found fumbling for answers. Elsewhere the author of this article has recorded all such occasions. The Institute of Sikh Studies, Chandigarh (IOSS) was controlled by a right minded, pro-Sikh group of members once again in the year 2000. **On February 3, 2000**, the IOSS held a conclave of some sixty scholars to deliberate upon the question of authorship of the *dasamgranth* and upon its status as literature relevant to Sikhi. It adopted its **resolution (numbered 3)** embodying the consensus arrived at by the assembled scholars. (The resolution is reproduced at Appendix A). This started a full fledged debate in the local Media.

On May 14, 2000, Joginder Singh Vedanti misused the forum of the Akal Takhat and sponsored a meeting he called a "religious gathering." Significantly, this gathering too adopted a resolution and numbered it 3. It forbade all discussion on the subject of the *dasamgranth*. The local Media gave wide publicity to it. Just then *Virsa Singh* of Gobind Sadan, Delhi and Shiv Sadan Garhganga, started giving wide publicity to his reproduction of the *dasamgranth* which he had published ostensibly on April 13, 1999. It is a five volume reproduction complete with annotations. The significance of the date cannot be missed. It was celebrated the world over by the Khalsa as the third centenary of the first formation of the Order of the Khalsa by the Tenth King and the promulgation of the edict constituting code of conduct for the Khalsa. He started sending it to Sikh homes in India and abroad in a big way. **It was rumoured that this publication and activity was sponsored by the RSS out of the 50 crores of rupees it had received from the government of India for celebrating the tercentenary of the birth of the Khalsa.**

On June 17, 2000, two articles, one by *S. S. Dhanoa* and another by *Gurbhagat Singh* appeared in *The Tribune*. These were published very prominently, being the only two articles on the first page of the magazine section of the paper for the day. There was a somewhat artistic picture of the Tenth Guru and an image of the Takat Keshgarh Sahib was also displayed on the page. The idea conveyed was that the entire *dasamgranth* was authored by the Guru and that its teachings were theologically in perfect accord with the teachings of the previous Gurus. This was not only factually wrong but also had a sinister import.

On June 21, 2000, Gurtej Singh wrote an article expounding the contrary point of view. The same day it was sent to *The Tribune* for publication. It would not publish it despite persistent reminders. The Board of Trustees was approached. After its intervention, the editor conveyed to Gurtej Singh that the article was too long and he would have it abridged and published. Gurtej Singh smelt a rat and offered to reduce it in size himself. That is what he did. Within the next twenty-four hours, the abridged article was in the hands of the editor. He

had no intention of publishing it and did not do so. Gurtej Singh did not relent. He kept on pursuing the matter. Eventually, editor of the *Punjabi Tribune* in obvious consultation with the English counterpart, offered to publish a translation of the article in Punjabi. This was done on July 30, 2000 under the heading *Guru Granth da shareek usaran di sazish*. The basic theme was that an attempt was being made to put up a spurious compilation as the pretender Guru. This revived the debate albeit to a limited extent. This was the situation which nobody wanted to face; least of all, Joginder Singh Vedanti and those who backed him. So promptly on August 7, 2000, came Vedanti's Press Note. Like the one before it, it forbade any debate on the issue of the *dasamgranth*. It also promised that the SGPC would constitute a special committee so that an 'internal resolution' of the serious matter may be attempted. The implication was that the subject of authorship, nature and content of the book in question would be sorted out by that committee. This intervention by Vedanti was used by *The Tribune* in support of not publishing Gurtej Singh's article in English. It also helped Dhanoa and Gurbhagat Singh's writing to retain some respectability in the eyes of the English reader of the paper. Lastly it doused the healthy discussion on the subject. Some interpreted Vedanti's letter as camouflaged attempt to lend support to Dhanoa and Gurbhagat Singh.

There the matter rested. There it rests until the time of writing. No committee was formed. That is how seriously the so-called high priests take themselves. Now, instead, Vedanti has promised to constitute a committee of 'various intellectuals' – to give amicable answers to – unscrupulous persons." The implications of the move cannot be lightly dismissed. The five puppets of Badal who are perceived to be simultaneously in the pay of the ultra Hindu RSS and who are described by *The Tribune* as "high priests," have accepted the *dasamgranth* as their scripture. They have also indicated that they believe it to have been authored by the Tenth Guru in its entirety. Except for about 60 pages ascribable to the Guru, this book is mostly hard pornography and mythical mumbo-jumbo as we have seen above. Vedanti and his fifth columnist cohorts believe they have finally thrust this book upon Sikh theological world as an authoritative scripture. In their wild imagination they have launched an alternate Guru. There is no doubt that this is what they think they have brought about.

On November 26, 2006, the five 'high priests' met at Amritsar and decided to ban burning of effigies near '*parkash asthans*' as they called them. The Press briefing was on an entirely different matter. This has been the cloak and dagger method of functioning of the priesthood in all ages and climes. While briefing the Press, Giani Joginder Singh Vedanti, said: "that certain unscrupulous persons were spreading false propaganda about Dasham Granth through the Media. He said the five High Priests had decided that various intellectuals devoted to true Sikhism would give amicable answers to such unscrupulous persons by giving them historical facts." (See, *The Tribune*, November 28, 2006, 5). Read alone, this statement appears to be almost innocuous. The catch however lies in interpreting the words like 'true Sikhism' and 'certain unscrupulous persons' in the context of what has happened in the recent past. On

November 11, 12 and 13, 2006, certain organisations under the name of the *Fateh Divas Shatabdi Committee*, decided to celebrate Fateh Divas or 'Victory Day' at the Gurdwara named as '*Gurdwara Zafarnamah Sahib*' near village Dialpura Bhaika in Bhatinda district. (The Zafarnamah was written by the Guru at Dina Kangar). It dedicated the celebrations to the *dasamgranth*. The earlier idea was to celebrate the imaginary 300th anniversary of the completion of the *dasamgranth*. This was later camouflaged to the present form. Even under the camouflage, this constituted the most sinister move in all Sikh history. It was an attempt to give recognition to the *shakat* compilation called the *dasamgranth* as authentic Sikh scripture composed by the Tenth Guru, Guru Gobind Singh. Notice for the event in the form of very attractive paid advertisements, complete with a picture of the Tenth Guru writing the *Zafarnamah*, were printed in several daily papers and magazines. One such advertisement may be seen at the back of the monthly Punjabi magazine *Amrit Khandedhaar* for the month of November 2006. The advertisers proposed to hold *akhandpath* or continuous reading of *Guru Granth Sahib* and the *dasamgranth* at the same venue and to conclude it on the same day. This constituted a sacrilege which has no parallel in Sikh history.

On November 11, 2006, a newly formed organisation *Tat Grmat Taksal* issued an advertisement in one local daily to announce that it would be holding protest meeting on the 13th of November and that it designates the day as the blackest day in Sikh history. Both the events took place as scheduled. Tat Grmat Taksal held its function at the Gurdwara Sector 46, Chandigarh. The one at Dialpura Bhaika was attended by all the heads of the five Takhts, Baba Sarabjot Singh Bedi and Avtar Singh president of the Shiromani Gurdwara Prabandhak Committee. That was in spite of the fact that all these persons were contacted on phone by Sikhs from different places and requested not to go to a place where *Guru Granth* was being denigrated. On November 10, 2006, Joginder Singh Vedanti went to address a religious gathering at Faridabad. There five respected Sikhs belonging to the local congregation, amongst them was a lady, sought time to speak to him. They intended to request him to avoid attending the Dialpura function. He said he was in hurry so they spoke to him while he was walking down to his vehicle. In response he asked his bodyguards to "*shut their mouths*." The body guards fell upon the unarmed elderly Sikhs and a woman and beat them up with sticks.

At Dialpura Bhaika, Vedanti was reported as having said that the entire dasamgranth was the composition of the Tenth Guru which is the lowest he could stoop. (See the *Punjabi Tribune* for November 14, 2006) The opposite view was projected at Sector 46 Gurdwara at Chandigarh. The congregation adopted resolutions to that effect. Concerned Sikhs of Delhi belonging mainly to the *India Awareness* magazine group held a public meeting at Delhi on the 19th of November 2006. Some people from Chandigarh went to participate in the meeting there. Similar sentiments as had been expressed at Chandigarh were expressed there by the gathering there.

Placed in the above context, the people Vedanti referred to as “unscrupulous persons spreading false propaganda” are those who are trying to tell the people that the so-called *dasamgranth* is a compilation of Shakat literature and Vedanti’s attempt at foisting the book on the Sikh *panth* amounts to turning the Khalsa into a sub-sect of the Mahakaal worshipping Shakats roughly equal in status to the Aghoripanth and the Cholipanth both of which enjoy full sexual licence and the former practises cannibalism. Both regard cannibalism and sexual licence as religious rituals efficient in obtaining *moksha* or final release. This is Vedanti’s “true Sikhism.” Now he plans to form a body of ‘devoted intellectuals’ who will ‘give amicable answers to such unscrupulous persons.’

It is unfortunate that this incident of mid November has happened at Dialpura Bhaika. It should be the effort of the present generation to wipe clean the stigma of tolerating the sacrilege. This can most efficiently be done by vigorously spreading exact knowledge of the *bani* of *Guru Granth Sahib*, the *rahit* of *amrit* and the Khalsa tradition. This can best be done by careful reading of Sahib Singh’s commentary. The reading of the so-called *dasamgranth* should also be encouraged so that the people in general are able to see the enormity of the event and to gauge the disastrous consequences if the farce perpetrated by the ‘high priests’ is not exposed. The urgency of so doing would be obvious to all thinking Sikhs devoted to the Guru. The perpetrators of the crime must be thoroughly exposed by holding seminars and awareness sessions wherever there is a substantial Sikh population. Every Sikh must feel himself duty bound to give at least one reading to the *dasamgranth* so that the issue can be understood in its context. For this purpose the cheapest and the most effective book that can be used is the five volume compilation published by Virsa Singh of the Gobind Sadan at Delhi and of the Shiv Sadan at Garhganga. (Does anyone see the significance of the establishments of one head Virsa Singh, having two different names?)

Appendix:

Resolution Number 3 – On the Status of the *dasamgranth*

“Of late determined attempts are being made by the *Rashtriya Swamsewak Sangh* to get the Sikhs to accept the text of the so-called *Dasam Granth* as authentic interpretation of Sikhism by the Tenth Guru. Except for the plausible *bani* of the Guru included in it, *sakat*, *vaishnav* and *brahmanical* scholars have composed the rest of the *dasamgranth*. It is clear that this is done with a sinister design to mislead the Sikhs and to derail Sikhi. Ever since its compilation, this book has been controversial. Enlightened Sikhs have been clear that the whole of it is neither scripture nor canon and that except for the Guru’s writings included in it, has no relevance to Sikh thought or doctrine. Because of the name *dasamgranth*, cleverly conferred upon it, it has stolen a place amongst the hearts of the unsuspecting and unthinking Sikhs to whom it is projected as composition of the Tenth King. Sikh intellectuals and leaders of faith have failed to correct the aberration so far. In the last decade, however, there is a spate of books exposing the nature of writings it contains.

The leaders of antagonistic faiths and social orders have adopted this book in a big way and are using it as a lever to destroy the wholly pure, noble and gloriously elevating image of the Tenth King and thus also the integrity of the Sikh faith. This is the approach of the *Rashtriya Swamsewak Sangh* and their allies, that are seeking to establish ‘*Hindu Pad Padshahi*’ in place of the present set up in India.

It is high time that we woke up to the situation. We must clearly accept that except for the genuine *bani* of the Tenth Guru, contents of this book are highly repugnant to doctrines of the Sikh faith and the practise of Sikhi, where these are not also pornographic trash.

This gathering therefore, calls upon the Sikhs everywhere to express unwavering faith in *Guru Granth Sahib* as the only living Guru of the Sikhs, as the only scripture and to reject the so-called *dasamgranth* as totally irrelevant to Sikh thought, doctrine, faith or practise. This gathering calls upon the *Guru Khalsa Panth* to take this firm decision in the 300th year of the creation of the Order of the Khalsa.

To the *Rashtriya Swamsewak Sangh* and their *privar*, we have just this to say that their crude and uncouth attempts at ostensibly gaining Sikh sympathy are likely to boomerang and eventually lead to alienation of the Sikhs in a big way. We call upon them to desist from false propaganda regarding the ‘*dasamgranth*.’ Their persistence in the blasphemy is becoming more and more offensive. We may also remind them that the Badal and Mann Dals of Akalis, along with a few more time-servers, may have accepted to become accomplices in their private quest for the crumbs of political power. Rest of the Sikhs have not done so and will reject them with contempt amply invited by their status of collaborators.”

**ASANKH MOORAKH ANDHGHOR,
ASANKH CHOR HARAMKHOR**

Gurpreet Singh Sumra, Brampton, Canada

Guru Nanak Sahib in Jap *bani* describes different types of human beings on the basis of their attitude, behaviour, self conscience, and their loyalty. In the recent times and on the issue of so called *Dasam Granth*, various people can be divided into the above four categories (Moorakh, Andhghor, Chor and Haramkhor) depending upon their role and characteristics which they are performing with utmost dedication towards this so called *Dasam Granth*. Lets see the characteristics of these four category of people:

1) Moorakh: Guru Nanak Sahib says that there are countless fools, who have closed the door of their mind and thinking and never try to find out what exactly the truth is. In this category come those who have promised themselves that they will never read *Guru Granth Sahib* to understand its message. These people only bow (*matha tek*) to *Guru Granth Sahib* and think that they have served God. So such people have definitely not read “*Dasam Granth*” as they hardly find time to read and understand *Guru Granth Sahib*. For such people the word “*Dasam*” is enough for them to reach the conclusion that it has been written by *Guru Gobind Singh*.

2) Andhghor: *Guru Nanak Sahib* further says that countless are those idiots and stupids who even after reading still keep on wearing the glasses of ignorance. Among this category come those people who read *Guru Granth Sahib* and may have read *Dasam granth* as well. But they read *Gurbani* without understanding it which they call *Nitnem*. They also like calling themselves as “*Nitnemi*”, “*Naam Rasiye*”, “*Naam Japiye*”, “*Bibeki*”, “*Sarblohi*”, “*Taksali*”, “*AKJ*” etc. These types of people also have different *vidhis* to do *Naam Jap* by emitting *dhuns*. Even when they are shown that *Dasam Granth* is anti *Gurmat* and in no way is it possible that it is written by *Guru Gobind Singh*, they, without any rational thinking, keep on hanging to their false belief and knowingly insults *Guru Gobind Singh*.

3) Chor: Guru Nanak Sahib further says that countless are those shameless people who knowingly deceive people for their ego and benefit and say lies in wholesale. In this category fall those people who understand and know that Dasam Granth is in no way writing of Guru Gobind Singh, but they don't have the courage to say so openly because of their ego and their own benefit. In this category are also those people who have authored books and in them they have mentioned that Guru Gobind Singh wrote Dasam Granth. So now they don't have the courage to admit that they were wrong. It can affect the sale of their books and also affects their ego as big authors can never be wrong. These people in order to defend their stand cook different stories like, poets of Guru Gobind Singh wrote this or Bhai Mani Singh compiled it etc. When these people are asked direct questions like "Is Bachitar Natak autobiography of Guru Gobind Singh?", then instead of replying to the question they write a page long essay quoting other authors who have done the same mistake as them. Some of these people also have a habit of calling themselves as "BalakBuddhi", "Panth da sewak", "Sewadar", "Guru ka Das", "Charanaa di dhood" etc. These people knowingly insult Guru Granth Sahib's teachings for their false pride and financial benefits. "*Maya dhari at anna bola, Sabad naa sune bahu rol ghachola*". (GGS,313)

4) Haramkhor: Then Guru Nanak Sahib says that countless are those people who are back stabbers. They have some motive for which they don't even hesitate to back stab others. There is not much difference between Chor and Haramkhor. Haramkhor usually possesses all the characteristics of Chor in addition to his own. These people are working for organizations like RSS, Bajrang Dal, Shiv Sena, Durga Bahini. They are popularly known as Rashtriya Sikh. Many of these people have their magazines, media etc through which they propagate Dasam Granth. They may also like calling themselves "Baba", "Sant", "Sampradayi", "Sanatani", "Jathedar" etc. In order to propagate Dasam Granth they have a habit of attacking Guru Granth Sahib as well. This attribute is also found in many members of Chor category.

But these people are living in a fool's paradise that their deeds are not seen by others. For such back stabbers Guru Saab says: "*Hat patan bij mandir bhane kar chori ghar aawe. Agge dekhe piche dekhe tujh te kaha chuppawe*" (GGS, 156). People try to propagate falsehoods and attack Guru Granth Sahib by promoting and propagating Dasam Granth for their gains and benefits, and think they are doing it very secretly hidden from others but are finally exposed by their own activities.

WHAT WE KNOW ABOUT ATTY. D. S. GILL OF IHRO

[Since Atty. D. S. Gill has chosen to involve himself with likes of Atty. G. S. Lamba in unabashed support of entire Dasam Granth as a composition of Tenth Nanak, and laughable as it seems, has named a prosecutorial committee to sit on judgment over those who do not agree with him, we present to our readers the following excerpt from The Sikh Bulletin December 2005 "House Divided"]:

"Like Dr. Jasdev Singh Rai his too is a one man human Rights show called International Human Rights Organisation (IHRO). We met him at the offices of the World Sikh News in Stockton in April 1995 while we were trying to gather material before filing a court case against Nanaksaria Amar Singh. We had learned that an organization based in Ludhiana, Sikh Vichar Manch, had collected substantial material about Amar Singh. Our contact told us about D. S. Gill's pending visit to WSN office and suggested that he being from Ludhiana might be able to put us in touch with the Manch. D. S. Gill offered to do much more. He infact claimed to be the Manch and offered to send us within days material on Amar Singh that will include affidavits of the young women and their parents about actions of Amar Singh. Although he was not going back to India within the next 30 days, he was going to UK and he might find the materials in his British office. Since he failed to call us we located him in England. His true character showed during that phone call. He was towing Amar Singh's stooges' line i.e. 'Sant Amar Singh is a noble soul who has devoted all his life to the good of the community through Sikhi parchar and Khalsa Schools world wide. It is the dissatisfied people who bad mouth him by making up stories against him once Baba ji turns them down by refusing to perform illegal favours for them.' We were to learn later that he has no office in UK and only people we were able to find associated with *Sikh Vichar Manch were Balbir Singh Sooch and late Gurbhajan Singh Gill.*

Another thing that has mystified us about *D. S. Gill* is his freedom of movement. Even though he is President of his International Human Rights Organization he seems to have no problem holding Indian passport and obtaining visas for any country. On the contrary *Prof. Gurtej Singh* who heads no Human Rights Organization had his passport confiscated and was denied one in 2000 when alongwith several other Sikh scholars and Professors he was invited to the States for an International Conference on Sikh Studies. He successfully challenged the Indian Govt's action in court and got his passport but too late for the conference. This is what we wrote then in the June 2000 issue of the Sikh Bulletin: ..."

DRIVEN BY THE GREED FOR POWER

Khushwant Singh

AN anecdote was fabricated about Jathedar Gurcharan Singh Tohra who was elected President of the SGPC (Shiromani Gurdwara Prabandhak Committee) for a record period of 18 years. It was said that once as the Jathedar was leaving the Golden Temple, he was accosted by an elderly woman who touched his feet and placed a ten-rupee note on them. Taken aback, Tohra protested: "Bibi, go and place this money in front of the *Granth Sahib*." The lady replied: "Jathedarji, it will ultimately come to you, so why do I have to go through the ritual and not hand it directly to you?"

There is no substance to the story. Jathedar Tohra was a wily politician and used the SGPC's enormous income from offerings to keep his stranglehold on the many institutions run by it and ensure his re-election year after year. Unlike other leaders, he never feathered his own nest. He lived a spartan life of a small farmer in his village. The story gained currency because it made a point. All religious institutions, be they Hindu, Muslim or Sikh, are corrupt to the core. Since offerings are made in cash, opportunities of pilferage are plentiful. That is why every time they have elections, candidates fight like dogs to get elected. They are not motivated either by *Sewa* of their gurus or the *Panth* but greed for power, patronage and money (golak, the brass pitcher in which the offerings are put.) K.J.S. Ahluwalia of Amritsar who specialises fabricating new versions of abbreviations — at times he sends me ten post cards a day — with his suggestions, writes it was time that the SGPC was re-named Shiromani Golak Prabandhak Committee.

Personally I am for the government taking over the managements of all religious institutions and appointing civil servants belonging to the community to manage them. I am sure many people will agree with me. I am equally sure this is not likely to happen as no governments, Central or state, could be able to stand up against the onslaught of vested interests and bigots construing the move as an attack on religion. Even states run by Communists haven't dared to make a move in that direction. Our best bet is to build up public opinion against the skulduggery rampant in the managements of our temples, mosques, *dargahs*, gurdwaras and shrines — not to destroy religions but to prevent squandering money on meaningless rituals (e.g. organising massive processions comprising elephants, horses, gutka groups, bands on the pretext they are Nagar Keertans), but to restore religious practices to the pristine purity.

GURU GOBIND SINGH IN THE EYES OF NON- SIKH HISTORIANS.

Compiled by, Sawan Singh, Principal (Retd.)

1. Syad Muhammad Latif, a famous historian writes in 'History of the Panjab' (1989 edition) :-

a. Historians agree in praising the great merits of Guru Govind Singh. In him were united the qualities of a religious leader and a warrior. He was a lawgiver in the pulpit, a champion in the field, a king on his *masnad*, a faqir in the society of the *Khalsa*. He was the right man for the needs of the time. **Page 270**

b. Awakening his countrymen to a new and noble life, arousing their latent energies to a sense of common duty, he blended the undaunted courage of the soldier with the enthusiasm of the devotee, and inspired the peaceful ploughman with ideas of military glory and national aggrandizement. Composed in mind and matured in experience, he resolved to reform religious corruptions and to put an end to social abuses and depredations. **Page 261**

c. His persevering endurance in the midst of calamities and disasters was equal to his bravery and valour in the field and, although he did not live to see his great ends accomplished, yet it is acknowledged on all the hands that the conversion of a band of undisciplined *Jats* (given to rapine and plunder or to agricultural pursuits) into a body of conquerors and a political corporation, was due entirely to the genius of Govind (Singh), whose history is closely interwoven with that of Sikhs as a nation. **P 271**

2. J. D. Cunningham, an eminent historian, writes in his book, "History of the Sikhs" (1915 edition):-

The last apostle of the Sikhs did not live to see his own ends accomplished, but he effectually roused the dormant energies of a vanquished people and filled them with a lofty although fitful longing for social freedom and a national ascendancy, the proper adjuncts of that purity of worship which had been preached by Nanak. **Page 75.**

3. Dr. Sir Gokal Chand Narang, who has written the history of the Sikhs with very impartial religious conviction, writes in his book 'Transformation of Sikhism' (1960 edition):-

The seed which blossomed in the time of Guru Govind Singh had been sown by (Guru) Nanak and watered by his successors. The sword which carved the Khalsa's way to the glory was, undoubtedly, forged by Guru Govind [Singh]. **Page 17.**

4. Lieutenant-Colonel Malcolm, a well known historian, writes in his book 'Sketch of the Sikhs' (1812 edition) :-

He called upon all Hindus to break those chains in which prejudice and bigotry had bound them, and to devote themselves to arms, as the only means by which they could free themselves from the oppressive government of the Muhammedans; against whom, a sense of his own wrongs, and those of his tribe, led him to preach eternal warfare. His religious doctrine was meant to be popular, and it promised equality. The invidious appellations of Brahmen, Cshatriya, Vaisya, and Sudra, were abolished. **Page 149-150**

5. Daulat Rai, an Arya Samaji historin of the west Panjab, in his book 'Sahibe Kamal Guru Gobind Singh' (1993 edition) writes:-

a. It is extremely rare if not altogether impossible to find all the good qualities in one man. But the Guru was an embodiment of all round perfection. He was a poet, a religious leader, a religious and social reformer, an excellent planner and counsellor and a superb general. He was a poet whose verse was forceful and vibrant with emotions of every kind, and highly eloquent. As a reformer in the social and religious spheres he had no peer. In the battle-field he was a dauntless general unperturbed by the turn of events. He was a sagacious and farsighted counsellor, a true lover of his country, an unflagging champion of his people, an unrivalled martyr of his country. **Page 154**

b. The Guru was able to infuse new blood and vigour in dying Hindu Nation. From amongst the cowardly and supine Hindus, he created a new breed of virile and valiant people, the Khalsa, filled with the spirit of selfless service and self-sacrifice for the

good of humanity and Glory of Akal. **Page 175**

6. Duncan Greenless, a famous historian, has written in his book 'The Gospel of the Guru Granth Sahib' (1975 edition):-

Circumstances in the country had changed greatly; India was under the ruthless bigot of Aurangzeb, and there was no constitution which could protect her people from his brutalities. Under him Hindus had no legal rights, their temples were burnt _____. There was nothing else to do but to submit like cowards or to resist like men. The Guru was forced into resistance by the incessant attacks of jealous Hill Rajas who could not tolerate the rise of Sikhism beside them; he used violence and the sword as the surgeon when all the means have failed takes up the knife. The evil of the day could be combated only in that way. **Page XCIX**

7. Hari Ram Gupta, a very famous historian of the Punjab history writes in his book 'History of the Sikhs' Volume 1 (1984 edition):-

a. The Guru gave the Khalsa the social ideal of equality and close brotherhood. There was to be no distinction of birth, caste, class or colour. All were equal in social status, and had the same rights and privileges. He thus enunciated ninety years earlier the principles of liberty, equality and fraternity which formed the bedrock of French Revolution. **Page 282**

b. The Guru's four acts of crowing glory are:

(a) creation of the Khalsa, (b) bestowal of political sovereignty on the Khalsa, (c) the selection of Banda Bahadur for the establishment of the Khalsa rule and (d) declaring the *Holy Granth* as the eternal Guru. **Page 337**

8. W. Owen Cole, in his book 'Sikhism and its Indian Context' 1469 -1708 (1984 edition, London) writes:-

It is not to deny the importance of either religion or the struggle for freedom in his life, but it is to assert that his desire was for conditions in which his people could develop their way of life and worship in peace. **Page-266**

9. Anil Chandra Banerjee, an eminent historian from Bengal, writes in his book 'Guru Nanak and His times' (1984 edition):-

a. His father had shown how a fearless Sikh could make the supreme sacrifice for his faith. Several decades earlier the fifth Guru had shown a similar example. It was now for the disciples to come forward and prove that their Guru had not died in vain. In giving them direction and leadership Guru Gobind responded to call of history in a manner which was not at all inconsistent with the essence of Guru Nanak's teachings. On the other hand, one might say that the tenth Guru's call evoked splendid response because the twin foundations of new system – spiritual fervour and freedom from fear – emanated directly from the founder's teachings. From this point of view the emergence of *Khalsa* was the fulfillment of Guru Nanak's mission. **Page- 209-210**

b. His performance as a war leader is not to be judged by his apparent failure to humble his enemies. He prepared the ground for the war of independence and the emergence of the Sikh State

after his death. **Page 341 of his book The Sikh Gurus and the Sikh Religion.**

c. The new system of initiation, the abolition of Masand System, the elimination of personal Guruship and the recognition of the authority of the 'Panch' appeared to be radical measures even though they were rooted in the past. **Page-348 of the same book**

Sawan Singh Gogia [sawansingh_gogia@hotmail.com]

ਵੇਦਾਂਤੀ ਦਾ ਮੂੰਹ ਕਾਲਾ

(ਨਾਲੇ ਇਸਦੇ ਸਾਲੇ ਪਰਿਤਪਾਲ ਸੰਧੂ ਦਾ ਜੋ ਅਜੇ ਵੀ ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਿਖ ਅਖਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਦੀਆਂ ਕਮੇਟੀਆਂ ਦਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਕੇ ਸਤਿਕਾਰਕੇ ਸੰਗਤ ਦਾ ਵਕਤ ਅਤੇ ਪੈਸਾ ਬਰਬਾਦ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਹ ਪਰਵਾਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਘਰ ਬੁਲਾਕੇ ਖਾਣਾ ਛਕਾਇਆ ਅਤੇ ਦੰਦ ਘਸਾਈ ਦੇ ਲਫਾਫੇ ਦਿਤੇ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਜੇ ਤਕ ਇਸ ਬੇਗੈਰਤ, ਬੁਜ਼ਦਿਲ, ਬੇਦੀਨ, ਬੇਈਮਾਨ, ਬੇਹਯਾ ਜੌੜੇ ਦੀਆਂ ਕਰਤੂਤਾਂ ਤੇ ਦੁਹਾਈ ਨਹੀਂ ਪਾਈ। ਸੰਪਾਦਕ)

ਬੇਗੈਰਤ, ਬੁਜ਼ਦਿਲ, ਬੇਦੀਨ, ਬੇਈਮਾਨ, ਬੇਹਯਾ -

ਡਾਕਟਰ ਹਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦਿਲਗੀਰ

ਗੁਰਬਾਣੀ ਦਾ ਫੁਰਮਾਨ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਸ਼ਖ਼ਸ ਦੀ ਬੇਇਜ਼ਤੀ ਹੁੰਦੀ ਰਹੇ, ਉਸ ਨੂੰ ਭਾਵੇਂ ਕਿਨੇ ਵੀ ਹੋਰ ਸੁਖ-ਸਹੂਲਤਾਂ ਮਿਲੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹੋਣ, ਉਸ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਲਾਅਨਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤੇ ਉਸ ਦਾ ਖਾਣਾ-ਪੀਣਾ-ਜੀਣਾ ਹਰਾਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮੀਆਂ ਮੁਹੰਮਦ ਬਖ਼ਸ਼ ਨੇ "ਸੈਫੁਲ ਮਲੂਕ" ਕਿੱਸੇ ਵਿਚ ਵੀ ਇਸੇ ਦੀ ਤਰਜਮਾਨੀ ਕਰਦਿਆਂ ਕਿਹਾ ਸੀ:

ਬੇਇਜ਼ਤੀ ਦੇ ਹਲਵੇ ਨਾਲੋਂ, ਸਾਗ ਜੜ੍ਹਾਂ ਦਾ ਚੰਗਾ।

ਬੇਅਸੂਲੇ ਸੱਯਦ ਨਾਲੋਂ, ਸੰਗ ਚੂੜੇ ਦਾ ਚੰਗਾ।

ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਘਰ, ਮਹਿੰਗੀਆਂ ਕਾਰਾਂ, ਵੱਡੀਆਂ ਤਨਖ਼ਾਹਾਂ ਜਾਂ ਕਮਾਈਆਂ ਨਾਲ ਬੰਦਾ ਆਪਣਾ ਰੁਤਬਾ ਉੱਚਾ ਸਮਝਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲੋਕ ਉਸ ਨੂੰ "ਵੱਡਾ" ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਜੇ ਉਸ ਸ਼ਖ਼ਸ ਨੂੰ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਬੇਇਜ਼ਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਦੌਲਤ, ਮਹਿਲ ਤੇ ਕਾਰਾਂ ਕਿਸ ਕੰਮ ਦੇ? ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਇਹ ਕਹਾਵਤ ਬੜੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੈ "ਪੈਸਾ ਤਾਂ ਕੰਜਰੀਆਂ ਕੋਲ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।" ਇਹ ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੰਜਰੀਆਂ ਕੋਲ ਦੌਲਤ ਤਾਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਪਰ ਇਜ਼ਤ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਕਈ ਕੰਜਰੀਆਂ ਫਿਰ ਵੀ ਆਪਣੀ ਹਸਤੀ ਦਾ ਕੁੱਝ ਹਿੱਸਾ ਬਚਾ ਕੇ ਰਖਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਆਪਣਾ ਜਿਸਮ ਵੇਚਦੀਆਂ ਹਨ ਪਰ ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਦਾ ਸੌਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀਆਂ। ਆਪਣੀ ਰੂਹ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣ ਕੇ, ਉਹ ਕਈ ਵਾਰ ਵੱਡੀ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਵੀ ਠੁਕਰਾ ਦੇਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਚੰਗਾ-ਸੁਹਣਾ ਜਿਸਮ, ਵੱਡੀ ਦੇਹ, ਉੱਚਾ ਕੱਦ, ਖੂਬਸੂਰਤ ਕਪੜੇ, ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੀਆਂ ਡਿਗਰੀਆਂ, ਅਖੌਤੀ-ਉਚੇ ਖ਼ਾਨਦਾਨ 'ਚ ਜਨਮ ਹੋਣਾ... ਇਕ ਆਮ ਬੰਦਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਅਕਸਰ ਆਕੜ ਰਖਦਾ ਹੈ ਤੇ "ਨੱਕ ਉੱਚਾ" ਰੱਖ ਕੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਕਈ ਵਾਰ ਉੱਚੀ-ਉੱਚੀ, ਆਕੜ ਕੇ, ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਬੋਲ-ਬੋਲ ਕੇ, ਦਾਅਵੇ ਕਰ-ਕਰ ਕੇ "ਐਲਾਨ" ਵੀ ਕਰਦਾ ਨਜ਼ਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਦਲੇਰ ਬਣਨ ਦੇ ਸਬਕ ਵੀ ਦੇਂਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਅਸਲ ਮੌਕਾ ਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦਾ "ਮਰਦ" ਨਾ-ਮਰਦ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਕਦੇ ਇਕ ਮਜ਼ਬੂਰੀ ਨੂੰ ਤੇ ਕਦੇ ਦੂਜੀ ਮਜ਼ਬੂਰੀ ਨੂੰ ਜਾਹਿਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਦੇ "ਅਜੇ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਆਇਆ", "ਅਜੇ ਮੇਰੀਆਂ ਮਜ਼ਬੂਰੀਆਂ ਹਨ" ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਹੋਰ ਕਈ ਬਹਾਨੇ ਲਾਉਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਕਦੇ ਖ਼ਾਲਿਸ-ਕਾਇਰਤਾ ਦਾ ਇਜ਼ਹਾਰ ਵੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸਿੱਖ ਤਵਾਰੀਖ਼ 'ਚ ਅਜਿਹੀ ਮਿਸਾਲ ਦੁਨੀ ਚੰਦ ਧਾਲੀਵਾਲ ਦੀ ਹੈ ਜੋ 31 ਅਗਸਤ 1700 ਦੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਕਿਲ੍ਹਾ, ਅਨੰਦਗੜ੍ਹ 'ਚੋਂ, ਲੜਾਈ ਤੋਂ ਡਰਦਾ, ਦੌੜ ਆਇਆ ਸੀ।

ਬੇਦੀਨ ਉਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਧਰਮ-ਈਮਾਨ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਜੋ ਨਾ ਤਾਂ ਧਰਮ ਦੇ ਅਸੂਲਾਂ ਤੇ ਟਿਕਦਾ ਹੋਵੇ ਤੇ ਨਾ ਆਪਣੇ ਅਕੀਦੇ 'ਤੇ। ਉਹ ਕਦੇ ਸਿੱਖ

ਹੈ, ਕਦੇ ਹਿੰਦੂ, ਕਦੇ ਰਾਧਾ ਸੁਆਮੀ ਤੇ ਕਦੇ ਨਾਮਧਾਰੀ। ਉਹ ਕਦੇ "ਅਸੂਲ ਵਾਸਤੇ ਜਾਨ ਕੁਰਬਾਨ ਕਰਨ" ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰ ਹੈ ਅਤੇ ਕਦੇ ਹਾਲਾਤ ਮੁਤਾਬਿਕ "ਸਮਝੌਤਾ" ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਵੀ ਹਾਜ਼ਿਰ ਹੈ। ਉਹ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਸੂਲਾਂ ਵਾਸਤੇ ਹਰ ਕੁਰਬਾਨੀ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਉਕਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਬੜੇ-ਬੜੇ ਵੱਡੇ ਦਾਅਵੇ ਕਰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਵਕਤ ਆਉਣ 'ਤੇ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਵਾਰੀ ਆਉਣ ਤੇ "ਮਜਬੂਰ" ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਲਾਚਾਰੀ, ਮਜਬੂਰੀ, ਮੋਹ-ਮਾਇਆ, ਡਰ, ਦਹਿਸ਼ਤ, ਖੁਦਗਰਜ਼ੀ ਕਾਰਨ ਉਹ ਅਸੂਲ-ਧਰਮ-ਅਕੀਦਾ, ਸਭ ਕੁਝ ਛੱਡ ਕੇ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਮਝੌਤਾ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਆਦਮੀ ਦੀ ਰੂਹ ਮੁਰਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਉਹ ਹਰ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਸਮਝੌਤਾ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬੇਅਸੂਲਾ ਸ਼ਖ਼ਸ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਹਫ਼ਿਲ ਵਿਚ ਅਦਬ ਤੇ ਇੱਜ਼ਤ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਕੋਈ ਵੀ ਉਸ ਨੂੰ ਮਿਲ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਅਜਿਹੇ ਸ਼ਖ਼ਸ ਨੂੰ ਸਭ ਵੱਲੋਂ ਦੁਰਕਾਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਬੇਈਮਾਨ ਤੇ ਬੇਦੀਨ ਦੋਵੇਂ ਸੱਕੇ ਭਰਾ ਹਨ। ਲਫ਼ਜ਼ ਦੀਨ ਤੇ ਈਮਾਨ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇੱਕਠੇ ਹੀ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਦੀਨ ਧਰਮ ਵਾਸਤੇ ਤੇ ਈਮਾਨ ਅਸੂਲ ਵਾਸਤੇ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਮੁੱਢਲੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਫ਼ਜ਼ ਧਰਮ ਦਾ ਮਤਲਬ ਅਸੂਲ, ਇਖ਼ਲਾਕ, ਇਨਸਾਨੀਅਤ ਵੀ ਹੈ ਪਰ ਵਧੇਰੇ ਕਰ ਕੇ ਇਸ ਦਾ ਮਾਅਨਾ 'ਫ਼ਿਰਕਾ' ਵਜੋਂ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (ਜਿਵੇਂ ਸਿੱਖ, ਹਿੰਦੂ, ਮੁਸਲਮਾਨ) ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਅਕੀਦਾ, ਯਕੀਨ, ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਮਾਅਨਿਆਂ ਵਿਚ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਵਿਚ ਈਮਾਨ ਸਿਰਫ਼ ਅਸੂਲ ਤੇ ਇਖ਼ਲਾਕ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬੇਈਮਾਨ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਅਸੂਲ ਅਤੇ ਇਖ਼ਲਾਕ ਦੇ ਨੇਮਾਂ ਨੂੰ ਤੋੜਦਾ ਹੈ। ਜੋ ਧਰੋਹ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਹਾਜ਼ਿਰ ਹੈ, ਜੋ ਚਲਾਕੀ, ਖੁਦਗਰਜ਼ੀ, ਪਾਪ ਵਿਚ ਲਿਬੜਨ ਨੂੰ ਰਾਜ਼ੀ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਬੇ-ਈਮਾਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬੇਈਮਾਨ ਹਰ ਵੇਲੇ ਵਿਕਾਊ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਗੁਨਾਹਗਾਰ ਵੀ ਹੈ ਤੇ ਮੁਜਰਿਮ ਵੀ। ਉਹ ਕਮੀਨਾ ਵੀ ਹੈ, ਘਟੀਆ ਵੀ, ਹੋਛਾ ਵੀ, ਬੇਇਤਬਾਰਾ ਵੀ ਤੇ ਬੇਮਾਅਨਾ ਵੀ।

ਬੇਹਯਾ ਉਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸ਼ਰਮ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਉਸ ਨੂੰ ਇਜ਼ਤ ਤੇ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਵਿਚ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ। ਉਸ ਨੂੰ ਘਟੀਆ ਤੇ ਚੰਗੇ ਵਿਚ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਦਿਸਦਾ। ਉਸ ਨੂੰ 'ਲੱਥੀ-ਚੜ੍ਹੀ' ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਉਹ ਬੇਇਜ਼ਤ, ਬੇਗ਼ੈਰਤ, ਹੋਛਾ ਤੇ ਸ਼ੋਹਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਪੰਜ "ਖੂਬੀਆਂ" ਵਿਚੋਂ ਕਈ ਬੰਦਿਆਂ ਵਿਚ ਇਕ ਜਾਂ ਦੋ ਜਾਂ ਵੱਧ ਵੀ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਰ ਕਈ ਵਾਰ ਕਿਸੇ ਵਿਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਤਿਨ-ਚਾਰ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਪੰਜ ਦੀਆਂ ਪੰਜ ਵੀ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਜਿਹਾ ਸ਼ਖ਼ਸ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਭਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਅੱਜ ਸਿੱਖ ਪੰਥ ਦੀ ਸਿਆਸੀ ਤੇ ਧਾਰਮਿਕ ਲੀਡਰਸ਼ਿਪ ਹੀ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਆਮ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤ ਦੀ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪੰਜ "ਮਹਾਨ ਖੂਬੀਆਂ" ਤੇ "ਸਿਫ਼ਤਾਂ" ਦੇ ਖ਼ਜ਼ਾਨੇ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਹੈ। ਕਿਰਪਾਨ, ਜੋ ਸਿੱਖ ਦੀ ਹਸਤੀ ਦਾ ਇਕ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹਿੱਸਾ ਹੈ, ਵਿਚ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਆਨ (ਗ਼ੈਰਤ) ਸ਼ਾਮਿਲ ਹਨ। ਪਰ ਅੱਜ ਸਿੱਖ ਕੋਲ ਨਾ ਆਨ ਹੈ ਨਾ ਕਿਰਪਾ। ਬਹਾਦਰੀ ਸਿੱਖ ਦਾ ਦੂਜਾ ਨਾਂ ਸੀ। ਜੰਗ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਵੱਡੇ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਦੁਸ਼ਮਣ (ਪਠਾਣ, ਮੁਗ਼ਲ ਤੇ ਅੰਗਰੇਜ਼) ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਬਹਾਦਰੀ ਦੀਆਂ ਸਿਫ਼ਤਾਂ ਕਰਦੇ ਨਹੀਂ ਸਨ ਬਕਦੇ। ਅੱਜ ਉਹ ਸਿੱਖ ਬੁਜ਼ਦਿਲੀ ਦੇ ਸਿਖਰ ਨੂੰ ਵੀ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸਿੱਖ ਤਵਾਰੀਖ਼ ਵਿਚ ਅਣਗਿਣਤ ਸਾਖੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਸਿੱਖ ਨੇ ਆਪਣੇ ਧਰਮ, ਦੀਨ, ਅਕੀਦੇ ਵਾਸਤੇ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਵੀ ਕੁਰਬਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਧਰਮ ਵਾਸਤੇ ਖੋਪਰੀਆਂ ਲੁਹਾਈਆਂ, ਬੰਦ ਬੰਦ ਕਟਵਾਏ, ਆਰਿਆਂ ਨਾਲ ਚਿਰਾਏ ਗਏ। ਸਿੱਖ ਨੇ ਗੁਰੂ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਮੌਤ ਦੇ ਘਾਟ ਉਤਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਅਦਬ, ਸਤਿਕਾਰ ਵਾਸਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਜਾਨਾਂ ਕੁਰਬਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਪਰ ਅੱਜ ਸਿੱਖ ਆਪਣੇ ਧਰਮ, ਈਮਾਨ 'ਤੇ ਕਿੰਨਾ ਕੂ ਖੜੇ ਹਨ?

ਸਿੱਖ ਦੀ ਸ਼ਖ਼ਸੀਅਤ ਨਾਲ ਈਮਾਨਦਾਰੀ ਏਨੀ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਸੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੇਲੇ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿਚ ਸਿੱਖ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਆਖ਼ਰੀ ਮੰਨੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਬਿਨਾ ਦਿਓ, ਉਹ ਈਮਾਨਦਾਰੀ ਦੀ ਮਿਸਾਲ ਬਣਿਆ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਸਿੱਖ ਝੂਠ ਨਹੀਂ ਬੋਲਦਾ ਸੀ। ਸਿੱਖ ਯਕੀਨ ਤੇ ਇਤਬਾਰ ਦਾ ਮੁਜੱਸਮਾ ਸੀ। ਸਿੱਖ ਵਾਸਤੇ ਰਿਸ਼ਵਤ, ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ, ਠੱਗੀ, ਉਸ ਦੇ ਧਰਮ ਦੀਆਂ ਦੁਸ਼ਮਣ ਸਨ। ਸਿੱਖ ਦਾ ਈਮਾਨ ਸੀ ਸੱਚ, ਹੱਕ, ਈਮਾਨਦਾਰੀ, ਦਲੇਰੀ, ਇਨਸਾਫ਼। ਪਰ ਅੱਜ ਸਿੱਖ ਦਾ ਨਾਂ ਬੇਈਮਾਨੀ ਨਾਲ ਜੁੜ ਗਿਆ ਹੈ। ਅੱਜ ਦਾ ਸਿੱਖ ਵਿਕਾਊ ਹੈ। ਕਦੇ ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਝੂਠ ਬੋਲਣ ਵੇਲੇ ਹਯਾ ਆਉਂਦੀ ਸੀ, ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਗਲਤੀ ਕਰਨ ਮਗਰੋਂ ਸਿਰ ਚੁਕਣ

ਵੇਲੇ ਸ਼ਰਮ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਪਰ ਅੱਜ ਸਿੱਖ ਬੇਹਯਾ, ਬੇਸ਼ਰਮ, ਝੂਠਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਝੂਠ, ਪਾਪ, ਜੁਰਮ ਉਸ ਦਾ ਰੋਜ਼ਨਾਮਚਾ ਹਨ। ਅੱਜ ਦੇ ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਬੇਗ਼ੈਰਤ, ਬੁਜ਼ਦਿਲ, ਬੇਦੀਨ, ਬੇਈਮਾਨ ਤੇ ਬੇਹਯਾ ਦੇ ਖ਼ਿਤਾਬ ਮਿਲ ਰਹੇ ਹਨ।

ਪਰ ਇਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹਰਗਿਜ਼ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ 100 ਫ਼ੀ ਸਦੀ ਸਿੱਖ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪੰਜਾਂ ਮਹਾਨ "ਗੁਣਾਂ" ਦੇ ਧਾਰਨੀ ਹਨ। ਅੱਜ ਵੀ ਵਿਰਲੇ ਸਿੱਖਾਂ ਵਿਚ ਗ਼ੈਰਤ, ਬਹਾਦਰੀ, ਧਰਮ ਵਾਸਤੇ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਤਾ, ਈਮਾਨਦਾਰੀ ਤੇ ਸ਼ਰਮ ਕਾਇਮ ਹਨ ਪਰ ਅਜੋਕੀ ਲੀਡਰਸ਼ਿਪ ਵਿਚ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਕੋਈ ਹੋਵੇ ਜਿਸ ਵਿਚ ਗ਼ੈਰਤ, ਧਰਮ, ਈਮਾਨਦਾਰੀ ਅਸੂਲ-ਪਰਸਤੀ ਤੇ ਸ਼ਰਮ ਹੋਵੇ। ਅੱਜ ਦੇ ਧਾਰਮਿਕ ਆਗੂਆਂ ਵਿਚ ਕੁਫ਼ਰ, ਝੂਠ, ਅਧਰਮ, ਪਾਪ, ਜੁਰਮ ਦਾ ਬੋਲ-ਬਾਲਾ ਹੈ। ਅੱਜ ਦਾ ਸਿਆਸੀ ਤੇ ਧਾਰਮਿਕ ਆਗੂ, ਵਪਾਰੀ ਤੇ ਅਫ਼ਸਰ, ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਤੇ ਨੌਜਵਾਨ, ਔਰਤ ਤੇ ਮਰਦ, ਯਾਨਿ ਹਰ ਤਬਕਾ ਗੱਲ-ਗੱਲ 'ਤੇ ਅਸੂਲ ਦਾ ਸਮਝੌਤਾ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰ ਹੈ। ਅੱਜ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ, ਧਰਮ, ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਸਿੱਖ ਅਸੂਲ, ਪੰਜ ਕਕਾਰ, ਕੌਮ ਦੇ ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਦੇ ਖ਼ਿਲਾਫ਼ ਕੋਈ ਵੀ ਜੋ ਮਰਜ਼ੀ ਕਹੀ ਜਾਵੇ, ਬੇਗ਼ੈਰਤ ਲੀਡਰ ਅਤੇ ਯਤੋਬਾਜ਼ ਤੇ ਖੁਦਗਰਜ਼ ਸਿੱਖ ਆਪਣੀ ਜ਼ਬਾਨ ਖੋਲ੍ਹਣ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ। ਅੱਜ ਇਕ ਆਮ ਸਿੱਖ ਤੇ ਸਾਰੇ ਆਗੂ ਵਿਕਣ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰ ਬੇਠੇ ਹਨ, ਸਿਰਫ਼ ਕੀਮਤ ਲਾਏ ਜਾਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਵਿਚ ਹਨ। ਬਹੁਤੇ ਚੌਧਰੀ ਤਾਂ ਬੜੇ ਸਸਤੇ ਭਾਅ 'ਤੇ ਵਿਕਣ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰ ਹਨ। ਏਨੇ ਸਸਤੇ ਕਿ ਕੋਈ ਸੋਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ! ਕੋਈ ਵੇਲਾ ਸੀ ਸਿੱਖ ਨਵਾਬੀ ਠੁਕਰਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਸੂਬੇਦਾਰੀ, ਜਾਗੀਰਾਂ, ਖੁਬਸੂਰਤ ਹਸੀਨਾਂ ਦੇ ਡੌਲੇ, ਪੰਨ-ਦੌਲਤ, ਸਭ ਠੁਕਰਾ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਪਰ ਅੱਜ ਦੇ ਸਿੱਖ ਆਗੂ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਵੱਡੇ ਈਮਾਨ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਵੀ ਗ਼ਦਾਰੀ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਤਿਆਰ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਬਲਕਿ ਕਾਹਲੇ ਹਨ।

ਅੱਜ ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਕੋਈ ਹਿੰਦੂ ਕਹੀ ਚਲੇ, ਕੋਈ ਘਟੀਆ ਮਜ਼ਾਕ ਕਹੀ ਚਲੇ, ਕੋਈ ਮੀਡੀਆ ਵਿਚ ਹੱਦ ਦਰਜੇ ਦਾ ਉਲੂ ਪੇਸ਼ ਕਰੇ, ਕੋਈ ਉਸ ਦੇ ਗੁਰੂਆਂ ਦੇ ਖ਼ਿਲਾਫ਼ ਸਿਲੇਬਸਾਂ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿਚ ਲਿਖੀ ਜਾਵੇ, ਕੋਈ ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਦਾ ਪੇਸ਼ਾ ਲੁੱਟੀ ਚੱਲੇ, ਕੋਈ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਕੌਕ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਤੋਂ ਵੀ ਘਟੀਆ ਰਚਨਾਵਾਂ ਦਾ ਲੇਖਕ ਕਰੇ, ਕੋਈ ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਤਵਾਰੀਖ਼ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜੀ ਚਲੇ, ਕੋਈ ਸਿੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਧੀਆਂ ਭੈਣਾਂ ਨੂੰ ਉਧਾਲ ਕੇ ਲੈ ਜਾਵੇ...ਕਿਸੇ ਦੀ ਗ਼ੈਰਤ ਉਬਾਲੇ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦੀ, ਕਿਸੇ ਸਿੱਖ ਦੇ ਡੌਲੇ ਨਹੀਂ ਫਰਕਦੇ, ਕਿਸੇ ਸਿੱਖ ਦੀ ਸ੍ਰੀ ਸਾਹਿਬ ਮਿਆਨ 'ਚੋਂ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਦੀ। ਹੋਰ ਤਾਂ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਸਿੱਖ ਦੇ ਮੂੰਹੋਂ ਆਹ ਤੇ ਉਫ਼ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵੀ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਦੀ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਜ਼ਰਾ ਵੀ ਦਰਦ ਤਕ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਪਰਚਾਰਕ, ਗ੍ਰੰਥੀ, ਢਾਡੀ, ਲੇਖਕ, ਸਭ ਮੁਰਦਾ, ਬੇਜ਼ਬਾਨ, ਬੇਦਿਲ, ਨਾ-ਮਰਦ, ਬੇਹਯਾ, ਬੇਗ਼ੈਰਤ, ਬੁਜ਼ਦਿਲ ਹੋ ਚੁਕੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਬਾਬਾ ਦੀਪ ਸਿੰਘ ਨਹੀਂ ਉਠਦਾ, ਕੋਈ ਸਿੰਘ ਸਭਾ ਨਹੀਂ ਬਰਕਦੀ, ਕੋਈ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਕਮੇਟੀ ਹਿਲਜ਼ੂਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਵਿਚ ਇਕ ਨਵਾਂ ਗ੍ਰੰਥ, ਇਕ ਨਵਾਂ ਗੁਰੂ, ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰ ਕੇ ਰਹਿਤ ਮਰਿਆਦਾ, ਗੁਰੂ-ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ, ਸਿੱਖੀ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਮਿੱਟੀ ਵਿਚ ਮਿਲਾ ਦਿਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਪ੍ਰਧਾਨ, ਅਖੌਤੀ ਜਥੇਦਾਰ, ਅਖੌਤੀ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ, ਸਰਦਾਰ ਸਾਹਿਬ, ਸਰਦਾਰ ਬਹਾਦਰ, ਮਹਾਨ ਆਗੂ ਵਗ਼ੈਰਾ ਅਖਵਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀਆਂ ਜ਼ਬਾਨਾਂ ਨੂੰ ਲਕਵਾ ਮਾਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਦੇ ਸਾਰੇ ਬੁਜ਼ਦਿਲ, ਬੇਗ਼ੈਰਤ, ਨਾਮਰਦ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਸ਼ਾਇਦ ਰਾਸ਼ਟਰ ਸੋਇਮ ਸੇਵਕ ਸੰਘ ਤੇ ਭਾਜਪਾ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਕਾਊ ਆਗੂਆਂ (ਚੌਧਰੀਆਂ) ਨੂੰ ਖ਼ਰੀਦ ਲਿਆ ਹੈ। ਅੱਜ ਧੀਰਮੱਲੀਏ, ਮੀਣੇ, ਰਾਮਰਾਈਏ, ਨਿਰੰਕਾਰੀ, ਨਾਮਧਾਰੀ, ਰਾਧਾਸੁਆਮੀਏ, ਨੂਰਮਹਿਲੀਏ, ਭਨਿਆਰੀਏ ਇਨ੍ਹਾਂ ਚੌਧਰੀਆਂ ਦੀ ਰੂਹ ਵਿਚ ਸਮਾ ਗਏ ਹਨ। ਅੱਜ ਸਿੱਖ ਭੇਡ ਬਕਰੀਆਂ ਬਣਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਜੋ ਹਾਲਤ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਦੀ ਤਲਵਾਰ ਦੀ ਚਮਕ ਵੇਲੇ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੀ ਸੀ, ਉਹ ਅੱਜ ਸਿੱਖ ਅਖਵਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਹੋ ਚੁਕੀ ਹੈ। ਜੋ ਬੇਹਯਾਈ ਅਕਬਰ ਵੇਲੇ ਜੋਧਪੁਰ ਦੇ ਹਿੰਦੂ ਰਾਜਪੂਤ ਰਾਜੇ ਮੁਗ਼ਲਾਂ ਨੂੰ ਧੀਆਂ ਦੇ ਡੌਲੇ ਦੇ ਕੇ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਉਹੀ ਅੱਜ ਕੋਸ਼ਾਧਾਰੀ ਸਿੱਖ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਜੋ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਵੇਲੇ ਜੈਪੁਰ-ਅੰਬੇਰ ਦੇ ਹਿੰਦੂ ਰਾਜਪੂਤ ਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਮੁਗ਼ਲਾਂ ਵੱਲੋਂ ਮੰਦਰ ਢਾਹੁੰਦਿਆਂ ਵੇਖ ਕੇ ਚੁਪ ਰਹਿਣ ਦਾ ਕਿਰਦਾਰ ਸੀ, ਉਹ ਹੀ ਅੱਜ ਬਹੁਤੇ ਸਿੱਖ ਲੀਡਰਾਂ ਦਾ ਹੈ। ਜੋ ਅਹਿਮਦਸ਼ਾਹ ਦੁਰਾਨੀ ਵੇਲੇ ਮਰਹੱਟਿਆਂ ਦਾ ਹਾਲ ਸੀ, ਉਹੀ ਅੱਜ ਪਗੜੀਧਾਰੀਆਂ ਦਾ ਹੈ। ਜੋ ਰੋਲ ਮਿਹਰਬਾਨ, ਬਿਧੀ ਚੰਦ ਹੰਦਾਲੀਏ ਤੇ ਸ਼ਰਧਾ ਰਾਮ ਫ਼ਿਲੌਰੀ ਦਾ ਸੀ ਉਹੀ ਅੱਜ ਜੋਗਿੰਦਰ ਸਿੰਹ ਵੇਦਾਂਤੀ, ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਹ ਨੰਦਗੜ, ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਹ, ਤਰਲੋਚਨ ਸਿੰਹ, ਪੂਰਨ ਸਿੰਹ, ਇਕਬਾਲ ਸਿੰਹ ਪਟਨਾ

ਦਾ ਹੈ। ਸਿੱਖ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ-ਮਦਾਰੀਆਂ ਦੇ ਇਸ਼ਾਰਿਆਂ 'ਤੇ ਨੱਚਣ ਵਾਲੇ ਇਹ ਜਾਅਲੀ ਸ਼ੇਰ ਤੇ ਹਾਥੀ (ਦਰਅਸਲ -----), ਕੌਮ ਦੇ ਆਗੂ ਹੋਣ ਦਾ ਝੂਠਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਤੇ ਅਫ਼ਸੋਸ ਹੈ ਕਿ ਕਈ ਸਿੱਖ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਗੂ ਮੰਨੀ ਬੈਠੇ ਹਨ। ਜਦ ਸ਼ੇਰਾਂ ਦੀ ਕੌਮ ਦੇ ----- ਜਰਨੈਲ ਹੋਣ ਤਾਂ ਉਸ ਕੌਮ ਦੀ ਤਬਾਹੀ ਹੋਣੀ ਹੀ ਹੈ। ਪਰ ਜੇ ਕਰ ----- ਤੋਂ ਅਗਵਾਈ ਖੋਹ ਕੇ ਸ਼ੇਰ ਨਿਕਲ ਪਵੇ ਤਾਂ ਕੌਮ ਦਾ ਬਚਾਅ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਅਜ ਸਿੱਖ ਕੌਮ ਤਵਾਰੀਖ਼ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਔਖੇ ਮੌਤ 'ਤੇ ਖੜੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਇਕ ਪਾਸੇ -----, ਬੇਗ਼ੈਰਤ, ਬੇਜ਼ਮੀਰੇ, ਬੁਜ਼ਦਿਲ, ਬੇਦੀਨ, ਬੇਈਮਾਨ, ਬੇਹਯਾ ਤੇ ਵਿਕਾਊ ਆਗੂ ਹਨ ਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਸਿੱਖ ਕੌਮ ਦਾ ਖ਼ਾਤਮਾ ਹੈ ਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਚਾਨਣਾ ਤੇ ਕੌਮ ਦੀ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਹੈ। ਚੋਣ ਕੌਮ ਨੇ ਕਰਨੀ ਹੈ: ਚਾਣਨ ਕਿ ਹਨੇਰਾ।

ਤਵਾਰੀਖ਼ ਮੁਆਫ਼ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਖੌਤੀ-ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਲਮ 'ਤਿਆ ਚਰਿਤਰ' ਨੂੰ ਗੁਰਬਾਣੀ ਆਖਣ 'ਤੇ ਵੀ ਚੁਪ ਰਹੀ। ਤਵਾਰੀਖ਼ ਮੁਆਫ਼ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਕਮੇਟੀਆਂ ਨੂੰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਖੌਤੀ ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਪਾਠ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੇ ਚੁਪਾਂ ਵਟ ਲਈਆਂ ਅਤੇ ਲੰਗਰ-ਵਿਆਹ-ਮੌਤ ਦੇ ਭੋਗ ਪੁਆ ਕੇ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਨੂੰ 'ਹੱਟੀ' ਵਾਂਗ ਚਲਾਉਣਾ ਹੀ ਸਿੱਖੀ ਸਮਝ ਲਿਆ ਹੈ। ਤਵਾਰੀਖ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਸਿੰਘ ਸਭਾਵਾਂ' ਨੂੰ ਪਾਖੰਡੀ ਤੇ ਦੰਭੀ ਕਰੇਗੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਜ ਚੁਪ ਵੱਟ ਰੱਖੀ ਹੈ ਤੇ 'ਸਿੰਘ ਸਭਾ' ਲਫ਼ਜ਼ ਨੂੰ ਹੀ ਧੱਬਾ ਲਾਇਆ ਹੈ। ਤਵਾਰੀਖ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਂ ਕਾਲੇ ਅਖੌਰਾਂ ਵਿਚ ਲਿਖੇਗੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਚੌਧਰੀਆਂ, ਵਰਕਰਾਂ, ਪਰਚਾਰਕਾਂ, ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਤੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੇ ਸਿੱਖੀ 'ਤੇ, ਗੁਰੂਆਂ 'ਤੇ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ 'ਤੇ ਇਸ ਕੋਝੇ ਹਮਲੇ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਵੀ ਚੁਪ ਵੱਟੀ ਰਖੀ ਤੇ ਅੱਖਾਂ ਮੀਟ ਲਈਆਂ। ਤਵਾਰੀਖ਼ ਸਿਰਫ਼ ਤੱਤ ਗੁਰਮਤਿ ਟਕਸਾਲ ਦੇ ਰਾਹ 'ਤੇ ਚਲਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖ ਮੰਨੇਗੀ ਨਾ ਕਿ -----, ----- ਤੇ ----- ਨੂੰ। ਤਵਾਰੀਖ਼ ਵੇਖਦੀ ਹੈ, ਲਿਖਦੀ ਹੈ, ਸੰਭਾਲਦੀ ਹੈ ਹਰ ਪਲ-ਪਲ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਤੇ ਹਰ ਸ਼ਖ਼ਸ ਦੀਆਂ ਕਰਤੂਤਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਵੀ ਤਵਾਰੀਖ਼ 'ਚ ਸੱਚੋ-ਸਚ ਕਾਇਮ ਹੈ।

ਵੇਦਾਂਤੀ ਤੇ ਸਹਿਯੋਗੀ ਜੱਥੇਬੰਦੀਆਂ ਦੇ ਸਮਾਜਕ ਬਾਈਕਾਟ ਦੀ ਅਪੀਲ!

Singh Sabha International Canada, 603 Ray Lawson Blvd, Brampton, Ontario, L6Y 5J7, Canada

ਮ:3 ॥ ਇਕਾ ਬਾਣੀ ਇਕੁ ਗੁਰੂ ਇਕੋ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ।

ਸਚਾ ਸਉਦਾ ਹਟੁ ਸਚੁ ਰਤਨੀ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰੁ ॥

ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੁ ਪਾਈਅਨਿ ਜੇ ਦੇਵੈ ਦੇਵਣਹਾਰੁ ॥ {ਪੰਨਾ 646}

ਗੁਰੂ ਸਹਿਬਾਨ ਦੇ ਉਪਰਲੇ ਹੁਕਮ ਅਨੁਸਾਰ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਗੁਰੂ ਤੇ ਇਕ ਹੀ ਗ੍ਰੰਥ ਦੇ ਲੜ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਤੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਇਕੋ ਹੀ ਰਹਿਤ ਮਰਯਾਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਿੱਖ ਪੰਥ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਨਾਲ 1945 ਵਿਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਸਲੋਕ ਮ: 1 ॥ ਪ੍ਰਿਯ ਤਿਨਾ ਕਾ ਜੀਵਿਆ, ਜਿ ਲਿਖਿ ਲਿਖਿ ਵੇਚਹਿ ਨਾਉ ॥ ਖੇਤੀ ਜਿਨ ਕੀ ਉਜੜੈ ਖਲਵਾੜੇ ਕਿਆ ਥਾਉ ॥ ਪੰਨਾ 1245 ॥

ਹੁਣ ਸਿੱਖ ਸਮਾਜ ਰੂਪੀ ਖੇਤੀ ਨੂੰ ਇਸਦਾ ਰਾਖਾ ਪੁਜਾਰੀਵਾਦ ਹੀ ਖਾਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਹੈ ਇਸ ਕਰਕੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਆਪਣੀ ਰਾਖੀ ਆਪ ਕਰਨੀ ਪੈਣੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਜਮੀਰ ਮਰ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਸਮਝੋ ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਮਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।

1. ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਦੇ ਅਜੋਕੇ ਅਖੌਤੀ ਜੱਥੇਦਾਰ ਗਿਆਨੀ ਜੋਗਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਵੇਦਾਂਤੀ ਨੇ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਹੱਦਾਂ ਬੰਨੇ ਪਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਸਾਧ ਪੰਨਵੰਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਅਖਬਾਰੀ ਬਿਆਨ ਮੁਤਾਬਕ ਵੇਦਾਂਤੀ ਨੇ 70,000 (ਸੱਤਰ ਹਜ਼ਾਰ) ਰੁਪਏ ਲੈ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਰੋਪ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿਚੋਂ ਮੁਆਫ਼ ਕੀਤਾ, ਦਾ ਦੋਸ਼।

2. ਬਾਬਾ ਦਲਜੀਤ ਸਿੰਘ ਸਿਕਾਰੋ ਨੂੰ ਪਰਾਈ ਇਸਤਰੀ ਨਾਲ ਸੰਗ ਕਰਨ, ਜੋ ਕੇ ਸਿੱਖ ਰਹਿਤ ਮਰਯਾਦਾ ਮੁਤਾਬਕ ਇਕ ਬਜਰ ਕੁਰਹਿਤ ਹੈ, ਵੀ ਮੁਆਫ਼ ਕੀਤਾ, ਦਾ ਦੋਸ਼। ਦੇਣ ਲੈਣ ਦਾ ਮੁਆਮਲਾ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਆਇਆ।

3. ਵੇਦਾਂਤੀ ਨੇ ਸਿੱਖ ਧਰਮ ਵਿਚ ਸੇਵਾ ਸੰਕਲਪ ਨੂੰ ਸਜਾ ਵਿਚ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਦਾ ਦੋਸ਼।

4. ਨਵੰਬਰ 9, 2006 ਨੂੰ ਫਰੀਦਾਬਾਦ ਯੂ. ਪੀ. ਵਿਚ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਪ੍ਰਤੀ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਨਾ ਦੇਣ ਦੀ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਹੀ ਅੰਗ ਰੱਖਿਆਂ ਕੋਲੋਂ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਕੁਟਾਪਾ ਚਾੜ੍ਹਨ ਦਾ ਦੋਸ਼।

5. ਖਾਲਸਾ ਪੰਚਾਇਤ, ਜੋ ਅਖੌਤੀ ਜੱਥੇਦਾਰ ਨੂੰ ਮੈਮੋਰੈਂਡਮ ਦੇਣ ਗਈ ਸੀ, ਨੂੰ ਹੀ ਆਪਣੀ ਟਾਸਕ ਫੋਰਸ ਤੇ ਨਿਹੰਗਾਂ ਕੋਲੋਂ ਕੁਟਾਪਾ ਚਾੜ੍ਹਨ ਦਾ ਦੋਸ਼।

6. 1920 ਵਿਚ ਗੁਰ ਬਿਲਾਸ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਛੇਵੀਂ ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਗੁਰਮਤਾ ਕਰਕੇ ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਚੁਕਵਾਈ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਕਾਜ਼ੀ ਦੀ ਨਾਬਾਲਗ਼ ਧੀ ਨੂੰ ਕੱਢ ਕੇ ਲਿਆਉਂਦਾ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਮਹਿਲ ਭਾਈ ਬਿਧੀ ਚੰਦ ਤੋਂ ਹੁਕਮ ਕਰਕੇ ਰਾਜੇ ਦੇ ਮਹਿਲਾਂ ਵਿਚੋਂ ਰਾਣੀਆਂ ਦੇ ਕੀਮਤੀ ਦੁਸ਼ਾਲੇ ਚੋਰੀ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਬਿੰਦੀ ਉਲਾਦ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਗੁਰਮਤਿ ਚੋਰਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖ ਬਾਣਾਉਂਦੀ ਹੈ ਪਰ ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਮੁਤਾਬਕ ਤਾਂ ਸਿੱਖ ਚੋਰ ਬਣਦੇ ਵਰਨਣ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਤੇ ਇੱਕਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿਚ ਵੇਦਾਂਤੀ ਜੀ ਤੇ ਇਸੇ ਕਿਤਾਬ ਦਾ ਪੁਨਰ ਸੰਪਾਦਨ ਕਰਕੇ ਫਿਰ ਤੋਂ ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਵਿਚ ਕਥਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪੁਰਜ਼ੋਰ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਦਾ ਦੋਸ਼।

7. ਬਾਦਲ ਦਲ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਤੇ ਮਾਨ ਦਲ ਤੇ ਦੇ ਵਾਰ ਕੁਟਾਪਾ ਚਾੜ੍ਹਨ ਦਾ ਦੋਸ਼।

8. ਨਵੰਬਰ 13, 2006 ਨੂੰ ਪਿੰਡ ਦਿਆਲ ਪੁਰਾ (ਬਠਿੰਡਾ) ਵਿਖੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬਾਨ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰਨ ਤੇ ਕੰਜਰ ਕਵਿਤਾ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਨਾਮਣੇ ਨਾਲ ਮੜ੍ਹਨ ਦਾ ਦੋਸ਼।

9. ਟਾਟੀਟਲਰ ਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਤਤਕਾਲੀਨ ਪ੍ਰਧਾਨ ਚੰਡੋਕ ਵਲੋਂ ਸਿਰੋਪਾਓ ਦੇਣ ਬਦਲੇ ਦੋਸ਼ੀ ਕਰਾਰ ਦੇਣਾ ਤੇ ਮੋਟੀ ਰਕਮ ਲੈ ਕੇ ਬਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਦੋਸ਼। ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਟਰਬਿਊਨ ਨੇ ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਲਿਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਤਹਾਸ ਵਿਚ ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਵਾਪਰਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜੱਜ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਘਰ ਜਾ ਕੇ ਇਹ ਪੁੱਛੇ ਕਿ ਤੈਨੂੰ ਕਿਹੜੀ ਸਜ਼ਾ ਲਗਾਈ ਜਾਵੇ।

10. ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਿੰਘ ਬਾਦਲ ਕੁਰੱਪਸਨ ਕਰਕੇ ਜੇਲ੍ਹ ਗਿਆ ਤੇ ਜਮਾਨਤ ਤੇ ਬਾਹਰ ਆਉਂਦੇ ਨੂੰ ਹੀ ਸਿਰੋਪਾਓ ਦੇਣ ਦਾ ਦੋਸ਼।

11. ਵੇਦਾਂਤੀ ਜੀ ਚਲਦੀ ਫਿਰਦੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ (ਦਮਦਮੀ) ਟਕਸਾਲ ਵਿਚੋਂ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਆਏ ਹਨ ਜਿਥੇ ਗੁਰਮਤਿ ਨੂੰ ਵੇਦਾਂ ਦੀਆਂ ਐਨਕਾਂ ਲਾ ਕੇ ਗੁਰਮਤਿ ਸਿਖਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਹੀ ਮੇਰੇ ਆਪਣੇ ਤਾਇਆ ਜੀ, ਕਪੂਰ ਸਿੰਘ ਬਰਾੜ, ਜੋ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਸਨ ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਹੱਥ ਮਲਾਉਣਾ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਪੰਡਿਤ ਲੋਕ ਆਮ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਹੱਥ ਮਿਲਾਉਣਾ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਪਰ ਵੇਦਾਂਤੀ ਜੀ ਨੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਦਸਮ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰਕੇ, ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਕਰਵਾ ਕੇ, ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਨੂੰ ਦਸਵੇਂ ਗੁਰੂ ਦੀ ਕ੍ਰਿਤ ਹੋਣ ਦਾ ਐਲਾਣ ਕਰਕੇ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸਗੋਂ ਸਿੱਖ ਜਗਤ ਨੂੰ ਪੁਠੇ ਰਸਤੇ ਪਾਉਣ ਦਾ ਘੋਰ ਗੁਨਾਹ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਸਿੱਖਾਂ ਤੇ ਸਿੱਖ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਦਾ ਵੀ ਨਿਰਾਦਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਿੱਖ ਰਹਿਤ ਮਰਯਾਦਾ ਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸਿੱਖ ਰਹਿਤ ਮਰਯਾਦਾ ਦੀ ਵੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ।

ਕੋਈ ਦਿਨ ਐਸਾ ਨਹੀਂ ਜਦੋਂ ਵੇਦਾਂਤੀ ਜੀ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਘੇਰੇ ਵਿਚ ਨਾ ਆਏ ਹੋਣ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਸਿੱਖ ਬੁਧੀਜੀਵੀਆਂ, ਖਾਲਸਾ ਪੰਚਾਇਤ, ਦਲ ਖਾਲਸਾ,

ਅਦਾਰਾ ਸਪੋਕਸਮੈਨ ਆਦਿ ਨੇ ਪੁਜਾਰੀ ਵੇਦਾਂਤੀ ਨੂੰ 14 ਨਵੰਬਰ 2006 ਨੂੰ ਪੰਥ ਵਿਚੋਂ ਛੇਕ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਅੱਜ ਮਿਤੀ 25.11.2006 ਦੀ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿਚ ਸਿੰਘ ਸਭਾ ਇੰਟਰਨੈਸ਼ਨਲ ਕੈਨੇਡਾ ਬਰੈਂਚ ਨੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਲਿਆ ਕਿ ਐਸੇ ਵਿਆਕਤੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਰੱਜ ਕੇ ਸਿੱਖੀ ਨੂੰ ਖੋਰਾ ਲਾਇਆ ਹੈ, ਦੇ ਸਿੱਖ ਪੰਥ ਵਿਚੋਂ ਛੇਕੇ ਜਾਣ ਦੀ ਪ੍ਰੋੜਤਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਸਾਰੇ ਸਹਿਯੋਗੀਆਂ ਨੂੰ ਨਾ ਮੂੰਹ ਲਾਉਣ ਦੀ ਅਪੀਲ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਭਵਿੱਖ ਵਿਚ ਵੀ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵਿਆਕਤੀ ਐਸਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਵੀ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਜਵੇਗਾ। ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਸਹਿਤ ਅਪੀਲ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕਿਤੇ ਵੀ ਇਹ ਲੋਕ ਵਿਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਆਉਣ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਮਾਜਕ ਬਾਈਕਾਟ/ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਜਵੇ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਅਪੀਲ ਕਰਾਂਗੇ ਕਿ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੂੰਹ ਨਾ ਲਾਉਣ। ਗੁਰੂ ਪੰਥ ਦੇ ਦਾਸ,

ਸਿੰਘ ਸਭਾ ਇੰਟਰਨੈਸ਼ਨਲ ਕੈਨੇਡਾ ਬਰੈਂਚ ਨੇ।
 ਅਤੇ ਨੀਚੇ ਲਿਖੀਆਂ ਜੱਥੇਬੰਦੀਆਂ ਵਲੋਂ ਟੈਲੀਫੂਨ ਤੇ ਸਹਿਯੋਗ ਦੀ ਹਾਮੀ ਭਰੀ ਗਈ।
 ਸਿੰਘ ਸਭਾ ਇੰਟਰਨੈਸ਼ਨਲ ਨਿਊਯਾਰਕ: ਯੂ.ਐਸ.ਏ.
 ਸਿੰਘ ਸਭਾ ਇੰਟਰਨੈਸ਼ਨਲ ਹੰਸਲੋ ਯੂ.ਕੇ.
 ਸਿੰਘ ਸਭਾ ਇੰਟਰਨੈਸ਼ਨਲ ਵਲਿੰਗਟਨ ਨਿਊਜ਼ੀਲੈਂਡ,
 ਸਿੰਘ ਸਭਾ ਇੰਟਰਨੈਸ਼ਨਲ ਸੈਕਰਾਮਿੰਟੋ ਯੂ.ਐਸ.ਏ.:
 ਸਿੰਘ ਵਿਰਸਾ ਕੈਲਗਰੀ (ਅਲਬਰਟਾ)
 ਅਤੇ ਸਿੱਖ ਮਾਰਗ ਬੀ.ਸੀ. ਕੈਨੇਡਾ।

ਵੇਦਾਂਤੀ ਨੇ ਪਾਈ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਸਿਰ ‘ਚ ਹੋਰ ਸਵਾਰ।

ਵੇਦਾਂਤੀ ਜੀ ਨੇ ਅੱਜ ਤਕ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਸਿਰ ਕਿਤਨੀ ਕੁ ਸਵਾਰ ਪਾਈ ਹੈ ਇਸਦਾ ਲੇਖਾ ਜੋਖਾ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਕੁੱਝ ਤੱਥ ਤਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਹਨ ਪਰ ਅਹਿਮ ਤੱਥ ਲੁਕੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਸਾਧ ਧਨਵੰਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਰੋਪ ਦਾ ਮੁਆਮਲਾ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਤੇ ਆਇਆ। ਬੜੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਵੇਦਾਂਤੀ ਜੀ ਦੇ ਪੀ.ਏ. ਤੇ ਸਾਲਾ ਪ੍ਰਿਥੀਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮੁਤਾਬਕ 70, 000 (ਸੱਤਰ ਹਜ਼ਾਰ, ਸਾਧ ਧਨਵੰਤ ਸਿੰਘ ਦਾ ਬਿਆਨ ਅਖਬਾਰ ਵਿਚ ਛੱਪ ਚੁਕਿਆ ਹੈ) ਰੁਪੈ ਲੈ ਕੇ ਕਿਸੇ ਕੁੜੀ ਦੇ ਰੋਪ ਦਾ ਮੁਆਮਲਾ ਖੁਦਰ-ਬੁਰਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਤਾ ਨੂੰ ਵੀ ਸਜਾ ਤੇ ਸਾਧ ਧਨਵੰਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਸ਼ਾਰਾਬ ਪੀ ਕੇ ਖੜ-ਮਸਤੀਆਂ ਕਰਨ ਦੀ ਸਜ਼ਾ, ਜੋ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਸੇਵਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਦਸ ਦਿਨ ਲੰਗਰ ਦੇ ਝੂਠੇ ਬਰਤਨ ਸਾਫ ਕਰਨੇ, ਨਿਤਨੇਮ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਬਾਣੀ ਦਾ ਪਾਠ, ਦੇਗ ਕਰਵਾਉਣੀ ਤੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਗੋਲਕ ਵਿਚ ਕੁੱਝ ਮਾਇਆ ਪਾਉਣੀ ਆਦਿ, ਲਗਾਈ। ਹੇ ਵੇਦਾਂਤੀ ਜੀਓ! ਜੇ ਲੰਗਰ ਦੇ ਝੂਠੇ ਬਰਤਨ ਸਾਫ ਕਰਨੇ, ਗੁਰੂ ਕੀ ਗੋਲਕ ਵਿਚ ਮਾਇਆ ਪਾਉਣੀ, ਅਖੰਡ ਪਾਠ/ਸਧਾਰਣ ਪਾਠ ਕਰਨਾ ਜਾ ਕਰਾਉਣਾ ਆਦਿ ਸਜ਼ਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਦੱਸਣਾ ਜੀ ਕਿ ਗੁਰੂ ਪੰਥ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸੇਵਾ ਵੀ ਹੈ? ਲੋਕੋ ਜਾਗੋ! ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਰੈਣੂਆਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਸਿਧਾਂਤ ਦੀ ਖਿਲੀ ਉਡਾਈ ਹੈ। ਇਸੇ ਹੀ ਸਾਧ ਦੇ ਮੁਆਮਲੇ ਦੀ ਜਨਤਕ ਕਚਿਹਰੀ ਵਿਚ ਜਾਂਚ ਪੜਤਾਲ ਹੋਈ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਦਸ ਸਾਲ ਦੀ ਸਜਾ ਹੋਈ।

ਅਵਤਾਰ ਸਿੰਘ ਮਿਸ਼ਨਰੀ, ਜੋ ਕੈਲੇਫੋਰਨੀਆਂ ਵਿਚ ਹਨ ਤੇ ਸਿੱਖ ਧਰਮ ਦੀ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਲਈ ਆਪਣੀ ਕਲਮ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਨੂੰ ਵੇਦਾਂਤੀ ਦੇ ਸਾਲਾ ਜੀ, ਪ੍ਰਿਥੀ ਪਾਲ ਸਿੰਘ ਸੰਧੂ, ਦਾ ਫੂਨ ਆਇਆ ਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤੂੰ ਸਿੱਖ ਧਰਮ ਦੇ ਉਲਟ ਲਿਖਦਾ ਹੈਂ ਤੇ ਲਿਖਦਾ ਵੀ ਇੱਕ ਪੰਥ ਵਿਚੋਂ ਛੇਕੇ ਹੋਏ ਅਖਬਾਰ ਵਿਚ ‘ਮਤਲਬ ਸਪੋਕਸਮੈਨ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ’। ਇਸਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿਚ ਜਦੋਂ ਅਵਤਾਰ ਸਿੰਘ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਨੇ ਪ੍ਰਿਥੀ ਪਾਲ ਸਿੰਘ ਸੰਧੂ ਨੂੰ ਖਰੀਆਂ ਖਰੀਆਂ ਸੁਣਾਈਆਂ ਤਾਂ ਝੱਟ ਫੂਨ ਬੰਦ ਕਰ ਗਿਆ। ਇਹ ਕੰਮ ਹੁਣ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਝੋਲੀ ਚੁੱਕ ਗੁਰਸ਼ਰਨਜੀਤ ਸਿੰਘ ਲਾਂਬਾ, ਸੰਤ ਸਿਪਾਹੀ, ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸ੍ਰ. ਚਰਨਜੀਤ ਸਿੰਘ ਬਲ, ਲਿਖਾਰੀ ‘ ਅਖੌਤੀ ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਦੀ ਪੜ੍ਹਚੋਲ, ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਈ-ਮੇਲ ਆਈ ਕਿ ਆਪਣਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਬੰਦ ਕਰੋ। ਸੰਦੇਸ਼ ਅਕਾਲ ਤਖਤ

ਜੱਥੇਦਾਰ। ਭਲਿਆ ਮੁਰਖਾ ਤੈਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਨਹੀ ਪਤਾ ਕਿ ਸੰਦੇਸ਼ ਮੰਨਣ ਵਾਸਤੇ ਨਹੀ ਹੁੰਦਾ। ਸਿੱਖ ਭਰਾਵੇਂ ਜਾਗੋ!! ਇਹ ਪੰਥ ਵਿਰੋਧੀ ਤਾਕਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸੱਚ ਦੀ ਅਵਾਜ ਵੀ ਬੁਲੰਦ ਕਰਨ ਨਹੀ ਦਿੰਦੀਆਂ। ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਦੀ ਸਿੱਖੀ ਦਾ ਮੌਜੂ ਉਡਦਾ ਅਸੀਂ ਕਿਤਨਾ ਕੁ ਚਿਰ ਹੋਰ ਦੇਖਦੇ ਰਹਾਂਗੇ?

ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਸਿੰਘ ਚੰਡੋਕ, ਪ੍ਰਧਾਨ ਦਿੱਲੀ ਸਿੱਖ ਗੁਰਦਵਾਰ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ, ਤੋਂ ਜਗਦੀਸ਼ ਟਾਈਟਲਰ ਨੇ ਗੰਢ-ਤੁਪ ਕਰਕੇ ਸਿਰੋਪਾਓ ਲੈ ਲਿਆ ਕਿ ਸ਼ਾਈਦ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਨ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਸਿੱਖ ਲੋਕ 1984 ਦੇ ਅਤਿਆਚਾਰ ਵਿਚੋਂ ਮੁਆਫ ਕਰ ਦੇਣਗੇ। ਹੋਇਆ ਬਿਲਕੁਲ ਇਸਦੇ ਉਲਟ। ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਰੋਲਾ ਪੈਣ ਤੇ ਵੇਦਾਂਤੀ ਜੀ ਨੇ ਚੰਡੋਕ ਨੂੰ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਤੇ ਤਲਬ ਕਰ ਲਿਆ। ਚੰਡੋਕ ਨੂੰ ਬਰੀ ਕਰਨ ਲਈ 100,000 (ਦਸ ਲੱਖ) ਰੁਪੈ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਚੰਦੋਕ ਦੇ ਪਿਸੂ ਪੈ ਗਏ ਤੇ ਟਾਈਟਲ ਕੋਲ ਗਿਆ ਕਿ ਹੁਣ ਕੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ, ਹੈਡ ਗਰੰਥੀ ਸੀਸ ਗੰਜ ਗੁਰਦਵਾਰਾ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ ਵੇਦਾਂਤੀ ਜੀ ਨੇ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਪੰਜ ਲੱਖ ਲੈ ਕੇ ਮੁਆਫ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਬਿਆਨ ਇਹ ਆਇਆ ਕਿ ਟਾਈਟਲਰ ਨੂੰ ਸਿਰੋਪਾਓ ਸਿਆਸੀ ਸਟੇਜ ਤੋਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਇਸਦਾ ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਹੀ। ਇਸ ਬਾਰੇ ਵਿਚ ਟਰਬਿਊਨ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਨੇ ਇਹ ਲਿਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਤਹਾਸ ਵਿਚ ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿ ਜੱਜ ਮੁਜਰਮ ਦੇ ਘਰ ਜਾ ਕੇ ਇਹ ਪੁਛੇ ਕੇ ਤੈਨੂੰ ਕੀ ਸਜਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ। ਜਾਗੋ ਸਿੱਖੋ ਜਾਗੋ!! ਇਹ ਹੈ ਸਾਡੇ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਦੇ ਜੱਥੇਦਾਰ ਦੀ ਕਾਰਗੁਜ਼ਾਰੀ? 10.10.2005 ਦੇ ਪ੍ਰਵਾਸੀ ਅਖਬਾਰ ਵਿਚ ਇਹ ਸਾਰੀ ਕਹਾਣੀ ਛਪ ਚੁਕੀ ਹੈ।

“ਸਿੱਖ ਤਵਾਰੀਖ ‘ਚ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਦਾ ਰੋਲ” ਲੇਖਕ ਡਾ ਹਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦਲਗੀਰ ਆਪਣੀ ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ ਅਖੌਤੀ ਜੱਥੇਦਾਰ ਤੇ ਢਾਈ ਕਰੌੜ ਰੁਪੈ ਦੇ ਗਬਨ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਵੇਦਾਂਤੀ ਜੀ ਨੇ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਸਿੱਖਾਂ ਕੋਲੋਂ ਇਹ ਰੁਪੈ ਇੱਕਠੇ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਬੋਝੇ ਵਿਚ ਪਾਏ ਹਨ। ਦਲਜੀਤ ਸਿੰਘ ਸ਼ਿਕਾਰੋ ਕੋਲੋਂ ਮੁੰਡੇ ਦੀ ਦਾੜ ਲੈਣ ਆਈ ਮੀਨਾ ਸਿੰਘ, ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਦੀ ਮਾਂ, (Meena Singh, Gamerville NY-10923, County Rockland) ਜੋ ਨਿਊਯਾਰਕ ਸਟੇਟ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਹੈ, ਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਰੋ ਦੇ ਸਿੰਘਾਂ ਨੇ ਬਾਬੇ ਨਾਲ ਰਾਤ ਦੇ ਤਿੰਨ ਵਜੇ ਹੋਟਲ ਵਿਚ ਰੰਗਰਲੀਆਂ ਮਨਾਉਣੀ ਨੂੰ ਫੜਿਆ। ਮੁੰਡੇ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ ਕੰਮ ਕਿਤੇ ਵਿਚ ਵਿਚਾਲੇ ਹੀ ਨਾ ਰਹਿ ਗਿਆ ਹੋਵੇ? ਤੱਥਾਂ ਸਮੇਤ ਮੁਆਮਲਾ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਤੇ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਤੇ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਸੋਚਣ ਵਿਚਾਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਾਬੇ ਦਲਜੀਤ ਸਿੰਘ ਸ਼ਿਕਾਰੋ ਨੂੰ ਵੀ ਬਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਹਰੇ ਹਰੇ ਡਾਲਰਾਂ ਦਾ ਕੀ ਬਣਿਆ ਤੱਥ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀ ਆਏ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਬਾਬਾ ਜੀ ਨੇ ਬਹਿਮਗਿਆਨੀ ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ, ਪਿੰਡ ਬਾਰਨ, ਜ਼ਿਲਾ ਪਟਿਆਲਾ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵੀ ਰੋਪ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਹਾਲੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀ ਆਇਆ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕਿਸੇ ਕੁੜੀ ਦੀ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਚਿੱਠੀ ਪਈ ਹੈ ਜੋ ਕੈਲੇਫੋਰਨੀਆ ਦੇ ‘ਬੇ ਏਰੀਏ’ ਵਿਚ ਫਾਰਮੇਸਿਸਟ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਚਿੱਠੀ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਫੀਮ ਤੇ ਵਿਆਗਰਾ ਖਾ ਕੇ ਸਾਡਾ ਦੋਹਾਂ ਭੈਣਾਂ ਦਾ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਰੋਪ ਕੀਤਾ। ਅਸੀਂ ਰੋਦੀਆਂ ਤੇ ਕੁਰਲਾਉਂਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਚੰਦਰੇ ਸੰਤਾਂ ਤੇ ਬਾਬਿਆਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਲ ਦੇ ਪਲ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਲਈ ਸਾਡੀਆਂ ਕੁਆਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਕਤਲ ਕੀਤਾ। ਹੈ ਕੋਈ ਸਿੱਖ ਜੋ ਇਸ ਕਰਤੂਤ ਨੂੰ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨੰਗਾ ਕਰਨ ਵਿਚ ਮੱਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੋਵੇ?

ਗੁਰ ਬਿਲਾਸ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਛੇਵੀਂ ਦੀ ਕਥਾ ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਮਤਾ ਪਾਸ ਕਰਕੇ 1920 ਵਿਚ ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢੀ ਤੇ ਵੇਦਾਂਤੀ ਨੇ ਇੱਕੀਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿਚ ਫਿਰ ਤੋਂ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਪੱਲੇ ਪਾਉਣ ਲਈ ਸਰਕਾਰੀ

ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਡਾ.ਬਿਕਰਮਜੀਤ ਸਿੰਘ, ਜੋ ਅਸਲ ਵਿਚ ਗੁਰਬਿਲਾਸ ਪਤਾਸ਼ਾਹੀ ਛੇਵੀਂ ਦੇ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਖਰੜੇ ਦਾ ਲਿਖਾਰੀ ਹੈ (ਲਿਖਾਰੀ ਨਾ ਵੇਦਾਂਤੀ ਨਾ ਡਾ. ਅਮਰਜੀਤ ਸਿੰਘ) ਦੇ ਨਾਮ ਤੇ ਇਵਜ਼ ਵਿਚ ਪਟਿਆਲੇ ਵਿਚ ਕਾਫੀ ਵੱਡਾ ਪੈਟਰੋਲ ਪੰਪ ਲੈ ਕੇ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ। 9 ਨਵੰਬਰ ਨੂੰ ਫਰੀਦਾਬਾਦ ਵਿਚ ਸਿੰਘਾਂ ਵਲੋਂ ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਬਾਰੇ ਪੁਛੇ ਗਏ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਨਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣੇ ਹੀ ਅੰਗ ਰੱਖਿਅਕਾਂ ਕੋਲੋਂ ਤਲਵਾਰਾਂ ਦੇ ਵਾਰ ਕਰਵਾ ਕੇ ਸੁਹਿਰਦ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਫੱਟੜ ਕਰਕੇ ਵੇਦਾਂਤੀ ਜੀ ਭੱਜਣ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੋਏ।

13 ਨਵੰਬਰ ਨੂੰ ਦੀਨਾ ਕਾਂਗੜ ਇਤਹਾਸਕ ਪਿੰਡਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰੇ ਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਦਿਆਲਪੁਰਾ ਭਾਈਕਾ ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਤੁੱਲ ਦਸਮ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰਵਾ ਕੇ ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਕਰਵਾਇਆ ਤੇ ਐਲਾਣ ਕੀਤਾ ਕਿ ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਰਚਨਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕਿ “3 ਅਗਸਤ 1973 ਦੇ ਪੱਤਰ ਨੰਬਰ 36672 ਵਿਚ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬਾਨ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਤੇ ਜੱਥੇਦਾਰ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਦੀ ਰਾਇ ਲਿਖੀ ਸੀ ਕਿ ਚਰਿਤ੍ਰਪ੍ਰਥਿਅਾਨ ਜੋ ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਵਿਚ ਅੰਕਿਤ ਹਨ, ਇਹ ਦਸਮੇਸ਼ ਬਾਣੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਪੁਰਾਤਨ ਹਿੰਦੂ ਮਿਥਿਹਾਸਿਕ ਸਾਖੀਆਂ ਦਾ ਉਤਾਰਾ ਹੈ” ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਐਲਾਣ ਕਰਕੇ ਖੁਦ ਵੇਦਾਂਤੀ ਜੀ ਨੇ ਸਿੱਖ ਰਹਿਤ ਮਰਯਾਦਾ ਦੀ ਵੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਤੇ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਤੇ ਵੀ ‘ਪੱਗਾਂ ਚੋਰੀ ਕਰਨ, ਬਦਮਾਸ਼ ਔਰਤਾਂ ਨਾਲ ਯਾਰੀ ਕਰਣ ਕਰਕੇ 20,000 ਛਮਾਹੀ ਦੇਣੀ, ਅਫੀਮ ਪੋਸਤ ਤੇ ਭੰਗ ਪੀਣ ਦੀ ਤਜਵੀਜ਼’ ਵਰਗੇ ਧੱਬੇ ਲਾਏ ਹਨ। ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਕੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚੋਰ ਸਨ, ਅਯਾਸ਼ ਸਨ, ਪੋਸਤੀ ਜਾਂ ਅਫੀਮਚੀ ਸਨ? ਗੁਰੂ ਇਤਹਾਸ ਤੇ ਵਾਕਿਫ ਹਰ ਮਨੁੱਖ ਇਸ ਸੋਚ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਤਾਂ ਫਿਰ ਵੇਦਾਂਤੀ ਜੀ ਵਲੋਂ ਪਾਏ ਜਾ ਰਹੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪੂਰਨਿਆਂ ਦਾ ਕੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ? ਇਸ ਸ਼ੁਭ ਕੰਮ ਨੂੰ ਨੇਪਰੇ ਚਾੜ੍ਹਨ ਲਈ ਬਾਬਾ ਵਿਰਸਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਜੋਰ ਲਾਇਆ, ਉਜ਼ਬੇਕਿਸਤਾਨ- ਕਜ਼ਾਕਿਸਤਾਨ ਵਿਚ ਬਾਬਾ ਜੀ ਨੇ ‘ਸ੍ਰੀ ਦਸਮ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ’ ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਧਾਰਮਕ ਗ੍ਰੰਥ ਕਰਕੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਗੱਲ ਨਾ ਬਣੀ ਜੇ ਵੇਦਾਂਤੀ ਜੀ ਨੇ ਕਰ ਵਿਖਾਈ।

ਉਪਰ ਵਰਨਣ ਕੀਤੀ ਸਾਰੀ ਕਾਰਵਾਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਸਿੱਖ ਰਹਿਤ ਮਰਯਾਦਾ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ‘ਗੁਰਦਵਾਰੇ’ ਦੇ (ਹ)“ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਵਾਕਰ (ਤੁੱਲ) ਕਿਸੇ ਪੁਸਤਕ ਨੂੰ ਅਸਥਾਪਨ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ।...” ਦੀ ਵੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਰਾਣੀ ਨੂੰ ਕੌਣ ਕਹੇ ‘ਅੱਗਾ ਢੱਕ’। ਇਸ ਭਲੇ ਕਾਰਜ ਲਈ ਵੇਦਾਂਤੀ ਜੀ ਨੂੰ ਕੀ ਮਿਲਿਆ? ਮੁਫਤ ਵਿਚ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਪਾਪ ਹੈ।

ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਦਾ ਰੱਬ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀ ਕੇ ਜੰਗਲ ਵਿਚ ਭਬਕਾਂ ਮਾਰਦਾ ਹੈ। ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਦੇ ਰੱਬ ਜੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਵਰਨਣ ਕੀਤੇ ਰੱਬ ਜੀ ਨਾਲੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੇ ਤੇ ਅੱਡਰੀ ਕਿਸਮ ਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਫੈਸਲਾ ਗੁਰੂ ਕਿਆਂ ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਆਪ ਕਰਨਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ RRS ਦੀ ਗੱਲ ਮੰਨਕੇ ਹਿੰਦੂਆਂ ਵਾਂਗਰ ਗੁਰਦਵਾਰਿਆਂ ਵਿਚ ਮੂਰਤੀਆਂ ਪੂਜਣੀਆਂ ਹਨ, ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਵਿਚ ਵਰਨਣ ਪੋਸਤ ਭੰਗ ਅਫੀਮ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਔਰਤਾਂ ਦੀ ਕਾਮੁਕ ਤਸੱਲੀ ਵਾਸਤੇ ਹੀ ਜਿਉਣਾ ਹੈ ਜਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਵਲੋਂ ਦੱਸੇ ਰਸਤੇ ‘ਸਰਬੱਤ ਦੇ ਭਲੇ’ ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਪੰਥ ਦਾ ਦਾਸ,
ਸਿੰਘ ਸਭਾ ਕੈਨੇਡਾ ਇੰਟਰਨੈਸ਼ਨਲ, ਗੁਰਚਰਨ ਸਿੰਘ (ਜਿਉਣ ਵਾਲਾ) ਬਰੈਪਟਨ।

ਕੀ ਇਹੀ ਸੀ ਉਹ ‘ਬਾਣੀ’ ਜੋ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਰਚੀ?

ਜਾਰੀ ਕਰਤਾ: ਤੱਤ ਗੁਰਮਤਿ ਟਕਸਾਲ

ਇਸ ‘ਅਸ਼ਲੀਲ ਰਚਨਾ ਨੂੰ ‘ਗੁਰੂ ਦੀ ਬਾਣੀ’ ਕਹਿ ਕੇ ਕਿਉਂ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਕਰਦੇ ਹੋ?

ਦਮਦਮੀ ਟਕਸਾਲ, ਕੁੱਝ ਨਿਰੰਗ ਜੱਥੇਬੰਦੀਆਂ, ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਦੇ ਤੇ ਹੋਰ ਪੁਜਾਰੀਆਂ ਤੇ ਗ੍ਰੰਥੀਆਂ ਨੇ 11 ਤੋਂ 13 ਨਵੰਬਰ, 2006 ਦੇ ਦਿਨ ਅਖੌਤੀ ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਲਿਖਤ ਦੱਸ ਕੇ ਪਿੰਡ ਦਿਆਲ ਪੁਰਾ (ਬਠਿੰਡਾ) ‘ਚ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਤੁੱਲ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰਕੇ ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਕਰਨ ਦਾ ਘੋਰ ਅਪਮਾਨ ਜਨਕ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਘੋਰ ਬੇਅਦਬੀ ਹੈ। ਇਹ ਰਾਸ਼ਟਰ ਸੋਇਮ ਸੇਵਕ ਸੰਘ (ਆਰ.ਐਸ.ਐਸ.) ਵਲੋਂ ਰਾਮ ਅਵਤਾਰ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਵਤਾਰ, ਚੌਬੀਸ ਅਵਤਾਰ ਨੂੰ ਗੁਰਬਾਣੀ ਕਹਿ ਕੇ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਰਾਮ ਤੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਪੁਜਾਰੀ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸਾਜਿਸ਼ ਦਾ ਹਿਸਾ ਹੈ। ਕੋਕਸ਼ਾਸਤਰ ਤੋਂ ਵੀ ਅਸ਼ਲੀਲ ਲਿਖਤ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਬਾਣੀ (ਗੁਰਬਾਣੀ) ਆਖਣਾ; ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਡੀ ਬੇਅਦਬੀ ਹੋਰ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਰਮਨਾਕ, ਘਟੀਆ ਹਰਕਤ ਕੋਈ ਸੱਚਾ ਸਿੱਖ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਸਾਨੂੰ ਖਿਮਾਂ ਕੀਤਾ ਜਾਏ, ਅਸੀਂ ਹੇਠਾਂ ਉਸ ਅਸ਼ਲੀਲ ਕਵਿਤਾ ਦੇ ਕੁੱਝ ਨਮੂਨੇ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਜੋ ਮਾਂ ਪੁੱਤ, ਭੈਣ ਭਰਾ, ਬਾਪ ਬੇਟੀ ਮਿਲ ਕੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣ ਸਕਦੇ, ਨਾ ਪੜ੍ਹ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰਮਤਿ ਤੋਂ ਭਟਕੇ ਹੋਏ ਲੋਕ, ਇਸ ਗ੍ਰੰਥ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਦੀ ਬਾਣੀ ਕਹਿ ਰਹੇ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਇਸ ਦੀ ਵੰਨਗੀ ਆਪ ਨੂੰ ਵਿਖਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਦੱਸੋ, ਕੀ ਗੁਰੂ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਤੇ ਸਿੱਖੀ ਨੂੰ ਪੱਥਰ ਯੁਗ ਦਾ ਧਰਮ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦਾ ਇਸ ਤੋਂ ਮਾੜਾ ਢੰਗ ਵੀ ਕੋਈ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ?

ਕੀ ਇਸ ਅਸ਼ਲੀਲਤਾ ਨੂੰ ਗੁਰਬਾਣੀ ਕਹਿਣ ਵਾਲੇ ਸਿੱਖ ਹਨ?

ਕੀ ਇਸ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਦੀ ਬਾਣੀ ਕਹਿਣਾ, ਗੁਰੂ ਦੀ ਬੇਅਦਬੀ ਨਹੀਂ ਹੈ?

ਕੀ ਇਸ ‘ਗ੍ਰੰਥ’ ਅੱਗੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਮੱਥਾ ਟੇਕਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ?

ਕੀ ਇਸ ‘ਗ੍ਰੰਥ’ ਦੀ ਹੇਠ ਵਰਣਤ ਸਿਖਿਆ ਅੱਜ ਦੇ ਸਿੱਖ ਦਾ ਮਾਰਗ-ਦਰਸ਼ਨ ਕਰੇਗੀ?

ਕੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਅਪਮਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਢੰਗ ਨਹੀਂ ਸੀ ਬਚਿਆ?

ਕੀ ਇਸ ਅਸ਼ਲੀਲਤਾ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਗਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਤੁਲ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰਨਾ ਗੁਰੂ ਗਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਘੋਰ ਬੇਅਦਬੀ ਨਹੀਂ ਹੈ?

ਕੀ ਇਸ ਅਸ਼ਲੀਲਤਾ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਗਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਤੁਲ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰਨਾ ਸਿੱਖ ਰਹਿਤ ਮਰਿਯਾਦਾ ਦੀ ਸਿੱਧੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ?

ਤ੍ਰਿਆ ਚਰਿਤ੍ਰ (ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਦਾ ਵੱਡਾ ਹਿਸਾ) ਤਾਂ ਇਹੋ ਜੇਹੀ ਕਾਮ-ਕ੍ਰੀੜਾ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਪਿਆ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਦੂਜੇ ਦੀ ਪਤਨੀ ਭੋਗਣਾ, ਭੈਣ-ਧੀ ਨਾਲ ਭੋਗ ਕਰਨਾ, ਖੂਬ ਨਸ਼ੇ ਕਰਨਾ ਤੇ ਕਤਲ ਕਰਨਾ ਤੇ ਹੋਰ ਮਹਾਂ ਪਾਪ ਤੇ ਜੁਰਮ ਕਰਨੇ ਸਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਮਾਮੂਲੀ ਜਿਹੀਆਂ ਵੰਨਗੀਆਂ ਹਨ।:-

ਤੇਜ ਅਸਤੁਰਾ ਏਕ ਮੰਗਾਯੋ॥ ਨਿਜ ਕਰ ਗਹਿਕੈ ਰਾਵ ਚਲਾਯੋ॥

ਤਾਂ ਕੀ ਮੂੰਡਿ ਝਾਂਟਿ ਸਭ ਡਾਰੀ॥ ਦੈਕੈ ਹਸੀ ਚੰਚਲਾ ਤਾਰੀ॥

ਚਿਤਰ 190॥” ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਪੰਨਾ 1082॥

(ਅਰਥ: ਉਸ ਨੇ ਇਕ ਤੇਜ ਉਸਤਰਾ ਮੰਗਵਾਇਆ। ਰਾਵ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਥੀਂ ਫੜ ਕੇ ਆਪ ਚਲਾਇਆ। ਉਸ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਝੁਆਂ ਮੁੰਨ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਇਹ ਵੇਖ ਕੇ ਉਹ ਚੰਚਲ ਨਾਰੀ ਬੜੀ ਹੱਸੀ ਤੇ ਖੁਸ ਹੋਈ।)

ਤੁਮ ਮਦਿਰਾ ਪੀਵਿਹੁ ਘਨੋ, ਹਮੈ ਪਿਆਵਹੁ ਭੰਗ।

ਚਾਰ ਪਹਿਰ ਕੇ ਮਾਨਿਯੋ, ਭੋਗ ਤਿਹਾਰੇ ਸੰਗ।

ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਪੰਨਾ 832॥

(ਅਰਥ: ਤੂੰ ਚੰਗਾ ਦਾਰੂ ਪੀ ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਭੰਗ ਪਿਆ। ਮੈਂ 12 ਘੰਟੇ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਭੋਗ ਕਰਾਂਗਾ।)

**ਇਕ ਦਿਨ ਭਾਂਗ ਮਿੜ ਤੇ ਲਈ। ਪੋਸਤ ਸਹਿਤ ਅਫੀਮ ਚੜ੍ਹਈ।
ਬਹੁ ਰਤ ਕਰੀ, ਨਾ ਬੀਰਜ ਗਿਰਾਈ।**

ਆਂਠ ਪਹਿਰ ਲਗ ਕੁਆਰ ਬਜਾਈ॥ ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਪੰਨਾ 1280॥
(ਅਰਥ: ਇਕ ਦਿਨ ਕਿਸੇ ਦੋਸਤ ਤੋਂ ਭੰਗ ਲਈ, ਪੋਸਤ ਤੇ ਅਫੀਮ ਵੀ ਖਾਧੀ। ਬਹੁਤ ਭੋਗ ਕੀਤਾ, ਵੀਰਜ ਨਾ ਸੁਟਿਆ। ਇੰਜ 24 ਘੰਟੇ ਕੁਆਰੀ ਨਾਲ ਭੋਗ ਕੀਤਾ।)

ਭਗ ਮੈ ਲਿੰਗ ਦੀਓ ਰਾਜਾ ਜਬ। ਰੁਚਿ ਉਪਜੀ ਤਰੁਨੀ ਕੇ ਤਬ।
ਲਪਟਿ ਲਪਟਿ ਆਸਨ ਤਰ ਗਈ। ਚੁੰਬਨ ਕਰਤ ਭੁਪ ਕੇ ਭਈ।
ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਪੰਨਾ 1358॥

(ਅਰਥ: ਜਦ ਰਾਜੇ ਨੇ ਆਪਣਾ ਲਿੰਗ ਉਸ ਦੇ ਗੁਪਤ ਅੰਗ ਵਿਚ ਵਾੜਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਬੜਾ ਅਨੰਦ ਆਇਆ। ਉਹ ਉਸ ਨਾਲ ਘੁਟ ਘੁਟ ਕੇ ਜੱਫੀਆਂ ਪਾਉਣ ਲੱਗ ਪਾਈ ਤੇ ਵਾਰ ਵਾਰ ਚੁੰਮੀਆਂ ਲੈਣ ਲੱਗ ਪਈ।)

ਪ੍ਰਥਮ ਬਾਰ ਜਬ ਧੱਕਾ ਲਗਾਯੋ। ਤਬ ਰਾਨੀ ਲੈ ਧੋਲ ਬਜਾਯੋ।
ਜਬ ਤਿਹ ਲਿੰਗ ਸੁ ਭਗ ਤੇ ਕਾਢਾ। ਤ੍ਰਿਯਾ ਧੋਲ ਧਮੱਕਾ ਗਾਢਾ। ਦਸਮ
ਗ੍ਰੰਥ ਪੰਨਾ 1342॥

(ਅਰਥ: ਜਦ ਪ੍ਰੇਮੀ ਨੇ ਘੱਸੇ ਮਾਰੇ ਤਾਂ ਰਾਣੀ ਨੇ ਢੋਲ ਵਜਾਇਆ। ਜਦ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਲਿੰਗ ਉਸ ਦੇ ਗੁਪਤ ਅੰਗ ਚੋਂ ਕੱਢਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਖੂਬ ਡੋਲ ਢਮੱਕਾ ਵਜਾਇਆ।)

ਨਿਪ ਕੇ ਪਕਰਿ ਭੁਜਨ ਲਿਓ। ਗੁਦਾ ਭੋਗ ਤਾ ਸਿਉ ਬਹੁ ਕਿਯੋ॥
ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਪੰਨਾ 1010॥

(ਅਰਥ: ਉਸ ਨੇ ਪੱਟਾਂ ਤੋਂ ਫੜ ਕੇ ਉਸ ਨਾਲ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸਿਉਂ ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਭੋਗ ਕੀਤਾ, ਯਾਨੀ ਮੁੰਡੇ ਬਾਜੀ ਕੀਤੀ।)

ਲਪਟਿ ਪਲਟਿ ਤਾਸੇ ਕੁਆਰਿ ਰਤਿ ਮਾਨੀ ਰੁਚਿ ਮਾਨਿ।
ਕ੍ਰਾਤ ਭਗਨਿ ਕੇ ਭੇਦ ਕੇ ਸਕਤ ਨਾ ਭਣੋ ਪਛਾਨ। ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਪੰਨਾ
1119॥

(ਅਰਥ: ਉਸ ਨਾਲ ਜੱਫੀਆਂ ਪਾ ਪਾ ਕੇ ਭੋਗ ਕਰ ਕੇ ਬਹੁਤ ਮਜਾ ਲਿਆ। ਭਰਾ ਨੇ ਭੈਣ-ਭਰਾ ਦਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਵੀ ਨਾ ਪਛਾਣਿਆ।)

ਭੋਗ ਜਾਰ ਅਬਲਾ ਕਿਯੋ। ਭਾਂਤਿ ਭਾਂਤਿ ਤਾ ਕੇ ਸੁਖ ਦਿਯੋ।
ਉਛਲ ਉਛਲ ਰਤਿ ਅਧਿਕ ਕਮਾਈ।

ਮੂਰਖ ਭਾਰ ਬਾਤ ਨਹਿ ਪਾਈ॥ ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਪੰਨਾ 1064॥

(ਅਰਥ: ਮਹਿਬੂਬ ਨੇ ਉਸ ਕੁੜੀ ਨਾਲ ਭੋਗ ਕੀਤਾ ਤੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਜਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਵੀ ਉਛਲ ਉਛਲ ਕੇ ਮਜਾ ਦਿੰਦੀ ਰਹੀ। ਉਸ ਦੇ ਮੂਰਖ ਭਾਟ ਪਤੀ ਨੂੰ ਪਤਾ ਵੀ ਨਾ ਲੱਗ ਸਕਿਆ।)

ਆਸਨ ਔਰ ਅਲਿੰਗਨ ਚੁੰਬਨ ਭਾਤਿ ਓਨੇਕ ਲੀਏ ਸੁਖਦਾਈ।
ਯੋ ਤਿਹ ਕੁਚਾਨ ਮਰੋਚਿ ਸੁ ਭੋਰ ਲਗੁ ਝਕ ਝੋਰ ਬਜਾਈ॥

ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਪੰਨਾ 1049॥

(ਅਰਥ: ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਸਨ ਕੀਤੇ, ਜੱਫੀਆਂ ਤੇ ਚੁੰਮੀਆਂ ਨਾਲ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੁਖ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਦੀਆਂ ਛਾਤੀਆਂ ਮਰੋੜੀਆਂ ਤੇ ਸਵੇਰ ਹੋਣ ਤਕ ਉਸ ਨਾਲ ਭੋਗ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ।)

ਯੋ ਸੁਨਿ ਬਚਨ ਤੇਜ ਮਨ ਭਯੋ॥ ਕਰ ਮਹਿ ਕਾਵਿ ਛੁਰਾ ਕਹ ਲਯੋ॥
ਕਟਯੋ ਲਿੰਗ ਬਸਤ੍ਰ ਤੇ ਨਿਕਾਰਾ॥

ਰਾਜ ਤਰਨਿ ਦੇ ਮੁਖ ਪਰ ਮਾਰਾ॥9॥ ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਪੰਨਾ 1215॥

(ਅਰਥ: ਇਹ ਗਲ ਸੁਣ ਕੇ ਉਸ ਦਾ ਮਨ ਕਰੋਧ ਦੀ ਅੱਗ ਨਾਲ ਤੌੜਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਛੁਰਾ ਫੜ ਲਿਆ। ਫਿਰ ਉਸ ਨੇ ਇਕ ਕੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਲਿੰਗ ਕਪੜੇ ਵਿਚੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ ਤੇ ਉਸਨੇ ਇਸਤਰੀ ਦੇ ਮੂੰਹ ਤੇ ਮਰਿਆ।)

ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ, ਧਰਮ ਦਾ ਚੇਲਾ ਪਾ ਕੇ ਇਸ ‘ਗ੍ਰੰਥ’ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਦੀ ‘ਬਾਣੀ’ ਕਹਿ ਕੇ ਗੁਰੂ ਦਾ ਘੋਰ ਅਪਮਾਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਤੇ ਸਿੱਖ ਧਰਮ ਨੂੰ ਪੱਥਰ ਯੁਗ ਦਾ

ਧਰਮ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਕੀ ਉਹ ਸਿੱਖੀ ਦੇ ਦੇਖੀ ਨਹੀਂ? ਜੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸੋਚੋ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਨਿਪਟਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਨਵੇਂ ਛਪੇ ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਦਾ ਮੁਖ ਪੰਨਾ:

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸ੍ਰੀ

ਦਸਮ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ

ਗੁਰਬਾਣੀ ਦਾ ਲਾਸਾਨੀ ਸੋਧਕ-

ਗਿਯਾਨੀ ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ‘ਰਤਨ’

ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ ਭਾ. ਚਤਰ ਸਿੰਘ ਜੀਵਨ ਸਿੰਘ,

ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ

ਬੇਨਤੀ ਕਰਤਾ: ਸ੍ਰ: ਸੁਚੇਤ ਸਿੰਘ, ਸ੍ਰ: ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਮੁਕਤਸਰ, ਸ੍ਰ: ਬਲਕਰਨ ਸਿੰਘ, ਸ੍ਰ: ਮਨਜੀਤ ਸਿੰਘ ਸਰੋਤਾ, ਸ੍ਰ: ਹਰਜੀਤ ਸਿੰਘ, ਸ੍ਰ: ਗੁਰਜੰਟ ਸਿੰਘ, ਸ੍ਰ: ਬਲਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ, ਸ੍ਰ: ਕੁਲਤਾਰ ਸਿੰਘ, ਸ੍ਰ: ਨਰਿੰਦਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਮੱਟੂ, ਸ੍ਰ: ਜਸਵੀਰ ਸਿੰਘ ਖਾਲਸਾ, ਸ੍ਰ: ਚੈਨ ਸਿੰਘ ਧਾਲੀਵਾਲ, ਸ੍ਰ: ਅਜਾਇਬ ਸਿੰਘ, ਸ੍ਰ: ਗੁਰਚਰਨ ਸਿੰਘ ਜਿਉਣਵਾਲਾ, ਸ੍ਰ: ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਘਣਕਸ, ਸ੍ਰ: ਗੁਰਪ੍ਰੀਤ ਸਿੰਘ ਸਮਰਾ, ਸ੍ਰ: ਮਨਦੀਪ ਸਿੰਘ, ਸ੍ਰ: ਹਰਮਨਜੀਤ ਸਿੰਘ, ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ, ਸ੍ਰ: ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ, ਸ੍ਰ: ਸੁਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਜੋਤੀ, ਸ੍ਰ: ਮਨਜੀਤ ਸਿੰਘ ਮਾਂਗਟ, ਸ੍ਰ: ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ, ਸ੍ਰ: ਇੰਦਰਦੀਪ ਸਿੰਘ, ਸ੍ਰ: ਗੁਰਦਇਆ ਸਿੰਘ ਢਾਲਾ, ਸ੍ਰ: ਰਨਦੀਪ ਸਿੰਘ ਧਾਲੀਵਾਲ, ਸ੍ਰ: ਹਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ, ਸ੍ਰ: ਜਸਵੀਰ ਸਿੰਘ ਮਾਂਗਟ, ਸ੍ਰ: ਪਰਮਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਪਰਮਾਰ, ਸ੍ਰ: ਬਲਦੇਵ ਸਿੰਘ, ਸ੍ਰ: ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ ਸੱਧੇਵਾਲੀਆ, ਸ੍ਰ: ਇੰਦਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜਗਰਾਉਂ, ਸ੍ਰ: ਸਿਕੰਦਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਸ੍ਰ: ਜਸਕਰਨਜੀਤ ਸਿੰਘ

ਕੈਲੇਫੋਰਨੀਆ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਵੱਲੋਂ ਵੇਦਾਂਤੀ ਦੇ ਨਾਂ ਖੱਲ੍ਹਾ ਪੱਤਰ

ਪੰਥ ਨੂੰ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਦਾ ਸਰਬਸਾਞਾ ਜਥੇਦਾਰ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰਨ ਦੀ ਅਪੀਲ

ਜੋਗਿੰਦਰ (ਸਿੰਘ?) ਵੇਦਾਂਤੀ ਜੀ,

ਜਿਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਵੱਲੋਂ ਹੀ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਆਪਣੇ-ਆਪ ਨੂੰ ਸਮੁੱਚੇ ਪੰਥ ਦਾ ਜਥੇਦਾਰ ਸਮਝਕੇ ਮਾਇਆ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਰੱਖਕੇ ਕਾਰਜ ਅਰੰਭਿਆ ਹੈ, ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਕੋਈ ਦਿਨ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਦੀ ਸ਼ਾਨ ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ਰੋਲਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਹੱਥੋਂ ਜਾਣ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਵੇਦਾਂਤੀ ਜੀ, ਪੰਥ ਕੋਈ ਮੱਝ ਜਾਂ ਗਾਂ ਨਹੀਂ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੰਥ ਵਿੱਚੋਂ ਛੇਕੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਧੜੇ ਦੇ ਲੋਕ, ਅਫੀਮ, ਡੋਡੇ, ਸ਼ਰਾਬ, ਚਰਸ ਅਤੇ ਭੁੱਕੀ ਵਰਗੇ ਨਸ਼ਿਆਂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨਾਲ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਕੇ,

ਗੋਲਕਾਂ ਵਿਚੋਂ ਚੋਰੀ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਪਤਾਉਣ ਵਾਲੇ, ਆਪਣਾ ਕੋਈ ਜਥੇਦਾਰ ਬਾਪਕੇ ਹੁਕਮਨਾਮਿਆਂ ਦੀ ਡਾਂਗ ਨਾਲ ਹੱਕੀ ਫਿਰਨਗੇ। ਇਸ ਪੰਥ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਹੀ ਇੰਨੀ ਹਿੰਮਤ ਤੇ ਸਾਹਸ ਦੇ ਗਏ ਸਨ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਪੰਜ ਸਿੰਘ, ਜਿਥੇ ਵੀ ਗੁਰੂ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਔਕੜ ਨਾਲ ਦੋ-ਚਾਰ ਹੋਣਾ ਪਵੇ ਤਾਂ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਗੁਰਮਤਾ ਕਰਕੇ ਫੈਸਲਾ ਲੈ ਲੈਦੇ ਸਨ, ਆਪ ਜੀ ਦੀ ਗਿਆਤ ਲਈ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹਾਂਗੇ ਕਿ ਹੁਣ ਵੀ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਅਗੋਂ ਵੀ ਲੈਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਹਾਂ ਇਥੇ ਹੀ ਸਿੱਖ ਪੰਥ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਆਕਾ ਵਿੱਚ ਬੁਨਿਆਦੀ ਫਰਕ ਹੈ। ਆਪ ਜੀ ਉੱਤੇ ਲੱਗੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੀ ਲਿਸਟ ਬਹੁਤ ਲੰਬੀ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪੰਥ ਦੇ ਗੱਦਾਰ ਬਾਦਲ ਨਾਲ ਸਾਂਝ ਰੱਖਣ ਦੀ। ਬਾਦਲ ਬਾਰੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਭੁਲੇਖਾ ਪੈ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ। ਝੁੱਠੇ ਪਲਿਸ ਮੁਕਾਬਲਿਆਂ ਦੇ ਬਾਨੀ ਇਸ ਸਖ਼ਸ਼ ਨੂੰ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਖੁਰਾ-ਖੋਜ ਮਿਟਾਉਣ ਦੀ ਵਿਰਾਸਤ ਗੁੜ੍ਹਤੀ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਿਲੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਨਕਸਲੀ ਲਹਿਰ ਦੌਰਾਨ ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਸਿੱਖ ਜਵਾਨੀ ਦਾ ਘਾਣ ਕਰਕੇ ਆਪਣੀ ਗੱਦੀ ਬਚਾਉਣ ਵਾਲਾ ਇਹ ਸਖ਼ਸ਼ ਪਿਛਲੇ ਚਾਰ ਦਹਾਕਿਆਂ ਤੋਂ ਸਿੱਖ ਅਤੇ ਸਿੱਖੀ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਰੋਲਦਾ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਅਕਾਲੀ ਦਲ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਜਥੇਦਾਰ ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਤੁੜ ਨੂੰ ਬਰਫ ਤੇ ਪਾ ਕੇ ਤਸੀਹੇ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰੀਵਾਰ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਹੀ ਧੀ ਦਾ ਡੋਲਾ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਇਹ ਵਿਅਕਤੀ

ਬਿਪਰਵਾਦ ਦਾ ਇੱਕ ਚਾਬੀ ਵਾਲਾ ਖਿਡੌਣਾ ਬਣਕੇ ਵਿਚਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਪਰ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਆਪ ਜੀ ਇਸ ਚਾਬੀ ਵਾਲੇ ਖਿਡੌਣੇ ਦੇ ਅੱਗੇ ਖਿਡਾਉਣੇ ਬਣਕੇ ਪੁੱਠੀਆਂ-ਸਿੱਧੀਆਂ ਟਪੂਸੀਆਂ ਮਾਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਬੀਤੇ ਕੁਝ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਸ਼ਰਾਬੀ-ਕਬਾਬੀ, ਪਤਿਤ ਬਾਦਲ-ਦਲੀਏ, ਨਿਹੱਥੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਲੀਲ ਕਰਦੇ ਆ ਰਹੇ ਹਨ। ਕੀ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਵੀ ਮਰਦਾਨਗੀ ਬਾਕੀ ਨਹੀਂ ਬਚੀ ਕਿ ਆਪ ਹੱਥ ਵਿੱਚੋਂ ਤਿੰਨ ਫੁੱਟੀ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਨੂੰ ਮਿਆਨ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢਕੇ ਇਕੱਲੇ ਹੀ ਕੁਝ ਗਜ਼ਾਂ ਦੀ ਦੂਰੀ ਤੇ ਉਤਾਰੀਆਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਪੱਗਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੀ ਜੁਰਅੱਤ ਕਰਦੇ, ਵੇਦਾਂਤੀ ਜੀ! ਪਿਰਕਾਰ! ਪਿਰਕਾਰ!! ਪਿਰਕਾਰ!!! ਅਜਿਹੇ ਜੀਵਨ ਤੇ। ਆਪ ਜੀ ਤੇ ਲੱਗੇ ਇਲਜ਼ਾਮਾਂ ਦੀ ਲਿਸਟ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਧਨਵੰਤ ਸਿੰਘ, ਕਿਤੇ ਦਲਜੀਤ ਸ਼ਿਕਾਰੀ, ਕਿਤੇ ਗੁਰ ਬਿਲਾਸ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਛੇਵੀਂ, ਗੱਲ ਕੀ ਆਪ ਜੀ ਉੱਤੇ ਹਰ ਕਿਸਮ ਦਾ ਇਲਜ਼ਾਮ ਹੈ ਜਾਂ ਇਸ ਤਰਾਂ ਕਹਿ ਲਈਏ ਇਲਜ਼ਾਮਾਂ ਦਾ ਹਰ ਰੰਗ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਦੇਸ-ਵਿਦੇਸ਼ ਦੀਆਂ ਸਮੂਹ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਗਰ ਵੇਦਾਂਤੀ ਨੇ ਖਾਲਸਾ ਪੰਥ ਅੱਗੇ ਪੇਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣੀ ਸਫਾਈ ਦੇਣੀ ਮੁਨਾਸਿਬ ਨਾ ਸਮਝੀ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਖਾਲਸਾ ਪੰਥ ਵਿੱਚੋਂ ਖਾਰਜ ਸਮਝਿਆ ਜਾਏ ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਰੋਟੀ-ਬੋਟੀ ਦੀ ਸਾਂਝ ਤੋੜ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ, ਅਤੇ ਪੰਥ ਦੋਖੀਆਂ ਨੂੰ ਖਾਲਸਾ ਪੰਥ ਦੇ ਜਾਗਰੂਕ ਹੋਣ ਦਾ ਸੁਨੇਹਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ। ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਭਰ ਦੀਆਂ ਨਾਨਕ-ਨਾਮ ਲੇਵਾ ਸਿੱਖ ਜਥੇਬੰਦੀਆਂ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਦੇਰੀ ਤੋਂ ਵਿਚਾਰ-ਵਟਾਂਦਰਾ ਕਰਕੇ ਪੰਥ ਦਾ ਸਰਬ-ਸਾਂਝਾ ਜਥੇਦਾਰ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਜੋ ਕਿ ਸਿੱਖ ਪੰਥ ਦਾ ਬੁਲਾਰਾ ਹੋਵੇ ਨਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਧੜੇ ਦੀ ਕਠਪੁਤਲੀ। ਅਗਰ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਵੱਸ ਸਿੱਖ ਜਥੇਬੰਦੀਆਂ 30 ਨਵੰਬਰ, 2006 ਤੱਕ ਅਜਿਹਾ ਜਥੇਦਾਰ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਦਾਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਮਜਬੂਰੀ ਵੱਸ ਆਰਜ਼ੀ ਤੌਰ ਤੇ, ਪੰਥਕ ਜਥੇਬੰਦੀਆਂ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਤੱਕ ਦੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਜਥੇਦਾਰ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ।

-ਜਗਰੂਪ ਸਿੰਘ, ਹਰੀ ਸਿੰਘ, ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ, ਮਨਧੀਰ ਸਿੰਘ, ਜਸਪਾਲ ਸਿੰਘ
ਕੈਲੇਫੋਰਨੀਆ, ਅਮਰੀਕਾ
From : sawaddineews.com

ਵੇਦਾਂਤੀ ਦੇ ਇੱਕ ਪਾਸੜ ਆਦੇਸ਼

“ਪੰਥ ਦਰਦੀ ਗੁਰਸਿੱਖੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਵਾਦੀ ਵੇਦਾਂਤੀ ਦੇ ਇੱਕ ਪਾਸੜ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦਾ ਬਾਈਕਾਟ ਕਰੋ ਜੋ ਆਏ ਦਿਨ ਬੇਹੁਦੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਰਾਹੀਂ ਪੰਥਕ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਲੀਲ ਕਰਕੇ ਸਿੱਖੀ ਦਾ ਘਾਣ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ”

(ਅਵਤਾਰ ਸਿੰਘ ਮਿਸ਼ਨਰੀ)

ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਹੇਠ ਸਰਬੱਤ ਖ਼ਾਲਸੇ ਵਲੋਂ ਪੰਥਕ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਦੀ ਸਲਾਹ ਨਾਲ ਨਿਯੁਕਤ ਜਥੇਦਾਰ ਹੀ ਪੰਥ ਪ੍ਰਵਾਣਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਬਾਦਲੀ ਲਿਫਾਫੇ ਚੋਂ ਨਿਕਲਿਆ ਵੇਦਾਂਤੀ ਜੋ ਇੱਕ ਪਾਸੜ ਬਾਦਲ ਤੇ ਸਿੱਖ ਰਹਿਤ ਮਰਯਾਦਾ ਵਿਰੋਧੀ ਸਾਧਾਂ ਸੰਪ੍ਰਦਾਈਆਂ ਦਾ ਹੱਥਠੋਕਾ ਹੈ ਜੋ ਆਏ ਦਿਨ ਸਿੱਖ ਪ੍ਰਚਾਰਕਾਂ ਦੀ ਜ਼ਬਾਨ ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਸਿੱਖ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦਾ ਕਤਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ਾਂ ਦੇ ਹੱਥਠੋਕੇ ਅਰੂੜ ਸਿੰਘ ਨੇ ਸਿੰਘ ਸਭਾ ਲਹਿਰ ਦੇ ਮੋਢੀ ਪੰਥਕ ਵਿਦਵਾਨ ਪ੍ਰੋ. ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਪੰਥ ਵਿੱਚੋਂ ਛੇਕਣ ਦਾ ਘੋਰ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਸੀ ਇਵੇਂ ਹੀ ਅੱਜ ਵੀ ਆਰ. ਐਸ. ਐਸ ਦਾ ਭਾਈਵਾਲ ਬਾਦਲ ਜੋ ਪੰਥਕ ਜਥੇਬੰਦੀਆਂ ਅਕਾਲੀ ਦਲ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਤੇ ਕਾਬਜ਼ ਹੈ, ਦੇ ਲਫਾਫੇ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਿਆ ਹਰੇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ ਜਾਂ ਅਕਾਲ ਤਖ਼ਤ ਦਾ ਜਥੇਦਾਰ ਜੋ ਆਏ ਦਿਨ ਪੰਥਕ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਅਤੇ ਸਿੱਖ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਪ੍ਰਚਾਰਕਾਂ ਨੂੰ ਡੇਰੇਦਾਰਾਂ ਅਤੇ ਸੰਪ੍ਰਦਾਈਆਂ ਦੇ ਦਬਾਅ ਅਤੇ ਮਾਇਆਜਾਲ ਵਿੱਚ ਆ ਕੇ ਛੇਕੀ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜੋ ਸਿੱਖੀ ਦੇ ਖਾਤਮੇ ਦੀ ਮੂੰਹ ਬੋਲਦੀ ਤਸਵੀਰ ਹੈ। ਹੁਣ ਦਿਨੋਂ ਦਿਨ ਡੇਰਾਵਾਦ ਵਧ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਅਕਾਲੀ ਲੀਡਰ ਕਬਰਾਂ ਤੇ ਮੂਰਤੀਆਂ ਤੇ ਨੱਕ ਰਗੜ ਰਹੇ ਹਨ, ਰਾਮਾਇਣ ਦੇ ਪਾਠ ਪੰਡਿਤਾਂ ਤੋਂ ਕਰਵਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਡੇਰੇਦਾਰ ਸਾਧਾਂ ਦੇ ਪੈਰੀਂ ਪੈ ਰਹੇ ਹਨ। ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਮਹਾਨਤਾ ਘਟਾਉਣ ਲਈ ਬਰਾਬਰ ਅਸ਼ੀਲ ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕੀਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਪੰਥਕ ਰਹਿਤ ਮਰਯਾਦਾ ਘਾਣ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜੋ ਪੰਥ ਵਾਸਤੇ ਸਮੁੱਚਾ ਹੁਕਮਨਾਮਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ

ਵਿਪਰੀਤ ਅੱਜ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖ ਰਹਿਤ ਮਰਯਾਦਾ ਦੀ ਥਾਂ ਡੇਰੇਦਾਰ ਸੰਪ੍ਰਦਾਈਆਂ ਦੀ ਮਰਯਾਦਾ ਚੱਲ ਰਹੀ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਵਾਸਤੇ ਵੇਦਾਂਤੀ ਆਦੇਸ਼ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ? ਅਕਾਲੀਆਂ ਤੇ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਮੈਬਰਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸ਼ਰਾਬ ਦੇ ਠੋਕੇ ਹਨ ਉਹ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਅਕਾਲ ਤਖ਼ਤ ਤੇ ਤਲਬ ਹੋ ਰਹੇ? ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਲੁੱਟਣ ਵਾਲੇ ਵਿਭਚਾਰੀ ਸਾਧਾਂ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਪੰਥ ਚੋਂ ਛੇਕਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ? ਜੇ ਖ਼ਾਲਸਾ ਪੰਥ ਇੱਕ ਹੈ ਪੰਥ ਦੀ ਮਰਯਾਦਾ ਇੱਕ ਹੈ ਫਿਰ ਸਾਰੇ ਡੇਰਾਵਾਦੀਆਂ ਅਤੇ ਸੰਪ੍ਰਦਾਈਆਂ ਨੂੰ ਅਕਾਲ ਤਖ਼ਤ ਦੀ ਰਹਿਤ ਮਰਯਾਦਾ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮਨਾਮਾ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕੱਢਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ? ਜਦ ਕਿ ਕੱਚੀ ਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹਨ ਤੇ ਪ੍ਰਚਾਰਨ ਵਾਲੇ ਸਾਧਾਂ ਸੰਤਾਂ ਤੇ ਪ੍ਰਚਾਰਕਾਂ ਲਈ ਜੋ ਹੁਕਮਨਾਮਾ 08/27/06 ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਹੋਇਆ ਸੀ ਉਹ ਲਾਗੂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ? ਮਨਘੜਤ ਤੇ ਮਿਥਿਹਾਸਕ ਕਥਾ ਕਹਾਣੀਆਂ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨਾਲ ਜੋੜ ਕੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀਆਂ ਧੱਜੀਆਂ ਉਡਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਮੁੱਚੇ ਸੰਪ੍ਰਦਾਈ ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਤੇ ਪ੍ਰਚਾਰਕਾਂ ਤੇ ਪ੍ਰਬੰਧੀ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਲਗਾਈ ਜਾ ਰਹੀ? ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੇ ਹੰਕਾਰੀ ਮਲਕ ਭਾਗੋ ਦੇ ਮਾਲ ਪੂੜੇ ਤੇ ਮਾਇਆ ਪ੍ਰਵਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕੀਤੀ ਤੇ ਅੱਜ ਅਖੌਤੀ ਜਥੇਦਾਰ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਘਰਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਅਜਿਹਾ ਸਭ ਕੁਝ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕਿਉਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ? ਅੱਜ ਕਿਰਤੀ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਧੱਕੇ ਤੇ ਵਿਹੜ ਸਾਧ ਜਿਹੜੇ **“ਭੁਖੇ ਮੁਲਾਂ ਘਰੇ ਮਸੀਤ”** ਵਾਂਗ ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਡੇਰੇ ਬਣਾ ਕੇ ਜਨਤਾ ਨੂੰ ਲੁੱਟ ਰਹੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਕਾਲ ਤਖ਼ਤ ਤੇ ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਿਰੋਪੇ ਦੇ ਕੇ ਕਿਉਂ ਨਿਵਾਜ਼ਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ? ਕਿਉਂਕਿ ਅੱਜ ਦਾ ਜਥੇਦਾਰ ਹੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਡੇਰਿਆਂ ਤੇ ਸੰਪ੍ਰਦਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਿਧਾਂਤਕ ਤੌਰ ਤੇ ਸਿੱਖੀ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਸਿੱਖ ਮਿਸ਼ਨਰੀਆਂ ਨੇ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੇ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ। ਦਾਸ ਵੀ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਕਾਲਜ ਦਾ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਹੈ। ਰੋਪੜ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਕਾਲਜ ਜਦ ਖੁਲ੍ਹਿਆ ਤਦ ਰੋਪੜ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਕੇਸਾਂ ਦਾੜੀਆਂ ਅਤੇ ਪੱਗਾਂ ਵਾਲੇ ਵੀ ਸਿਗਰਟਾਂ ਬੀੜੀਆਂ ਅਤੇ ਹੁੱਕੇ ਪੀਂਦੇ ਸਨ। ਅਨੰਦਪੁਰ ਦੀ ਧਰਤੀ ਜੋ ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਦੇ ਖੂਨ ਨਾਲ ਸਿੰਜੀ ਪਈ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਥੇ ਨੌਆਂ ਗੁਰੂਆਂ ਨੇ ਪਵਿੱਤਰ ਚਰਨ ਪਾਏ ਹਨ ਓਥੇ ਇਹ ਹਾਲ ਸੀ। ਸਾਨੂੰ ਜਦ ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ ਛੁੱਟੀ ਹੋਣੀ ਅਸੀਂ ਸਾਈਕਲਾਂ ਤੇ ਹੀ ਪਿੰਡ ਪਿੰਡ ਜਾ ਕੇ ਗੁਰੂ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਗੁਰਮਤਿ ਕਲਾਸਾਂ ਲਾ ਲਾ ਕੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਦੀ ਧਰਤੀ ਦੇ ਵਾਰਸ ਹੋ ਕੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ ਤਮਾਕੂ ਦੇ ਖੇਤ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਦਾ ਘੋੜਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਵੜਿਆ ਅੱਜ ਵੀ ਜੇ ਗਏ ਅੱਗੇ ਵੀ ਤੰਬਾਕੂ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਖਾਏਗਾ ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਇਨਸਾਨ ਹੋ। ਇਸ ਪ੍ਰਚਾਰ ਦਾ ਏਨਾ ਅਸਰ ਹੋਇਆ ਕਿ ਅੱਜ ਰੋਪੜ ਜਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੇਸ ਦਾੜੀ ਤੇ ਪੱਗ ਵਾਲਾ ਤੰਬਾਕੂ ਸਿਗਰਟਾਂ ਪੀਂਦਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ। ਅੱਜ ਸਾਧ ਵੀ ਰੋਪੜ ਦੇ ਇਲੋਕੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਸੌ ਵਾਰ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਪਿੰਡ ਪਿੰਡ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਪ੍ਰਚਾਰਕਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ।

ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਤੇ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਮੱਤ ਭੇਦ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਪੰਜੇ ਉਂਗਲਾਂ ਵੀ ਇਕੋ ਜਿਹੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਜਥੇਦਾਰ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਸਾਧ ਸੰਪ੍ਰਦਾ ਅਨੁਸਾਰ ਨਾ ਹੋਣ ਉਹਨੂੰ ਪੰਥ ਚੋਂ ਛੇਕ ਦਿਉ। ਫਿਰ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਤੋਂ ਸਿੱਖ ਰਹਿਤ ਮਰਯਾਦਾ ਦਾ ਹੀ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਵੇਪਾਤੀ ਦਾ ਕੁਹਾੜਾ ਕਿਉਂ ਚੱਲਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਹੈ? ਪਹਿਲੇ ਪ੍ਰੋ. ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ, ਗਿ. ਭਾਗ ਸਿੰਘ, ਸ੍ਰ. ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ “ਕਾਲਾ ਅਫਗਾਨਾ”, ਸ੍ਰ. ਜੋਗਿੰਦਰ ਸਿੰਘ “ਸਪੋਕਸਮੈਨ” ਤੇ ਹੁਣ ਇੰਟ੍ਰੈਨੈਸ਼ਨਲ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਸ੍ਰ. ਇੰਦਰ ਸਿੰਘ “ਘੱਗਾ”, ਸ੍ਰ. ਜਸਬਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਖ਼ਾਲਸਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਮੁੱਚੇ ਸਹਿਯੋਗੀ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਪ੍ਰਚਾਰਕਾਂ ਨੂੰ **“ਆਦੇਸ਼ਾਂ”** ਦੀਆਂ ਧਮਕੀਆਂ ਕਿਉਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਹਨ? ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਅੱਜ ਸਿੱਖ ਮਿਸ਼ਨਰੀਆਂ ਦਾ ਕਾਫਲਾ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਹੈ ਜੋ ਅਜਿਹੇ ਅਖੌਤੀ ਜਥੇਦਾਰ ਵੇਦਾਂਤੀ ਦੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਤੇ

ਸਾਧਵਾਦੀ ਇੱਕ ਪਾਸੜ ਆਦੇਸ਼ ਅੱਗੇ ਬੇਵਜਾ ਗੋਡੇ ਨਹੀਂ ਟੇਕੇਗਾ ਅਤੇ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਅਪੀਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਤੇ ਪੰਥ ਵਿਰੋਧੀ ਅਖੌਤੀ ਜਥੇਦਾਰ ਵੇਦਾਂਤੀ ਦਾ ਬਾਈਕਾਟ ਕਰੋ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਕਿਰਤ ਕਮਾਈ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਵਿੱਤ ਅਨੁਸਾਰ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਹੋ ਆਪ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰੋ। ਸਹਿਯੋਗ ਦੇਣ ਲਈ ਸਮੁੱਚੀਆਂ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਤੇ ਪੰਥ ਦਰਦੀਆਂ ਦਾ ਬਹੁਤ ਬਹੁਤ ਪੰਨਵਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸਮੁੱਚੇ ਪੰਥ ਦਰਦੀ, ਪ੍ਰਚਾਰਕ-ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਤੇ ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਸਿੱਖ।

ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਏਕਤਾ ਨਾਂ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਅੱਜ ਫਿਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿਖੇ ਸ੍ਰ. ਸਿਮਰਨਜੀਤ ਸਿੰਘ ਮਾਨ ਤੇ ਭਾਈ ਦਲਜੀਤ ਸਿੰਘ ਬਿੱਟੂ ਦੀ ਬਾਦਲ ਤੇ ਵੇਦਾਂਤੀ ਨੇ ਭਾਰੀ ਮਾਰ ਕੁਟਾਈ ਅਤੇ ਪੱਗਾਂ ਲਾਹ ਕੇ ਬੇਇਜ਼ਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਸ੍ਰ. ਘੱਗਾ ਵਰਗੇ ਨਿਸ਼ਕਾਮ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਨੂੰ ਸੱਚ ਬੋਲਣ ਤੇ ਧਮਕੀਆਂ ਭਰੇ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਤੇ ਮੁਆਫੀ ਮੰਗਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਹੈ ਜਦ ਕਿ ਜੋ ਲੋਕ 21 ਸਾਲ ਝੂਠ ਬੋਲਦੇ ਰਹੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਓਏ ਤੱਕ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਪਾਠ ਬਦਲ ਦਿੱਤੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜੋ ਆਪਣੇ ਡੇਰੇ ਵਿਖੇ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਅਸ਼ਲੀਲ ਰਚਨਾਂ ਵਾਲੇ ਬਚਿਤ੍ਰ ਨਾਟਕ ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਹੁਣ ਹਨੇਰੇ ਸਾਂਈ ਦਾ ਉਸ ਗ੍ਰੰਥ ਦਾ 300 ਸਾਲਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਪੁਰਬ ਵੀ ਮਨਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਵੇਦਾਂਤੀ ਅਤੇ ਮੱਕੜ ਜਿਸ ਦੀ ਪਰੋੜਤਾ ਵੀ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਹਨ। ਸਮੁੱਚੇ ਪੰਥ ਦਰਦੀਆਂ ਵਲੋਂ ਅਜਿਹੇ ਅਖੌਤੀ ਤੇ ਇੱਕ ਪਾਸੜ ਜਥੇਦਾਰ ਦਾ ਭਰਵਾਂ ਬਾਈਕਾਟ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਦਿਨੋ ਦਿਨ ਪੰਥ ਨੂੰ ਛਾਂਗੀ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਅਮਰੀਕਾ ਕਨੇਡਾ ਦੀਆਂ ਸੰਗਤਾਂ, ਸਮੁੱਚਾ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਕਾਲਜ ਅਤੇ ਪੰਥ ਦਰਦੀ ਮਾਈ ਭਾਈ

ਪੰਥ ਵਿਰੋਧੀ ਕੌਣ? ਇੰਦਰ ਸਿੰਘ ਘੱਗਾ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ

ਕਪੂਰਥਲਾ 24, 2006 ਅਕਤੂਬਰ (ਗੁਰਮੀਤ ਕਾਦੀਆਨੀ)

ਗੁਰਮਤਿ ਵਿਗੂਣੇ ਗ੍ਰੰਥੀਆਂ ਵਲੋਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਸਿੱਖ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਉਪਰ ਆਪਣੇ ਕਹਿਰ ਢਾਹੁਣ ਦਾ ਸਿਲਿਸਿਲਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਦਿਆਂ ਸ. ਇੰਦਰ ਸਿੰਘ ਘੱਗਾ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਵਿਦਵਾਨ ਬਾਰੇ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਸਿੱਖ ਵਿਦਵਾਨ ਨੂੰ ਪੰਥਕ ਸਟੇਜਾਂ ਉਪਰ ਨਾ ਬੋਲਣ ਦੇਣ, ਜਦ ਤੱਕ ਉਹ ਆਪਣੇ ਲਿਖੇ ਕਥਿਤ ਗੁਰਮਤਿ ਵਿਰੋਧੀ ਲੇਖ ਬਾਰੇ ਪਛਤਾਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਸ. ਇੰਦਰ ਸਿੰਘ ਘੱਗਾ ਦਾ ਨਾਮ ਪੰਥਕ ਸਟੇਜਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਾ ਮੁਥਾਜ ਨਹੀਂ। ਲੰਮੇ ਸਮਾਂ ਤੋਂ ਵਿਦਵਾਨ ਪੂਰਵਕ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਦੇਸ਼ ਵਿਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਗੁਰੂ ਆਸ਼ੇ ਨਾਲ ਜੋੜਣ ਦਾ ਉਪਰਾਲਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸ. ਘੱਗਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪੁਸਤਕ “ਸਾਡਾ ਬੇੜਾ ਇਉਂ ਗਰਕਿਆ” ਵਿੱਚ ਕੀ ਅਜਿਹਾ ਲਿਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁੱਖ ਪੁਜਾਰੀ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕਰਨਾ ਪੈ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਾਠਕ ਵੀ ਇਹ ਜਾਣਨ ਲਈ ਉਤਾਵਲੇ ਹੋਣਗੇ ਕਿ ਉਹ ਕਿਹੜੀ ਕਥਿਤ ਗੁਰਮਤਿ ਵਿਰੋਧੀ ਲਿਖਤ ਹੈ, ਜਿਸਨੇ ਡੇਰੇਵਾਦੀਆਂ ਵਿੱਚ ਤਰਬੱਲੀ ਮਚਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ।

ਦਰਅਸਲ ਸ. ਇੰਦਰ ਸਿੰਘ ਘੱਗਾ ਦੀ ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਕਰੀਬ ਡੇਢ ਸਾਲ ਤੋਂ ਗੁਰਮਤਿ ਸਟਾਲਾਂ ਉਪਰ ਉਪਲਬਧ ਹੈ। ਇਸ ਪੱਤਰਕਾਰ ਵਲੋਂ ਸ. ਘੱਗਾ ਦੇ ਮੋਬਾਈਲ ਫੋਨ ਤੇ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਲੜਕੇ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਇਹ ਸਾਰਾ ਵਿਵਾਦ ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਇੱਕ ਲੇਖ ‘ਕਲਰੁ ਖੇਤੁ ਲੈ ਕੂੜ ਜਮਾਇਆ’ ਕਰਕੇ ਹੀ ਹੈ। ਸ. ਘੱਗਾ ਦਾ ਇਹ ਲੇਖ ਭਿੰਡਰਾਂਵਾਲਾ ਟਕਸਾਲ ਦੇ ਰਹਿ ਚੁੱਕੇ ਮੁਖੀ ਸੰਤ ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਲਿਖੀ ਪੁਸਤਕ ‘ਗੁਰਬਾਣੀ ਪਾਠ ਦਰਸ਼ਨ’ (ਐਡੀਸ਼ਨ 1969) ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਗੁਰਮਤਿ ਵਿਰੋਧੀ ਅਤੇ ਆਡੰਬਰੀ ਮਰਿਆਦਾਵਾਂ ਨੂੰ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਸਹਿਤ ਉਜਾਗਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਟਕਸਾਲ ਦੀ ਇਸੇ ਹੀ ਪੁਸਤਕ ‘ਗੁਰਬਾਣੀ ਪਾਠ ਦਰਸ਼ਨ’ ਬਾਰੇ ਨਾਮਵਰ ਸਿੱਖ ਵਿਦਵਾਨ

ਸ. ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਕਾਲਾ ਅਫਗਾਨਾ ਨੇ ਵੀ ਆਪਣੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਕਿਤਾਬ ‘ਮਾਸ ਮਾਸ ਕਰ ਮੂਰਖ ਝਗੜੇ’ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜਿਕਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਭਿੰਡਰਾਂ ਵਾਲੀ ਟਕਸਾਲ ਦੇ ਮੋਗੇ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਮਹਿਤੇ ਵਾਲੇ ਮੁੱਖੀਆਂ ਨੂੰ ਖੁੱਲੀ ਚਿੱਠੀ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਉਹ ਅਜੇ ਤੱਕ ਕੋਈ ਵੀ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕੇ। ਸ. ਘੱਗਾ ਨੇ ਇਸੇ ਹੀ ‘ਗੁਰਬਾਣੀ ਪਾਠ ਦਰਸ਼ਨ’ ਪੁਸਤਕ ਵਿਚਲੀਆਂ ਖਤਰਨਾਕ ਪੰਥ ਵਿਰੋਧੀ ਲਿਖਤਾਂ ਨੂੰ ਅਧਾਰ ਬਣਾ ਕੇ ਉਪਰੋਕਤ ਲੇਖ ਵਿੱਚ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਕਰਕੇ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਅੱਗੇ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਰੱਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਮਾਹਰ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਦਾ ਪੈਨਲ ਹੀ ਇਹੋ ਜਿਹੀਆਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਬਾਰੇ ਨਿਰਪੱਖ ਨਿਰਣਾ ਕਰੇ ਤਾਂ ਜੋ ਸੰਗਤਾਂ ਤੱਕ ਕੇਵਲ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਪੁਸਤਕਾਂ ਹੀ ਪਹੁੰਚ ਸਕਣ।

ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪੰਥ ਵਿਰੋਧੀ ਕੌਣ ਹੈ? ਸੰਤ ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਜਾਂ ਸ. ਇੰਦਰ ਸਿੰਘ ਘੱਗਾ। ਇਹ ਨਿਰਣਾ ਤਾਂ ਸੰਤ ਜੀ ਦੀ ਲਿਖੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿਚੋਂ ਕੁਝ ਕੁ ਹੇਠਾਂ ਲਿਖੀਆਂ ਟੁਕਾਂ ਤੋਂ ਪਾਠਕ ਸਹਿਬਾਨ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਲਗਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਸੰਤ ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਆਪਣੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਲਿਖਦੇ ਹਨ -

1. ਸਿੱਖ ਗੁਰੂ ਸਹਿਬਾਨ ਲਵ ਕੁਸ਼ ਦੀ ਵੰਸ਼ ਵਿਚੋਂ ਸਨ।
2. ਪੰਜ ਪਿਆਰੇ ਵੀ ਵੱਖ ਵੱਖ ਭਗਤਾਂ ਦੇ ਅਵਤਾਰ ਸਨ।
3. ਗੁਰੂ ਹਰਿਰਾਏ ਜੀ ਦੇ ਅੱਠ ਵਿਆਹ ਹੋਏ ਸਨ।
4. ਖਾਲਸਾ ਪੰਥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਚਲਾਇਆ ਸੀ।
5. ਸਤਾ ਬਲਵੰਡ ਅਤੇ ਭੱਟਾਂ ਨੂੰ ਕਾਂਸ਼ੀ ਦੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਤੋਂ ਸਰਾਪ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।
6. ਬਾਬਾ ਫਰੀਦ ਜੀ 12 ਸਾਲ ਤੱਕ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਤੱਪ ਕਰਦੇ ਰਹੇ। ਜੂਆਂ ਪੈ ਗਈਆਂ। ਮਾਤਾ ਨੇ ਕੱਢੀਆਂ ਅਤੇ ਪੱਤੇ ਖਾਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ 13 ਸਾਲ ਖੂਹ ਵਿੱਚ ਪੁੱਠੇ ਲਟਕ ਕੇ ਤਪਸਿਆ ਕੀਤੀ।
7. ਖਾਲਸਾ ਦੀ ਸਾਜਣਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ 13 ਮਹੀਨੇ ਤੱਕ ਇਕਾਂਤ ਵਾਸ ਰਹੇ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਦੀ ਇਜਾਜਤ ਨਹੀਂ ਸੀ।
8. ਪੰਜਾਂ ਪਿਆਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸਰਾਪ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਰੱਬ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਸਵੇਂ ਜਾਮੇ ਵਿੱਚ ਆ ਕੇ ਸਿਰ ਲੈ ਕੇ ਮੁਆਫ ਕਰਾਂਗੇ।
9. ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਚਿੜੀ ਚਿੜੇ ਨੂੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾ ਕੇ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਲੜ ਕੇ ਮਰ ਗਏ। ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਆ ਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵਿੱਚ ਪਤਾਸੇ ਪਾ ਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾਇਕ ਬਣਾਇਆ। (ਭਾਵ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੋਂ ਗਲਤੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ)
10. ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਪੰਜ ਪਿਆਰੇ ਬਾਣੀ ਦਾ ਪਾਠ ਕਰਨ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਅਭਿਲਾਖੀ ਸੱਜਣ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਜਾਪ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣ। (ਕਿਉਂ, ਅਭਿਲਾਖੀ ਸੱਜਣ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦਾ ਪਾਠ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਸੁਣ ਸਕਦੇ।)
11. ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦਰ ਜੀ ਨੇ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਹਨੂਮਾਨ ਨੂੰ ਕਛਿਰਾ ਭੇਂਟ ਕੀਤਾ। ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ।
12. ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦੇਵ ਜੀ ਪੁਰੀ ਗਏ, ਉਥੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਾਲੇ ਮੂੰਹ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਮਿਲੇ। ਗਰਦਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿੱਲ ਠੁਕੇ ਹੋਏ ਲੋਕ ਮਿਲੇ। ਸੂਰਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਮਿਲੇ। ਪਿਛਾਂਹ ਨੂੰ ਮੂੰਹ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਦੇਖੇ। ਲੜਕੀਆਂ ਆਦਮੀਆਂ ਦਾ ਮਾਸ ਵੱਢ ਵਾਢ ਖਾਂਦੀਆਂ ਤੱਕੀਆਂ।

13. ਨੀਲਾ, ਪੀਲਾ, ਕਾਲਾ ਅਤੇ ਚਿੱਟਾ ਰੰਗ ਹੀ ਖਾਲਸੇ ਦੇ ਰੰਗ ਹਨ। ਹੋਰ ਰੰਗ ਨਹੀਂ ਪਹਿਨਣੇ।
14. ਦਸਮ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਕੇਸ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਰਖੀਏ ਹਨ ਕਿ ਕੇਸਾਂ ਤੋਂ ਫੜ ਕੇ ਨਰਕਾਂ ਵਿੱਚ ਪਏ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਸਕੀਏ।
15. ਜਿਸਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛੱਕ ਲਿਆ, ਭਾਵੇਂ ਜਿੰਨੀਆਂ ਮਰਜ਼ੀ ਗਲਤੀਆਂ ਕਰੀ ਜਾਵੇ, ਉਹ ਦਸ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਤੱਕ ਨਰਕਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ।
16. ਬੀਬੀਆਂ ਨੂੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ।
17. ਦਸਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਭੂਤਾਂ ਦੇ ਝੁੰਡ ਦਿਖਾਏ। ਭੂਤਾਂ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਹੁਣ ਸਾਡੀ ਗਿਣਤੀ ਘੱਟ ਗਈ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਚੌਥੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਲਾਵਾਂ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ। ਜੇ ਪੜਦਾ ਹੈ, ਮੁਕਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
18. ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਬਾਣੀਆਂ ਦੇ ਤਿੰਨ ਤਿੰਨ ਵਾਰੀ ਪਾਠ ਕਰਨ ਨਾਲ ਵਿਗੜੇ ਕਾਰਜ ਸਫਲ ਹੋਣਗੇ।
19. ਹੁਕਮਨਾਮਾ ਸਵੇਰ ਵੇਲੇ ਖੱਬੇ ਪੰਨੇ ਤੋਂ, ਦੁਪਹਿਰ ਵੇਲੇ ਮੱਧ ਤੋਂ ਅਤੇ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਤੋਂ ਲਵੋ।
20. ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਤ੍ਰਿਬੇਣੀ ਵਿਖੇ ਪਾਠ ਕਰਵਾਇਆ, ਤਾਂ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਦਾਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ।
21. ਰਾਗਮਾਲਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਪਾਠ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੀ ਜੀਭ ਵਿੱਚ ਕੀੜੇ ਪੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।
22. ਸੋਹਿਲੇ ਦੇ ਪਾਠ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਚਾਰ ਸ਼ਬਦ ਪੜੋ. ਅਰਦਾਸ ਕਰੋ। ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਲੋਹੇ ਦਾ ਕਿਲਾ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਵੇਰੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਕੇ ਜਪੁਜੀ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਪਾਠ ਕਰਨ ਨਾਲ ਕਿਲਾ ਹੱਟ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਈ ਜਗ੍ਹਾ ਉਪਰ ਮਨਘੜਤ ਸਾਖੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸੂਰਜ ਨੂੰ ਛੁਪਾਉਣ ਅਤੇ ਗਰਭਵਤੀ ਔਰਤ ਵਲੋਂ ਸ਼ੇਰ ਦਾ ਅਕਸ਼ ਵੇਖਣ ਤੇ ਬਹਾਦਰ ਪੁੱਤਰ ਜੰਮਣ ਆਦਿਕ ਕਈ ਮਨੋਕਲਪਿਤ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵੀ ਇਸ ‘ਗੁਰਬਾਣੀ ਪਾਠ ਦਰਸ਼ਨ’ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਭਿੰਡਰਾਂ ਵਾਲੇ ਉਸ ਵੇਲੇ ਤਾਂ ਇੰਤਹਾ ਹੀ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਉਹ ਪੰਨਾ 260 ਤੇ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕਰਤਾਰਪੁਰੀ ਬੀੜ ਵਿੱਚ 1500 ਤੋਂ ਵੱਧ ਗਲਤੀਆਂ ਹਨ।

ਹੁਣ ਪਾਠਕ ਆਪ ਹੀ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਉਣ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਮਨਘੜਤ ਗੁਰਮਤਿ ਵਿਰੋਧੀ ਲਿਖਤ ਲਿਖਣ ਵਾਲੇ ਪੰਥ ਦੋਖੀ, ਸੰਤ ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਹਨ ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਨੂੰ ਸੰਗਤਾਂ ਵਿੱਚ ਉਜਾਗਰ ਕਰਕੇ ਸਚਾਈ ਪ੍ਰਗਟਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸ. ਇੰਦਰ ਸਿੰਘ ਘੱਗਾ।

ਵੈਸੇ ਇਸ ਪੂਰੇ ਘਟਨਾ ਕਰਮ ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰੀ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਪੁਜਾਰੀਆਂ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਹੱਕ ਸੱਚ ਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਆਉਣਾ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਸਗੋਂ ਇਹ ਘਟਨਾ ਤਾਂ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਗ੍ਰੰਥੀਆਂ ਦੀ ਰੱਦ ਹੋਈ ਨਿਯੁਕਤੀ ਨਾਲ ਹੀ ਜੋੜ ਕੇ ਵੇਖੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਟਕਸਾਲ ਦੀ ਪੈਦਾਇਸ਼ ਜਿਹੜੇ ਪੁਜਾਰੀ ਸੂਝਵਾਨ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਗ੍ਰੰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਸਹਿਣ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੇ, ਉਹ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਹਾਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕੋਈ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅਖੌਤੀ ਰਹਿਨੁਮਾ ਬਾਰੇ ਸਚਾਈ ਸੰਗਤਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਆਵੇ।

Contributed by Gurmit Singh Kapurthala [gurmitsinghkpt@rediffmail.com]

ਜਥੇਦਾਰ ਜੋਗਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਵੇਦਾਂਤੀ ਦੇ ਨਾਂਅ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਪੱਤਰ
ਜੋਗਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਵੇਦਾਂਤੀ, ਮੁੱਖ ਸੇਵਾਦਾਰ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖ਼ਤ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ-144006

ਭਾਈ ਜੋਗਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਵੇਦਾਂਤੀ ਜੀਓ,
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਖਾਲਸਾ॥ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਿਹ॥

ਮਿਤੀ 14 ਨਵੰਬਰ 2006 ਦੀਆਂ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਖ਼ਬਰਾਂ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਆਪ ਜੀ 13 ਨਵੰਬਰ ਨੂੰ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤ ਵਲੋਂ ਅਖੌਤੀ ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਦੀ ਮਨਾਈ ਗਈ ਤੀਜੀ ਸ਼ਤਾਬਦੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਸਗੋਂ ਆਪ ਨੇ ਇਹ ਬਿਆਨ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, “ਇਸ ਮੌਕੇ ਵਿਸ਼ਾਲ ਇਕੱਠ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰਦਿਆਂ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖ਼ਤ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਜਥੇਦਾਰ ਗਿਆਨੀ ਜੋਗਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਵੇਦਾਂਤੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਫਤਿਹ ਦਿਵਸ ਖਿਲਾਫ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ਕਾਲਾ ਦਿਵਸ ਮਨਾਉਣਾ ਅਤਿ ਮੰਦਭਾਗੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ੍ਰੀ ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੀਆਂ ਤੁਕਾਂ ਨੂੰ ਤਰੋੜ-ਮਰੋੜ ਕੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸਖਤ ਆਲੋਚਨਾ ਕਰਦਿਆਂ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਧਰਮ ਦੇ ਦੋਖੀਆਂ ਦਾ ਮੂੰਹ ਬੰਦ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਆਉਣ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਦੀ ਰਚਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਬੋਲੋਤਾ ਕਿਤੂ-ਪ੍ਰਤੂ ਕਰਕੇ ਕੌਮ ਵਿਚ ਬਖੇੜਾ ਨਹੀਂ ਖੜ੍ਹਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ”।

ਨਿਮਰਤਾ ਸਾਹਿਤ ਬੇਨਤੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਮੂਹ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲਈ ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਬਾਰੇ ਉਠੇ ਕੁਝ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਦੀ ਖੇਚਲ ਕਰਨੀ ਜੀ। ਸਿੱਖ ਰਹਿਤ ਮਰਯਾਦਾ ਵਿਚ ਦਰਜ ਹੈ:- (ਹ) ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਵਾਕਰ (ਤੁੱਲ) ਕਿਸੇ ਪੁਸਤਕ ਨੂੰ ਅਸਥਾਪਨ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ। ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਵਿਚ ਕੋਈ ਮੂਰਤੀ-ਪੁਜਾ ਜਾਂ ਹੋਰ ਗੁਰਮਿਤ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਰੀਤੀ ਜਾਂ ਸੰਸਕਾਰ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਅਨਮਤ ਦਾ ਤਿਉਹਾਰ ਮਨਾਇਆ ਜਾਵੇ, ਹਾਂ ਕਿਸੇ ਮੌਕੇ ਜਾਂ ਇਕਤਰਤਾ ਨੂੰ ਗੁਰਮਿਤ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਲਈ ਵਰਤਣਾ ਆਯੋਗ ਨਹੀਂ। (ਸਿੱਖ ਰਹਿਤ ਮਰਯਾਦਾ-13)

ਕੀ ਸਿੱਖ ਰਹਿਤ ਮਰਯਾਦਾ ਦੀ ਉਲੰਗਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਬਾਰੇ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਸੁਚੇਤ ਕਰਨਾ ਸਿੱਖ ਰਹਿਤ ਮਰਯਾਦਾ ਦੀ ਉਲੰਗਣਾ ਹੈ? ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਇਲਜਾਮ ਹੈ, ਉਹ ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਦੀਆਂ ਤੁਕਾਂ ਨੂੰ ਤਰੋੜ-ਮਰੋੜ ਕੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਖੌਤੀ ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਵਿਚ ਦਰਜ ਚਰਿਤ੍ਰ ਨੰ: 71 ਦੀ ਕਥਾ ਨੂੰ ਪਿਆਰਾ ਸਿੰਘ ਪਦਮ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪੁਸਤਕ ‘ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਦਰਸ਼ਨ’ (ਚੌਥੀ ਵਾਰ- 1998) ਦੇ ਪੰਨਾ 125) ਵਿੱਚ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਹੱਡ-ਬੀੜੀ ਲਿਖਿਆਂ ਹੈ ਜਿਸ ਮੁਤਾਬਕ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਪੱਗਾਂ ਲਾਹ ਕੇ ਵੇਚਦੇ ਹਨ:- ਪਾਗ ਲੇਤ ਸਭ ਧੋਇ ਮੰਗਾਈ॥ ਸਭ ਹੀ ਸਿਖੁਨਯ ਕੋ ਬੰਧਵਾਈ॥ ਬਚੀ ਸੂ ਬੇਚਿ ਤਰੁਤ ਤਗ ਲਈ॥ ਬਾਕੀ ਬਚੀ ਸਿਪਾਹਿਨ ਦਈ॥9॥ ਕੀ ਪਿਆਰਾ ਸਿੰਘ ਪਦਮ ਨੇ ਵੀ ਅਰਥ ਤਰੋੜ-ਮਰੋੜ ਕੇ ਕੀਤੇ ਹਨ ? ਜੇ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਖਿਲਾਫ ਕੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਇਹ ਕਿਤਾਬ 1968 ਤੋਂ ਪਾਠਕਾਂ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿਚ ਹੈ।

ਗੁਰ ਨਿੰਦਾ ਨਾਲ ਭਰਭੂਰ ਗੁਰਬਿਲਾਸ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ 6ਵੀਂ ਦੇ ਸੰਪਾਦਕ ਵੇਦਾਂ ਦੇ ਗਿਆਤਾ ਭਾਈ ਜੋਗਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਵੇਦਾਂਤੀ ਜੀ, ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਹੈ ਕਿ ਆਪ ਜੀ ਚਰਿਤ੍ਰ 19 (ਪੰਨਾ 836), 69 (ਪੰਨਾ 899), 105 (ਪੰਨਾ 952), 113 (ਪੰਨਾ 972), 169 (ਪੰਨਾ 1061), 183 (1075), ਜਾਂ ਚਰਿਤ੍ਰ 190 (ਪੰਨਾ 1081) ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਅਖੌਤੀ ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਚੋਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਲਚਰ ਤੁਕਾਂ ਦੀ ਵਿਆਕਰਣ ਮੁਤਾਬਕ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰੋ ਅਤੇ ਜੋ ਵੀ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤ ਫੈਸਲਾ ਕਰੇਗੀ ਸਾਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰ ਜੇ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਉਪ੍ਰੋਕਤ ਚਰਿਤ੍ਰ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨਾ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਵਿੱਚ ਗੁਰੂਪਿਆਰਿਆਂ ਵਲੋਂ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮੱਤਿਆਂ ਉੱਤੇ ਅਮਲ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਹੋਵਾਂਗੇ। ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਜਵਾਬ ਜ਼ਰੂਰ ਦੇਣਾ ਜੀ! ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਅਕਾਲ ਤਖ਼ਤ ਦੇ ਜਥੇਦਾਰ ਤੋਂ ਜਾਨਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪੰਗਤੀਆਂ ਦੇ ਕੀ ਅਰਥ ਹਨ?

* ਤੁਮ ਮਦਿਰਾ ਪੀਵਹੁ ਘਨੋ ਹਮੈ ਪਿਵਾਵਹੁ ਭੰਗ॥ ਚਾਰਿ ਪਹਰ ਕੋ ਮਾਨੀਯੋ ਭੋਗ ਤਿਹਾਰੇ ਸੰਗ॥39॥ (ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ-832)

- * ਲਪਟਿ ਲਪਟਿ ਰਾਜਾ ਰਮਯੋ ਚਿਮਟਿ ਚਿਮਟਿ ਗਈ ਤ੍ਰਿਯਾ॥ ਬਿਕਟ ਸੁ ਦੁਖ ਝਟ ਫਟ ਕਟੇ ਅਧਿਕ ਬਢਾ ਸੁਖ ਜੀਯਾ॥ (ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ-੪੪੩)
- * ਨ੍ਰਿਪ ਕੋ ਪਕਰਿ ਭੁਜਨ ਤੇ ਲਿਯੋ॥ ਗੁਦਾ ਭੋਗ ਤਾਂ ਸਿਉਂ ਬਹੁ ਕਿਯੋ॥19॥ (ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ-1010)
- * ਤੇਜ ਉਸਤਰਾ ਏਕ ਮੰਗਾਯੋ॥ ਨਿਜ ਕਰ ਗਹਿ ਕੇ ਰਾਵ ਚਲਾਯੋ॥ ਤਾ ਕੀ ਮੂੰਡਿ ਝਾਟ ਸਭ ਡਾਰੀ, ਦੈ ਕੇ ਹਸਿ ਚੰਚਲਾ ਤਾਰੀ (ਦਸਮ-1082)
- * ਭਗ ਮੋਂ ਲਿੰਗ ਦੀਓ ਰਾਜਾ ਜਥਾ॥ ਰੁਚਿ ਉਪਜੀ ਤਰੁਨੀ ਕੇ ਜੀਅ ਤਬ॥ ਲਪਟਿ ਲਪਟਿ ਆਸਨ ਤਰ ਗਈ॥ ਚੁੰਬਨ ਕਰਤ ਭੁਪ ਕੇ ਭਈ॥ (ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ-1358)
- * ਯੋ ਸੁਨਿ ਬਚਨ ਤੇਜ ਮਨ ਭਯੋ॥ ਕਰ ਮਹਿ ਕਾਢਿ ਫੁਰਾ ਕਹ ਲਯੋ॥ ਕਟਯੋ ਲਿੰਗ ਬਸਤੁ ਤੇ ਨਿਕਾਰਾ॥ ਰਾਜ ਤਰਨਿ ਦੇ ਮੁਖ ਪਰ ਮਾਰਾ॥9॥ (ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ-1215)
- * ਕਹੂੰ ਜੁ ਮ੍ਰਿਤਕ ਪਰਯੋ ਲਖਿ ਪੈਯੋ॥ ਤਾ ਕੋ ਕਾਟਿ ਲੰਡ ਲੈ ਐਯੋ॥ ਤਾਹਿ ਕੁਪੀਨ ਬਿਖੈ ਦ੍ਰਿੜੁ ਰਖਿਯੋ॥ ਭੇਦ ਦੂਸਰੇ ਨਰਹ ਨ ਭਖਿਯੋ॥ (ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ-1215)

ਆਪ ਦੇ ਪੱਤਰ ਦੀ ਉਡੀਕ ਵਿੱਚ:-ਸਿੰਘ ਸਭਾ ਇੰਟਰਨੈਸ਼ਨਲ ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਸ੍ਰ. ਹਰਦੇਵ ਸਿੰਘ ਸ਼ੇਰਗਿੱਲ, ਸ੍ਰ. ਸਰਬਜੀਤ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਸ੍ਰ. ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ ਸੈਕਰਮੈਂਟੋ, ਸਿੰਘ ਸਭਾ ਇੰਟਰਨੈਸ਼ਨਲ ਕੈਨੇਡਾ ਦੇ ਗੁਰਚਰਨ ਸਿੰਘ (ਜਿਉਣ ਵਾਲਾ) ਤੇ ਭਾਈ ਹਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ, ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਪ੍ਰਚਾਰ ਮਿਸ਼ਨ ਆਫ ਯੂ.ਐੱਸ.ਏ ਦੇ ਭਾਈ. ਅਵਤਾਰ ਸਿੰਘ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਤੇ ਬੀਬੀ ਹਰਸਿਮਰਤ ਕੌਰ ਖਾਲਸਾ, ਗੁਰਮਤਿ ਪ੍ਰਸਾਰ ਸਭਾ ਸੈਕਰਮੈਂਟੋ (ਕੈਲੇਫੋਰਨੀਆ) ਦੇ ਪ੍ਰੋ. ਮੱਖਨ ਸਿੰਘ ਤੇ ਸ੍ਰ ਹਾਕਮ ਸਿੰਘ, ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਸਰਕਲ ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਪ੍ਰੋ.ਪਿਆਰਾ ਸਿੰਘ ਤੇ ਭਾਈ ਬਲਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਮਿਸ਼ਨਰੀ, ਬਾਬਾ ਦੀਪ ਸਿੰਘ ਟਕਸਾਲ ਦੇ ਭਾਈ ਸੁਖਦੇਵ ਸਿੰਘ ਸਿਖਿਆਰਥੀ ਤੇ ਸਾਥੀ ਸਿੰਘ, ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਸਾਬਕਾ ਗ੍ਰੰਥੀ ਭਾ. ਬਖਸ਼ੀਸ਼ ਸਿੰਘ ਤੇ ਸਾਥੀ ਰੀਨੋ (ਨੇਵਾਡਾ), ਗੁਰਮਤਿ ਦੇ ਨਿਪੱਤਕ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਭਾ. ਅੰਮ੍ਰਿਤਪਾਲ ਸਿੰਘ ਤੇ ਸਾਥੀ (ਸੈਲਮ-ਕੈਲੇਫੋਰਨੀਆ), ਗੁਰਮਤਿ ਸਹਿਤ ਸਭਾ ਬੇਏਰੀਏ ਦੇ ਸ੍ਰ ਪਰਮਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰਵਾਨਾਂ, ਸਿੱਖ ਲੀਡਰ-ਸਵੱਦੀ ਨਿਊਜ਼ ਦੇ ਸੰਚਾਲਕ ਅਤੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਸਪੱਕਸਮੈਨ ਦੇ ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਪੱਤਰਕਾਰ ਸ੍ਰ. ਸਰਬਜੋਤ ਸਿੰਘ ਸਵੱਦੀ, ਸ਼ਬਦ ਸੱਚੀ ਟਕਸਾਲ ਦੇ ਕੈਪਟਨ ਜੁਗਰਾਜ ਸਿੰਘ ਜੀ (ਕੈਲੇਫੋਰਨੀਆ), ਯੂਨਾਇਟਿਡ ਸਿੱਖ ਅਲਾਇੰਸ ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਬਾਬਾ ਨੰਦਨ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਬੇ ਏਰੀਏ ਦੇ ਪਾਠੀ ਸਿੰਘਾਂ ਵਲੋਂ ਭਾ. ਤਰਸੇਮ ਸਿੰਘ ਤੇ ਭਾ. ਬੂਟਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਾਬਕਾ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਮੈਂਬਰ-ਪੰਜਾਬ ਟਾਈਮਜ਼ ਅਖ਼ਬਾਰ (ਸ਼ਿਕਾਗੋ) ਦੇ ਪੱਤਰਕਾਰ ਤੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਲਿਖਾਰੀ ਸ੍ਰ. ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਸਿੰਘ ਦੁਪਾਲਪੁਰ (ਸੈਨਹੋਜੇ) ਅਤੇ ਨਿਊਜ਼ਾਰਕ ਦੇ ਸਮੂਹ ਪੰਥ ਦਰਦੀ ਸਿੰਘ ਆਦਿਕ।

ਜਾਰੀ ਕਰਤਾ-ਭਾਈ ਅਵਤਾਰ ਸਿੰਘ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਅਤੇ ਭਾਈ ਸਰਬਜੀਤ ਸਿੰਘ ਸੈਕਰਮੈਂਟੋ

ਬੀਬੀਓ, ਪਤੀ ਦਾ ਕਤਲ ਕਰਨਾ ਸਿੱਖੋ

ਅਖੌਤੀ ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਦੇ ਕੱਟਤ ਸਮੱਰਥਕ ਜਵੱਦੀ ਟਕਸਾਲ ਦੇ ਮੁਖੀ ਬਾਬਾ ਅਮੀਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਭਾਈ ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਧੁਮਾ ਦੇ ਬਿਆਨ, “ਕਿ ਕੁਝ ਅਖੌਤੀ ਵਿਦਵਾਨਾਂ, ‘ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਸਪੱਕਸਮੈਨ’ ਅਤੇ ਕੁਝ ਮਿਸ਼ਨਰੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਸ੍ਰੀ ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਬਾਰੇ ਫੈਲਾਏ ਜਾ ਰਹੇ ਭਰਮ ਭੁਲੇਖਿਆਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ‘ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ’ ਦੇ ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਪਿੰਡਾਂ ਤੇ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਵਿਚ ਕਰਨੇ ਲਾਜ਼ਮੀ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ‘ਚਰਿਤਰੋਪਖਯਾਨ’ ਬਾਣੀ ਨੂੰ ਅਸ਼ਲੀਲ ਦੱਸਣ ਉਪਰ ਤਿੱਖਾ ਪ੍ਰਤੀਕਰਮ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਿਆਂ ‘ਜਵੱਦੀ ਟਕਸਾਲ’ ਦੇ ਮੁਖੀ ਬਾਬਾ ਅਮੀਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਲੋਕ ਇਸ ਬਾਣੀ ਨੂੰ ਅਸ਼ਲੀਲ ਦੱਸ ਰਹੇ ਹਨ, ਉਹ ਅਗਿਆਨੀ ਹਨ ਤੇ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਦੀਆਂ ਗੁੱਝੀਆਂ ਰਮਜਾਂ ਸਮਝਣ ਤੋਂ ਅਸਮਰੱਥ ਹਨ। ਅਖੌਤੀ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਅਤੇ ਕੁਝ ਮਿਸ਼ਨਰੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ‘ਚਰਿਤਰੋਪਖਯਾਨ’ ਬਾਣੀ ਨੂੰ ਧੀਆਂ-ਭੈਣਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਾਉਣ ਦੀ ਚੁਣੌਤੀ ਨੂੰ ਕਬੂਲ ਕਰਦਿਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸ ਵਿਚ ਕੁਝ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ, ਜੋ ਧੀਆਂ-ਭੈਣਾਂ ਲਈ ਇਤਰਾਜ਼ਯੋਗ ਹੋਵੇ। ਸਗੋਂ ਇਸ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਇਸਤਰੀ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਚਰਿਤਰਾਂ ਦਾ ਵਰਨਣ ਕਰਕੇ ਕਾਮ ਭੁੱਖ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਸੰਬੰਧੀ ਚਾਨਣਾ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਸਾਡੀਆਂ ਧੀਆਂ-ਭੈਣਾਂ ਇਸਨੂੰ ਪੜ੍ਹਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਇਸ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗਿਆਨ ਵਿਚ ਵਾਧਾ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ, ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਆਹ ਹੋਣ ਉਪਰੰਤ ਸਹਾਈ ਹੋਵੇਗਾ। ਦਮਦਮੀ ਟਕਸਾਲ ਦੇ ਮੁਖੀ ਬਾਬਾ ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਧੁਮਾ ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ‘ਚਰਿਤਰੋਪਖਯਾਨ’ ਬਾਣੀ ਅਸ਼ਲੀਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿਚ ਦਰਜ ਕਥਾਵਾਂ ਤੋਂ ਹਰ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਆ ਮਿਲਦੀ ਹੈ”। ਉਪਰੋਕਤ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਜੇ

ਸਹੀ ਮੰਨ ਲਿਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਬੀਬੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਕਤਲ ਕਰਨ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਤਰੀਕਿਆਂ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮਿਲੇਗੀ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਾਸਤੇ ਬੁਹਤ ਹੀ ਲਾਹੇਬੰਦ ਸਾਬਤ ਹੋਵੇਗੀ।

ਚਰਿਤਰੋਪਖਯਾਨ’ ਬਾਣੀ ਨੂੰ ਧੀਆਂ-ਭੈਣਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਾਉਣ ਦੀ ਚੁਣੌਤੀ ਨੂੰ ਕਬੂਲ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਹੈ ਕਿ ਚਰਿਤ੍ਰ 36 (ਪੰਨਾ 860) ਅਤੇ ਚਰਿਤ੍ਰ 63 (ਪੰਨਾ 892) ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਕੇ ਦੇਸ਼-ਵਿਦੇਸ਼ ਦੀਆਂ ਅਖਬਾਰਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਮੀਡੀਏ ਰਾਹੀਂ ਇਕ ਹਫਤੇ ਦੇ ਅੰਦਰ-ਅੰਦਰ ਘਰ-ਘਰ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦੀ ਖੋਚਲ ਕਰਨੀ ਤਾਂ ਜੋ ਸਾਡੀਆਂ ਧੀਆਂ-ਭੈਣਾਂ ਇਸ ਬਾਣੀ ਦਾ ਲਾਭ ਉਠਾ ਸਕਣ। ਵੀਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋਣ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ, ਇਸੇ ਅਖੌਤੀ ‘ਸ੍ਰੀ ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ’ ਵਿਚ ਹੀ, ਜੇ ਵਧੀਆਂ ਔਰਤ ਲੱਭ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਔਰਤ ਨੂੰ ਘਰੋਂ ਕੱਢਣ ਅਤੇ ਜਾਨੇ ਮਾਰਨ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਵੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਲਿਖ ਕੇ ਗਏ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਫੇਰ ਕਿਸੇ ਵੇਲੇ ਦੱਸਾਂਗੇ।

ਅਖੌਤੀ ਗ੍ਰੰਥ ਦੇ ਸਮੱਰਥਕੋ! ਕਰੋ ਚਰਿਤ੍ਰ 119, 167, 183, 187, 190 ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸੋ ਕਿ ਸਾਰੇ ਪਿੰਡ ਵਾਸੀਆਂ ਅਤੇ ਹਕੀਮ ਜੋ ਪੀੜਤ ਪਿੰਡ ਵਾਸੀਆਂ ਦਾ ਹੀ ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਆਇਆ ਸੀ ਨੂੰ ਏਨੀ ਭੱਦੀ ਕਿਸਮ ਦੀ ਸਜਾ ਕਿਉਂ ਮਿਲੀ (ਚਰਿਤ੍ਰ 68 ਪੰਨਾ 897) ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੀ ਕਸੂਰ ਸੀ? ਬੀਬੀਆਂ ਭੈਣਾ ਜੋ ਵੀ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਗੀਆਂ ਸਾਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰ ਹੋਵੇਗਾ।

ਆਪ ਦੇ ਪੱਤਰ ਦੀ ਉਡੀਕ ਵਿੱਚ:-ਸਿੰਘ ਸਭਾ ਇੰਟਰਨੈਸ਼ਨਲ ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਸ੍ਰ. ਹਰਦੇਵ ਸਿੰਘ ਸ਼ੇਰਗਿੱਲ, ਸ੍ਰ. ਸਰਬਜੀਤ ਸਿੰਘ, ਪਰਮਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਵਿਰਕ ਅਤੇ ਸ੍ਰ. ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ ਸੈਕਰਮੈਂਟੋ, ਸਿੰਘ ਸਭਾ ਇੰਟਰਨੈਸ਼ਨਲ ਕੈਨੇਡਾ ਦੇ ਗੁਰਚਰਨ ਸਿੰਘ (ਜਿਉਣ ਵਾਲਾ) ਤੇ ਭਾਈ ਹਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ, ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਪ੍ਰਚਾਰ ਮਿਸ਼ਨ ਆਫ ਯੂ.ਐੱਸ.ਏ ਦੇ ਭਾਈ. ਅਵਤਾਰ ਸਿੰਘ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਤੇ ਬੀਬੀ ਹਰਸਿਮਰਤ ਕੌਰ ਖਾਲਸਾ, ਗੁਰਮਤਿ ਪ੍ਰਸਾਰ ਸਭਾ ਸੈਕਰਮੈਂਟੋ (ਕੈਲੇਫੋਰਨੀਆ) ਦੇ ਪ੍ਰੋ. ਮੱਖਨ ਸਿੰਘ ਤੇ ਸ੍ਰ ਹਾਕਮ ਸਿੰਘ, ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਸਰਕਲ ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਪ੍ਰੋ.ਪਿਆਰਾ ਸਿੰਘ ਤੇ ਭਾਈ ਬਲਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਮਿਸ਼ਨਰੀ, ਬਾਬਾ ਦੀਪ ਸਿੰਘ ਟਕਸਾਲ ਦੇ ਭਾਈ ਸੁਖਦੇਵ ਸਿੰਘ ਸਿਖਿਆਰਥੀ ਤੇ ਸਾਥੀ ਸਿੰਘ, ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਸਾਬਕਾ ਗ੍ਰੰਥੀ ਭਾ. ਬਖਸ਼ੀਸ਼ ਸਿੰਘ ਤੇ ਸਾਥੀ ਰੀਨੋ (ਨੇਵਾਡਾ), ਗੁਰਮਤਿ ਦੇ ਨਿਪੱਤਕ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਭਾ. ਅੰਮ੍ਰਿਤਪਾਲ ਸਿੰਘ ਤੇ ਸਾਥੀ (ਸੈਲਮ-ਕੈਲੇਫੋਰਨੀਆ), ਗੁਰਮਤਿ ਸਹਿਤ ਸਭਾ ਬੇਏਰੀਏ ਦੇ ਸ੍ਰ ਪਰਮਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰਵਾਨਾਂ, ਸਿੱਖ ਲੀਡਰ-ਸਵੱਦੀ ਨਿਊਜ਼ ਦੇ ਸੰਚਾਲਕ ਅਤੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਸਪੱਕਸਮੈਨ ਦੇ ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਪੱਤਰਕਾਰ ਸ੍ਰ. ਸਰਬਜੋਤ ਸਿੰਘ ਸਵੱਦੀ, ਸ਼ਬਦ ਸੱਚੀ ਟਕਸਾਲ ਦੇ ਕੈਪਟਨ ਜੁਗਰਾਜ ਸਿੰਘ ਜੀ (ਕੈਲੇਫੋਰਨੀਆ), ਯੂਨਾਇਟਿਡ ਸਿੱਖ ਅਲਾਇੰਸ ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਬਾਬਾ ਨੰਦਨ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਬੇ ਏਰੀਏ ਦੇ ਪਾਠੀ ਸਿੰਘਾਂ ਵਲੋਂ ਭਾ. ਤਰਸੇਮ ਸਿੰਘ ਤੇ ਭਾ. ਬੂਟਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਾਬਕਾ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਮੈਂਬਰ-ਪੰਜਾਬ ਟਾਈਮਜ਼ ਅਖ਼ਬਾਰ (ਸ਼ਿਕਾਗੋ) ਦੇ ਪੱਤਰਕਾਰ ਤੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਲਿਖਾਰੀ ਸ੍ਰ. ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਸਿੰਘ ਦੁਪਾਲਪੁਰ (ਸੈਨਹੋਜੇ) ਅਤੇ ਨਿਊਜ਼ਾਰਕ ਦੇ ਸਮੂਹ ਪੰਥ ਦਰਦੀ ਸਿੰਘ ਆਦਿਕ।

ਜਾਰੀ ਕਰਤਾ-ਭਾਈ ਅਵਤਾਰ ਸਿੰਘ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਅਤੇ ਭਾਈ ਸਰਬਜੀਤ ਸਿੰਘ ਸੈਕਰਮੈਂਟੋ

ਅਖੌਤੀ ਦਸਮ ਗਰੰਥ ਬਾਰੇ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ

ਕੁਬੁਧਿ ਮਿਟੈ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰਿ !!

SINGH SABHA INTERNATIONAL (U. K.)
26 MOULTON, AVENUE, HOUNSLOW,
MIDDLESEX, TW3 4LR, Tel. No. 07939922484
Date 06 -11 -2006

President : Avtar Singh Ref.No. SSI/ 0712
General Secretary: Sewa Singh
Treasure: Maninderpal Singh

“ ਸਭ ਸਿਖਨ ਕੇ ਹੁਕਮ ਹੈ, ਗੁਰੂ ਮਾਨਿਓ ਗਰੰਥ ”

ਪਿਆਰੇ ਖਾਲਸਾ ਜੀਓ,

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਖਾਲਸਾ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਿਹ।।

ਆਪ ਜੀ ਪਾਸ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਸਹਿਤ ਬੇਨਤੀ ਹੈ ਕਿ ਜਿਥੇ ਅਸੀਂ ਸ਼ਤਾਬਦੀਆਂ ਮਨਾਓਣ ਵਿਚ ਰੁਝੇ ਹੋਏ ਹਾਂ ਉਥੇ ਗੁਰੂ ਅਤੇ ਪੰਥ ਦੇ ਦੇਖੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਜੁਗੋ ਜੁਗ ਅਟੱਲ ਧੰਨ ਧੰਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਅਖੌਤੀ ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਨੂੰ ਬੜੀ ਡੂੰਘੀ ਸਾਜਿਸ਼ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਕੋਝੇ ਯਤਨ ਕੀਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਸੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਪੰਜਾਬ ਵਿਚ ਵੱਖ ਵੱਖ ਥਾਵਾਂ ਤੇ ਸਮਾਗਮ ਕੀਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ ਜਿਸ ਦੀ ਸੰਖੇਪ ਜਾਣਕਾਰੀ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਵੱਲੋਂ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮਤਿਆਂ ਦੀ ਕਾਪੀ ਜੋ ਕਿ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਇਸ ਪੱਤਰ ਦੇ ਨਾਲ ਭੇਜੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ, ਤੋਂ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗੀ। ਅਫਸੋਸ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵੋਟਾਂ ਦੀ ਰਾਜਨੀਤੀ ਵਿਚ ਫਸੇ ਸਾਡੇ ਧਾਰਮਿਕ ਆਗੂ ਅਤੇ ਧਰਮ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਅਤੇ ਪਰਸਾਰ ਲਈ ਜਿੰਮੇਵਾਰ ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਮਹਾਨ ਜਥੇਬੰਦੀ ਸ਼ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਸਰਦਾਰ ਅਵਤਾਰ ਸਿੰਘ ਮੱਕੜ ਅਤੇ ਹੋਰ ਆਗੂ ਇੰਨਾ ਸਮਾਗਮਾਂ ਵਿਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣ ਲਈ ਪਹੁੰਚ ਰਹੇ ਹਨ। ਆਪ ਜੀ ਪਾਸ ਗੁਰੂ ਦਾ ਵਾਸਤਾ ਪਾ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ੧੩ ਨਵੰਬਰ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਗੁਰਦਵਾਰਿਆਂ ਅਤੇ ਸਿੱਖ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਵੱਲੋਂ ਮਤਾ ਨੰਬਰ ੨ (ਮਤਾ ੧ ਅਤੇ ੩ ਬਾਰੇ ਵੀਚਾਰ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਨਾ ਕਰਨਾ ਆਪ ਜੀ ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ) ਪਾਸ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਸ਼ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਈ ਮੇਲ ਜਾਂ ਫੈਕਸ ਰਾਹੀਂ ਜਲਦੀ ਭੇਜਣ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾਲਤਾ ਕਰਕੇ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣੇ ਕਰਤਵ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰੋ। ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮਤਿਆਂ ਦੀਆਂ ਕਾਪੀਆਂ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਭੇਜੋ। ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਅਤਿ ਧੰਨਵਾਦੀ ਹੋਵਾਂਗੇ। ਗੁਰੂ ਅਤੇ ਪੰਥ ਦਾ ਦਾਸ, ਸੇਵਾ ਸਿੰਘ

ਜਥੇਦਾਰ ਅਵਤਾਰ ਸਿੰਘ ਮੱਕੜ, ਪ੍ਰਧਾਨ
ਸ਼ੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ, ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਅਮ੍ਰਿਤਸਰ,
ਸਤਿਕਾਰ ਯੋਗ ਪ੍ਰਧਾਨ ਜੀਓ,

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਖ਼ਾਲਸਾ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫ਼ਤਿਹ।।

ਅੱਜ ਮਿਤੀ ੨੮ ਅਕਤੂਬਰ ੨੦੦੬ ਦਿਨ ਐਤਵਾਰ ਦਿਨ ਸ਼ਨੀਫ਼ਰਵਾਰ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮ ਦੇ ਸੱਤ ਵਜੇ ਹੰਸਲੇ ਵਿਖੇ ਸਿੰਘ ਸਭਾ ਇੰਟਰਨੈਸ਼ਨਲ (ਯੂ ਕੇ) ਦੀ ਮੀਟਿੰਗ ਹੋਈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਗੰਭੀਰ ਪੰਥਕ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਤੇ ਬੜੇ ਵਿਸ਼ਤਾਰ ਪੂਰਬਕ ਵੀਚਾਰਾਂ ਹੋਈਆਂ ਅਤੇ ਸਰਬ ਸੰਮਤੀ ਨਾਲ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਇੰਨ੍ਹਾਂ ਸਬੰਧੀ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਪੱਤਰ ਲਿਖਕੇ ਵਿਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿਚ ਬੈਠੇ ਪੰਥਕ ਹਿੱਤੁਆਂ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਜਾਣੂੰ ਕਰਵਾਇਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਕਿ ਆਪ ਜੀ ਲੋੜੀਂਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਕੇ ਪੰਥ ਦੀ ਚੜਦੀ ਕਲਾ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕੇ।

ਇਹ ਵਿਸ਼ੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਨ :-

੧. ਪੰਥ ਦੇ ਮਹਾਨ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਲੇਖਕ ਪਰੋਫੈਸਰ ਇੰਦਰ ਸਿੰਘ ਘੱਗਾ ਜਿਹੜੇ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਰਪਿਤ ਹਨ, ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜਿਹੜਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖ਼ਤ ਦੇ ਮੁੱਖ ਸੇਵਾਦਾਰ ਗਿਆਨੀ ਜੋਗਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਵੇਦਾਂਤੀ ਨੇ ਇਕ ਪਾਸੜ ਪੱਖ ਸੁਣ ਕੇ ਹੀ ਜਾਰੀ ਕਰ ਦਿਤਾ ਹੈ ਉਹ ਬਹੁਤ ਮੰਦਭਾਗੀ ਕਾਰਵਾਈ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਆ ਵੱਜੋਂ ਸੰਗਤਾਂ ਵੱਲੋਂ ਭਾਰੀ ਰੋਸ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਤੱਤ ਗੁਰਮਤਿ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਵਿਚ ਰੁਕਾਵਟ ਪਾਉਣ ਦਾ ਸਾਧਨ ਸਿੱਧ ਹੋ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਸੇਵਾਦਾਰ ਦੀ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਤੇ ਸਵਾਲੀਆ ਨਿਸ਼ਾਨ ਵੀ ਲਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਪਰੋਫੈਸਰ ਇੰਦਰ ਸਿੰਘ ਘੱਗਾ ਜੀ ਦੁਆਰਾ ਰਚਿਤ ਪੁਸਤਕਾਂ ਵਿਚ ਹਰ ਗੱਲ ਗੁਰਮਤਿ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪੰਥ ਵਿਚ ਆਈਆਂ ਗਿਰਾਵਟਾਂ ਤੋਂ ਸੁਚੇਤ ਕਰਵਾਕੇ ਸਹੀ ਮਾਰਗ ਦਰਸ਼ਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਘੱਗਾ ਜੀ ਨੇ ਕਈ ਦਹਾਕਿਆਂ ਤੋਂ ਗੁਰੂ ਦੀ ਵੀਚਾਰਧਾਰਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਚਾਰਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸਾਰਨ ਵਿਚ ਬਹੁ ਵੱਡਮੁਲਾ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਉੱਚ ਕੋਟੀ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖ ਪੰਥ ਵੱਲੋਂ ਸਨਮਾਨਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿ ਹੋਰ ਸੁਹਿੱਦ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖੀ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹ ਮਿਲੇ।

੨. ਜਾਣਕਾਰ ਸੂਤਰਾਂ ਤੋਂ ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲਗਾ ਹੈ ਕਿ ੧੩ ਨਵੰਬਰ ੨੦੦੬ ਨੂੰ ਦਮਦਮੀ ਟਕਸਾਲ ਵੱਲੋਂ ‘ਫ਼ਤਿਹ ਦਿਵਸ’ ਮਨਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਮੰਜੀ ਸਾਹਿਬ ਅੰਬਾਲਾ ਵਿਖੇ ਅਖੌਤੀ ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਦਾ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਦਿਵਸ ਮਨਾਇਆ ਜਾ

ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਆਪ ਜੀ ਅਤੇ ਤੱਖ਼ਤਾਂ ਦੇ ਮੁੱਖ ਸੇਵਾਦਾਰ ਵੀ ਸ਼ਾਮਿਲ ਹੋ ਰਹੇ ਹੋ। “ਫ਼ਤਿਹ ਦਿਵਸ” ਵਿਚ ਅਖੌਤੀ ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਦਾ ਸਾਰਾ ਸਾਹਿਬੇ ਕਮਾਲ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵੱਲੋਂ ਰਚਿਆ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਕੇ ਗੁਰਮਤੀ ਸਿਧਾਂਤ “ਇਕਾ ਬਾਣੀ ਇਕੁ ਗੁਰੂ” ਦੀਆਂ ਧੱਜੀਆਂ ਉਡਾਈਆਂ ਜਾਣੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਜੁਗੋ ਜੁਗ ਅਟੱਲ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਮਾਨਤਾ ਦੇਣ ਦੇ ਮਨਸੂਬੇ ਬਣਾਏ ਜਾਣੇ ਹਨ। ਇਸ ਅਖੌਤੀ ਗ੍ਰੰਥ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਾਨਤਾ ਦੇਣ ਦਾ ਭਾਵ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਵੀਚਾਰਧਾਰਾ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਅਸਲੀਲ ਅਤੇ ਬਿਪਰਵਾਦੀ ਰਚਨਾਵਾਂ ਹਨ ਜਿਹੜੀਆਂ ਕਿ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਪੜ੍ਹੀਆਂ ਤੇ ਸੁਣੀਆਂ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ। ਇਹੋ ਜਿਹੀਆਂ ਰਚਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਮਰਦ ਅਗੰਮਤੋਂ ਦਾ ਨਾਂ ਜੋੜਨਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਨਿਰਾਦਰ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਆਪ ਜੀ ਪਾਸ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਸਹਿਤ ਬੇਨਤੀ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਗੁਰਮਤਿ ਵਿਰੋਧੀ ਸਮਾਗਮਾਂ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਿਲ ਨਾ ਹੋਵੋ ਬਲਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੇ ਉਪਰਾਲੇ ਕਰਕੇ ਗੁਰੂ ਦੀਆਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੋ।

੩. ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਪੰਥਕ ਪ੍ਰਚਾਰਕ, ਵਿਦਵਾਨ ਅਤੇ ਸਿੱਖ ਰਹਿਤ ਮਰਿਆਦਾ ਤੇ ਡੱਟ ਕੇ ਪਹਿਰਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਗਿਆਨੀ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਗੁਲਸ਼ਨ, ਗਿਆਨੀ ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਗਿਆਨੀ ਜਸਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀਆਂ ਨਿਯੁੱਕਤੀਆਂ ਸ਼ੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਵਿਧਾਨ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਜਥੇਬੰਦੀ ਦੇ ਦਬਾ ਹੇਠ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਮਿੰਨੀ ਪਾਰਲੀਮੈਂਟ ਦੀ ਸਰਾਸਰ ਨਿਰਾਦਰੀ ਹੈ। ਸ਼ੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣੇ ਹੀ ਕੀਤੇ ਫ਼ੈਸਲੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਨਾ ਕੇਵਲ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਨਾਲ ਬੇਇਨਸਾਫੀ ਹੋਈ ਬਲਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿਰਾਦਰੀ ਵੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਅਤੇ ਦੇਸ ਪ੍ਰਦੇਸ ਵਿਚ ਭਾਰੀ ਰੋਸ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ਤਾਂ ਵੀ ਪਾਈ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਸਹਿਤ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਆਪ ਜੀ ਆਪਣੇ ਪਹਿਲੇ ਕੀਤੇ ਫ਼ੈਸਲੇ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾਲਤਾ ਕਰੋ ਜੀ। ਪ੍ਰਧਾਨ ਜੀ ਆਪ ਜੀ ਪਰ ਪੰਥ ਨੂੰ ਏਕਤਾ ਦੇ ਸੂਤਰ ਵਿਚ ਪਰੋਣ ਦੀ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਜਿੰਮੇਵਾਰੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਐਸੀ ਬਿਧ ਬਣਾਓ ਕਿ ਖ਼ਾਲਸਾ ਪੰਥ ਇਕ ਮੁੱਠ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਆਪ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਦੇ ਪਾਤਰ ਬਣੋਗੇ। ਗੁਰੂ ਪੰਥ ਦੇ ਦਾਸ :-

ਸਰਦਾਰ ਅਵਤਾਰ ਸਿੰਘ, ਸੇਵਾ ਸਿੰਘ, ਮਨਿੰਦਰਪਾਲ ਸਿੰਘ,
ਨਿਰਮਲਜੀਤ ਸਿੰਘ, ਤੇਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ, ਸਵਰਨ ਸਿੰਘ, ਤੇਜਿੰਦਰਪਾਲ ਸਿੰਘ,
ਸੁਖਦੇਵ ਸਿੰਘ, ਮਨਜੀਤ ਸਿੰਘ, ਬੀਬੀ ਸੁਖਰਾਜਕਿਰਨ ਕੌਰ,
ਬਲਵਿੰਦਰਜੀਤ ਕੌਰ, ਹਰਪਾਲ ਕੌਰ, ਕਮਲਜੀਤ ਕੌਰ ਅਤੇ ਅਣਗਿਣਤ ਸਿੰਘ-ਸਿੰਘਣੀਆਂ

ਪੰਥ ਦੇਖੀਆਂ ਦੀ ਇਕ ਹੋਰ ਸਾਜਿਸ਼

ਸਰਵਜੀਤ ਸਿੰਘ, ਸੈਕਰੇਟੇ

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਵਲੋਂ ਜਨੇਊ ਦੀ ਰਸਮ ਵੇਲੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਤਾਂ ਪੰਡਤ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਿਆ ਪਰ ਉਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਕੋਝੇ ਨੇ ਇਸ ਸੱਚ ਦੇ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਸੱਭ ਤੋਂ ਖਤਰਨਾਕ ਜਾਣ ਕੇ ਇਸ ਦੇ ਵਿਰੁਧ ਸਾਜਿਸ਼ਾਂ ਰਚਣੀਆਂ ਸਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਮਜ਼ਦਗੀ ਵੇਲੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸਫਲਤਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕੀ। ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਸਰੀਰਕ ਯਾਤਰਾ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਸਮੇਂ ਦੇ 10 ਸਾਲ ਪਿਛੋਂ 1718 ਵਿਚ ਪੰਥ ਦੇਖੀਆਂ ਵਲੋਂ ਗੁਰਬਿਲਾਸ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਛੇਵੀਂ ਰਾਹੀਂ ਪਹਿਲਾ ਸਫਲ ਹੱਲਾ ਬੋਲਿਆ ਗਿਆ। ਸਿੰਘ ਸਭਾ ਲਹਿਰ ਨੇ ਹਿੰਮਤ ਕਰਕੇ ਇਸ ਦੀ ਕਥਾਂ ਗੁਰਵਾਰਿਆਂ ਵਿਚ ਬੰਦ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤੀ। ਪਰ ਓਸੇ ਬਿਪਰ ਨੇ ਰੂਪ ਬਦਲ ਕੇ (ਵੇਦਾਂਤੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ) 1999 ਵਿਚ ਇਕ ਵੇਰ ਫੇਰ ਇਸ ਗੁਰਨਿੰਦਾ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਕਿਤਾਬ ਦੀ ਕਥਾਂ ਨੂੰ ਗੁਰਦਵਾਰਿਆਂ ਵਿਚ ਸਰੂ ਕਰਵਾਉਣ ਦਾ ਕੋਝਾ ਯਤਨ ਕੀਤਾ। “ਜੇ ਕਰ ਇਸ ਗ੍ਰੰਥ ਦੀ ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਵਿਚ ਮੁੜ ਕਥਾ ਆਰੰਭ ਹੋ ਸਕੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਸਮਝਾਂਗੇ ਕਿ ਕੀਤਾ ਕਾਰਜ ਸਾਰਥਕ ਹੋ ਨਿਬੜਿਆ ਹੈ।” (ਗੁਰਬਿਲਾਸ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ 6, ਪੰਨਾ 52, ਸੰਪਾਦਕ: ਵੇਦਾਂਤੀ) ਇਸ ਵਾਰ ਵੀ ਬਿਪਰ ਨੂੰ ਇਸ ਵਿਚ ਸਫਲਤਾ ਨਾ ਮਿਲੀ। ਜਿਓ ਹੀ ਭਾਈ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਕਾਲਾ ਅਫਗਾਨਾ ਨੇ ਇਸ ਗੁਰ ਨਿੰਦਾ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਕਿਤਾਬ ਦੀ ਅਸਲੀਅਤ ਨੂੰ ਪੰਥ ਦੇ ਸਨਮੁਖ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਸ਼ੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਪੰਥਕ ਸਰਮਾਏ ਨਾਲ ਛਾਪੀ ਆਪਣੀ ਇਸ ਗੁਰਮਿਤ ਵਿਰੋਧੀ ਕਿਤਾਬ ਤੇ ਪਬੰਦੀ ਲਾਉਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਹੋਣਾ ਪਿਆ। (ਦੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨ ਜਨਵਰੀ 7-2001)

ਬਿਪਰ ਨੇ ਦੂਜਾ ਹੱਲਾ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਬਾਣੀ ਤੋਂ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਅਖੌਤੀ ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਰਾਹੀਂ ਬੋਲਿਆ। ਹੁਣ ਇਹ ਵੀ ਸਾਬਤ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਹੈ ਕਿ ਬਚਿੱਤ੍ਰ ਨਾਟਕ ਗੁਰਬਿਲਾਸ ਪਤਾਸ਼ਾਹੀ ਛੇਵੀਂ ਤੋਂ ਮਗਰੋਂ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਲੇਖਕ ਵੀ ਉਸ ਹੀ ਕੋਲਮੇ 'ਚ ਹੈ। ਪੰਥਕ ਰਹਿਤ ਮਰਯਾਦਾ ਅਤੇ ਪੰਥ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਵਲੋਂ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮਤਿਆਂ ਨੂੰ ਅਣਗੌਲੇ ਕਰਕੇ ਅੱਜ ਫੇਰ ਵੇਦਾਂਤੀ ਅਖੌਤੀ ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਵਿਚਲੇ ਗੰਦ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਨਾਮ ਨਾਲ ਨੱਥੀ ਕਰਨ ਦਾ ਕੌੜਾ ਯਤਨ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਸਾਜਿਸ਼ ਦਾ ਅੱਜ ਜਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਹੈ ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਨੱਥੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਇਕ ਜਾਅਲੀ ਚਿੱਠੀ। ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਦੇ ਹਮਾਇਤੀ ਆਪਣੇ ਦਾਵੇ ਨੂੰ ਸਹੀ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਜੋ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੈ ਇਹ ਚਿੱਠੀ। ਜੋ ਮੁਲ ਰੂਪ ਵਿਚ ਇਓ ਹੈ।

“ੴ ਅਕਾਲ ਸਹਾਏ॥

ਪੂਜਾ ਮਾਤਾ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾ ਪਰ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਕੀ ਡੰਡੋਤਬੰਦਨਾ॥ ਬਹੁਰੇ ਸਮਾਚਾਰ ਵਾਚਨਾ ਕਿ ਇਧਰ ਆਉਨ ਪਰ ਸਾਡਾ ਸਰੀਰੁ ਵਾਯੂ ਕਾ ਅਧਿਕ ਵਿਕਾਰੀ ਹੋਇ ਗਇਆ ਹੈ॥ ਸੁਆਸਤ ਨਾਹੀ ਰਹਿਆ॥ ਤਾਪ ਕੀ ਕਥਾ ਦੇ ਬਾਰ ਸੁਨੀ॥ ਪਰ ਮੰਦਿਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੇਂ ਕੋਈ ਆਲੁਕ ਨਾਹੀ॥ ਦੇਸ ਵਿਚਿ ਖਾਲਸੇ ਦਾ ਬੁਲ ਛੁਟਿ ਗਇਆ ਹੈ॥ ਸਿੰਘ ਪਰਬਤਾਂ ਬਬਾਨਾ ਵਿਚਿ ਜਾਇ ਬਸੇ ਹੈਨ॥ ਮਲੋਛੋ ਕੀ ਦੇਸੁ ਮੇ ਦੇਹੀ ਹੈ॥ ਬਸਤੀ ਮੇਂ ਬਾਲਕ ਜਵਾਂ ਇਸਤਰੀ ਸਲਾਮਤੁ ਨਾਹੀ॥ ਮੁਛੁ ਮੁਛੁ ਕਰਿ ਮਾਰਦੇ ਹੈਨ॥ ਗੁਰੂ ਦਰੋਹੀ ਬੀ ਉਨਾ ਦੇ ਸੰਗ ਮਿਲਿ ਗਏ ਹੈਨ॥ ਹੰਦਾਲੀਏ ਮਿਲਿ ਕਰਿ ਮੁਕਬਰੀ ਕਰਦੇ ਹੈਨ॥ ਸਬੀ ਚਕੁ ਛੋੜ ਗਏ ਹੈਨ॥ ਮੁਤਸਦੀ ਭਾਗ ਗਏ ਹੈਨ॥ ਸਾਡੇ ਪਰ ਅਬੀ ਤੋ ਅਕਾਲ ਕੀ ਰਛਾ ਹੈ॥ ਕਲ ਕੀ ਖਬਰ ਨਾਹੀ॥ ਸਾਹਿਬਾਂ ਦੇ ਹੁਕਮ ਅਟਲ ਹੈਨ॥ ਬਿਨੋਦ ਸਿੰਘ ਦੇ ਪੁਤਰੇਲੇ ਦਾ ਹਕਿਮ ਸਤੁ ਹੋਇ ਗਇਆ ਹੈ॥ ਪੋਥੀਆਂ ਜੋ ਝੰਡਾ ਸਿੰਘ ਹਾਥਿ ਭੇਜੀ ਬੀ॥ ਉਨਾ ਵਿਚਿ ਸਾਹਿਬਾਂ ਦੇ 303 ਚਰਿਤਣ ਉਪਖਿਆਨ ਦੀ ਪੋਥੀ ਦੀ ਪੋਥੀ ਜੋ ਹੈ ਸੇ ਸੀਹਾ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਮਹਲ ਵਿਚਿ ਦੇਨਾ ਜੀ॥ ਨਾਮ ਮਾਲਾ ਕੀ ਪੋਥੀ ਦੀ ਖਬਰ ਅਬੀ ਮਿਲੀ ਨਾਹੀ॥ ਕਰਿਸਨਾਵਤਾਰ ਪੂਰਬਾਰਧ ਤੋ ਮਿਲਾ॥ ਉਤਰਾਰਧ ਨਾਹੀ॥ ਜੋ ਮਿਲਾ ਅਸੀ ਭੇਜ ਦੇਵਾਂਗੇ॥ ਦੇਸ ਵਿਚਿ ਗੋਗਾ ਹੈ ਕਿ ਬੰਦਾ ਬੰਧਨ ਮੁਕਤਿ ਹੋਇ ਭਾਗ ਗਇਆ ਹੈ॥ ਦਾਹਿਬ ਬਾਹੁਤੀ ਕਰਨਗੇ॥ ਤੋਲਾ 5 ਸੋਨਾ ਸਾਹਿਬਜਾਦੇ ਕੀ ਘਰਨੀ ਕੇ ਆਭੁਖਨ ਲਈ ਗੁਰੂਕਿਆਂ ਖੰਡੂਰ ਸੇ ਭੇਜਾ ਹੈ॥ 17 ਰਜਤਪਨ ਬੀ ਝੰਡਾ ਸਿੰਘ ਸੇ ਭਰ ਪਾਨੇ॥ ਪੰਜ ਰਤਨਪਵ ਇਸੇ ਤੋਸਾ ਦਿਆ॥ ਇਸ ਨਮੁ ਬਦਰਕਾ ਬੀ ਹੈ॥ ਇਸ ਸੇ ਉਠਿ ਜਾਵੇਂਗੇ॥ ਮੁਸਤਦੀਓ ਨੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਹੀ ਦੀਆ॥ ਜੋ ਦੇਦੇ ਤਾਂ ਬੜੇ ਸਹਿਰ ਸੇ ਹੁੰਡੀ ਕਰਾਇ ਭੇਜਦੇ॥ ਅਸਾਡੇ ਸਰੀਰ ਦੀ ਰਛਿਆ ਰਹੀ ਤਾ ਕੁਆਰ ਦੇ ਮਹੀ ਆਵਾਂਗੇ॥ ਮਿਤੀ 22 ਵੈਸਾਖੁ॥ ਦਸਖਤ ਮਨੀ ਸਿੰਘ॥ ਗੁਰੂ ਚਕੁ ਬੁੰਗਾ॥ ਜੁਆਬ ਪੋਰੀ ਮੇਂ॥ (ਦਸਮੇਸ਼ ਬਾਣੀ ਦਰਪਣ 'ਚ ਪੰਨਾ 13-14, ਲੇਖਕ ਹਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਕੰਵਲ) ਇਹ ਹੈ ਉਹ ਚਿੱਠੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਖੌਤੀ ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਦੇ ਹਮਾਇਤੀ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜਿਸ ਮੁਤਾਬਕ ਤਾਂ ਚਰਿਤ੍ਰ, ਸਸ਼ਤਰ ਨਾਮ ਮਾਲਾ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾਵਤਾਰ ਆਦਿ ਬਾਣੀਆਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀਆਂ ਹੱਥ ਲਿਖਤਾਂ ਹਨ। ਇਥੇ ਇਹ ਵੀ ਖਿਆਲ ਰਹੇ ਕਿ ਇਸ ਤਬਾਕਬਿਤ ਚਿੱਠੀ ਵਿਚ ਤਾਪ ਦੀ ਕਥਾ ਸੁਣਨ ਦਾ ਵੀ ਜਿਕਰ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਬੜੀ ਦਿਲਚਸਪ ਹੈ।

ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ- ਸਮੱਸਿਆ ਕੀ ਹੈ? ਤੇ ਹੱਲ ਕੀ?

ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ 6 ਅਕਤੂਬਰ ਸੰਨ 1706 ਦੇ ਦਿਨ ਪੰਥ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਅੱਜ ਤੋਂ ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਹੁਕਮ ਤੁਰਤ ਲਾਗੂ ਹੋ ਗਿਆ ਤੇ ਅੱਜ ਤੱਕ ਸਿੱਖ ਯੱਕ-ਜ਼ਬਾਨ ਹੋ ਕੇ ਇਸ ਅੱਗੇ ਸਿਰ ਝੁਕਾਂਦੇ ਹਨ। ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਪੁਸਤਕ ਜਾਂ ਰਚਨਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਜਿਕਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕੀਤਾ। ਅਖੌਤੀ ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਦੇ ਹਮਾਇਤੀ ਗਰੁੱਪ ਵਲੋਂ 23 ਦਸੰਬਰ, 2006 ਨੂੰ ਲੁਧਿਆਣੇ ਵਿੱਚ ਦਾਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ 1931 ਵਿੱਚ ਇਸ ਬਾਰੇ ਨਿਰਣਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਪੰਥ ਦੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹਨ। (ਉੱਝ ਇਸ ਗਰੁੱਪ ਮੁਤਾਬਿਕ ਇਸ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਕੁਲ 31 ਜਣੇ ਹਾਜ਼ਰ ਸਨ)

ਚਲੋ, 1931 ਵਾਲਾ ਅਖੌਤੀ “ਅੰਤਮ ਨਿਰਣਾ” ਹੀ ਪੰਥ ਨੂੰ ਵਿਖਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ਤੇ ਦਸਿਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਉਹ 1708 ਮਗਰੋਂ ਕਿਹੜੇ ਗੁਰੂ ਨੇ ਅਤੇ ਕਿਵੇਂ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਸੀ? ਕਿਉਂਕਿ ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਨਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਕਿਤਾਬ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜੇ ‘ਸਰਬੱਤ ਖ਼ਾਲਸੇ’ ਜਾਂ ‘ਗੁਰੂ ਪੰਥ’ ਨੇ ਮਤਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਤੇ ਸਬੂਤ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਤਾਂ ਕਿ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਇਸ ਨੇ 1936 ਵਿੱਚ ਸਿੱਖ ਰਹਿਤ ਮਰਯਾਦਾ ਵਿੱਚ 4 (ਹ) ਵਿੱਚ ਇਸ ਦਾ ਜਿਕਰ ਕਿਉਂ ਨਾਂ ਕੀਤਾ ਤੇ ਇਹ ਕਿਉਂ ਲਿਖ ਦਿੱਤਾ: “ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਵਾਕਰ (ਤੁਲ) ਕਿਸੇ ਪੁਸਤਕ ਨੂੰ ਅਸਥਾਪਨ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ।” ਨਾਲ ਇਹ ਵੀ ਪੁਛਿਆ ਜਾਵੇ ਕਿ 1942 ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਗ੍ਰੰਥੀ ਨੇ ਅਕਾਲ ਤਖ਼ਤ ਦੇ ਚਬੂਤਰੇ ਤੇ ਅਖੌਤੀ ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਦਾ ਪਾਠ ਰਖਵਾ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਸਾਰਾ ਪੰਥ ਇਸ ਵਿਰੁੱਧ ਖੜਾ ਕਿਉਂ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ? ਤੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਗ੍ਰੰਥੀ ਤੋਂ ਮੁਆਫੀ ਮੰਗਵਾ ਕੇ ਅੱਗੋਂ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਇਸ ਦੇ ਪਾਠ ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਕਿਉਂ ਲਗਾਈ ਗਈ ਸੀ?

ਜੇ ਅਖੌਤੀ ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਦਾ ਹਮਾਇਤੀ ਗਰੁੱਪ ਸੱਚ ਬੋਲਦਾ ਹੈ ਤੇ ਸਚਮੁੱਚ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਪੁਛਿਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਭਾਈ ਕਾਹਨ ਸਿੰਘ ਨਾਭਾ ਦੀ ਰਚਿਤ ਪੁਸਤਕ ‘ਗੁਰਮਤਿ ਮਾਰਤੰਡ’ ਦੇ ਤਿੰਨ ਐਡੀਸ਼ਨ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਸਮੇਤ, ਕਿਉਂ ਛਪੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਲਿਖਿਆ ਹੈ:-

ਉ) ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਵਾਮੀ ਨੇ ਦਮਦਮੇ ਦੇ ਮੁਕਾਮ, ਸੰਮਤ 1762-63 ਵਿੱਚ ਜੋ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਲਿਖਵਾਇਆ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਪਿਤਾ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੀ ਬਾਣੀ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀ, ਉਸ ਦਾ ਨਾਂ ਦਸਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਬੀੜ ਹੋਇਆ, ਪਰ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਨਾਮ ਦਮਦਮੇ ਵਾਲੀ ਬੀੜ ਹੈ (ਇਸ ਮੁਤਾਬਕ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਹੀ ਦਸਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਗ੍ਰੰਥ ਹੈ। (ਸਫਾ 413)

ਅ) ਕਈ ਨਾਦਾਨ ਸਿੱਖ, ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਨਾਲ ਵੀ ‘ਗੁਰੂ’ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਗੁਰਮਤਿ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ। (ਸਫਾ 415)

ੲ) ਲੋਕ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਦਸਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਗ੍ਰੰਥ, ਜਿਸ ਦਾ ਸੰਖੇਪ ਨਾਉਂ ‘ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ’ ਹੈ, ਉਸ ਦੀ ਅਸਲੀਅਤ ਇਹ ਹੈ - ਕਾਵਯ ਪ੍ਰਿਯ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ, ਸ਼ਾਂਤ ਵੀਰ ਰਸ ਆਦਿਕ ਰਸ ਪੂਰਿਤ ਮਨੋਹਰ ਰਚਨਾਂ ਆਪ ਲਿਖਦੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦਰਬਾਰੀ 52 ਕਵੀਆਂ ਤੋਂ ਨਿਰੰਤਰ ਲਿਖਵਾਇਆ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਮਿਸ਼ਿਤ ਰਚਨਾਂ ਦਾ ਸੰਗ੍ਰਹ ਇਕ ਗ੍ਰੰਥ ਵਜੋਂ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ‘ਵਿਦਆ ਸਾਗਰ’ ਸੀ। ਅਨੰਦਪੁਰ ਦੇ ਆਖਰੀ ਜੰਗ (ਸੰਮਤ 1761) ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਾਵਯ, ਵਿਦਆ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ, ਧਰਮ ਵਿਰੋਧੀਆਂ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਲੁੱਟਿਆ ਅਤੇ ਭਸਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਪਰ ਇਸ ਦੇ ਜੋ ਕੁਛ ਹਿੱਸੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਕੰਠ ਅਥਵਾ ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਅਰ ਦਰਬਾਰੀ ਕਵੀਆਂ ਪਾਸ ਨਕਲ ਕੀਤੇ ਸਨ, ਉਹ ਅਲੋਪ ਹੋਏ ਬਚ ਗਏ (ਸਫਾ 567)

ਜੇ ਅਖੌਤੀ ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਦਾ ਹਮਾਇਤੀ ਗਰੁੱਪ ਸੱਚ ਬੋਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਲੋਂ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਮਗਰੋਂ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਵੀ ਜਵਾਬ ਦੇਵੇ ਕਿ ਅਪਣੇ ਪੱਤ੍ਰ ਨੰ: 36672 ਮਿਤੀ 3-8-1973 ਅਨੁਸਾਰ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਦੇ ਸ੍ਰ. ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਇਹ ਕਿਉਂ ਲਿਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ‘ਚਰਿਤਰੋ ਪਖਿਯਾਨ’ ਦਸਵੇਂ ਗੁਰੂ ਦੀ ਰਚਨਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ?

ਦੋ ਜਰੂਰ ਨੋਟ:

1. ਇਸ ਅਖੌਤੀ ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਵਿੱਚ 149 ਵਾਰ ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਨਾਂ ‘ਬਚਿੱਤਰ ਨਾਟਕ ਕਰਕੇ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਪਰ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਵੀ

‘ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ’ ਦਾ ਨਾਂ ਨਹੀਂ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ। ਇਹ ਸ਼ਰਾਰਤ ਮਗਰੋਂ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕਾਂ ਨੇ ਕੀਤੀ ਹੈ।

2. ਇਸ ਬਿਆਨ ਉੱਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਹੀ ਦਸਾਂ ਨਹੁੰਆਂ ਦੀ ਕਿਰਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਨ ਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਗੁਰੂ ਦੀ ਗੋਲਕ ਉੱਤੇ ਨਿਰਭਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।

ਪੱਕਾ ਗੱਲ ਕੀ ਹੈ?

ਖ਼ਾਲਸਾ ਜੀ, ਪ੍ਰਤੱਖ ਹੈ ਕਿ ਅਖੌਤੀ ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਦਾ ਹਮਾਇਤੀ ਗਰੁਪ, ਅਪਣਾ ਝੂਠ ਧੱਕੇ ਨਾਲ ਮੰਨਵਾ ਕੇ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਬੇਅਦਬੀ ਕਰਨਾਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਇਹ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਤਾਂ 1931 ਦੇ ਫਰਜੀ ਮਤੇ (ਜਾਂ ਨਿਰਣੇ) ਬਾਰੇ ਪੰਥ ਨੂੰ ਤੁਰਤ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕਰੇ। ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਆਰ. ਐਸ. ਐਸ. ਜਿਸ ਕਾਹਲੀ ਨਾਲ ਵੇਦਾਂਤੀ ਕੋਲੋਂ ਅਖੌਤੀ ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਬਾਰੇ ਅੰਤਮ ਨਿਰਣਾ ਕਰਵਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਕਾਹਲੀ ਕਾਰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਝੂਠਾ ਦਾਅਵਾ ਤਾਂ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਦਿਤਾ ਹੈ ਤਾਕਿ ਸਿੱਖ ਦੋਚਿੱਤੀ ਵਿੱਚ ਪੈ ਜਾਣ। ਸਬੂਤ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੋਈ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਣਾ ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਮੌਜੂਦ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸੇ ਲਈ ਸਾਡੀ ਮੰਗ ਹੈ ਕਿ ਏਨੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਪੰਥ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਨਿਰਪੱਖ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਕੋਲੋਂ ਫੈਸਲਾ ਲਿਆ ਜਾਏ ਕਿ ਅਖੌਤੀ ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਦਾ ਪੂਰਾ ਸੱਚ ਕੀ ਹੈ?

ਜੇ ਆਪ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਤਾਂ ਸਾਡਾ ਸਾਥ ਦਿਓ ਅਤੇ ਝੂਠ ਦੇ ਸਹਾਰੇ ਗੁਰੂ ਦਾ ਨਾਂ ਬਦਨਾਮ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਲਾਹਨਤਾਂ ਭੇਜੋ ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਇਹ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਮੰਦ ਇਰਾਦਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਏ ਤਾਂ ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਧੀਆਂ ਭੈਣਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਕਿਤਾਬ ਅੱਗੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਣਾ ਪਵੇਗਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਨੰਗੇ-ਭਰੀਆਂ ਉਹ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਵੀ ਦਰਜ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਉਹ ਸ਼ਰਮ ਨਾਲ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਗੱਡੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਲੋਕ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਰਨਗੇ ਕਿ ਸਿੱਖ ਵੀ ਹਿੰਦੂਆਂ ਵਾਂਗ ਰਾਮ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤੇ 24 ਅਵਤਾਰਾਂ ਵਰਗੇ ਮਿਥਿਹਾਸਕ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਯਾਨੀ ਪੱਗਾਂ ਵਾਲੇ ਹਿੰਦੂ ਹਨ। ਅਜਿਹੀ ਪੁਸਤਕ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਰਚਨਾ ਮੰਨ ਸਕਦੇ ਹੋ?

- ਹਰਭਜਨ ਸਿੰਘ (ਚੇਅਰਮੈਨ ਸਿੱਖ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਕਾਲਜ ਲੁਧਿਆਨਾ)
- ਹਰਜੀਤ ਸਿੰਘ (ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਸਿੱਖ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਕਾਲਜ ਜਲੰਧਰ)
- ਸੁਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ (ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਸਿੱਖ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਕਾਲਜ ਅਨੰਦਪੁਰ ਸਾਹਿਬ)
- ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ (ਚੇਅਰਮੈਨ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਝੁਜਾਰ ਸਿੰਘ ਗੁਰਮਤਿ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਕਾਲਜ ਚੌਤਾ ਰੋਪੜ)
- ਇੰਦਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਰਾਣਾ (ਚੇਅਰਮੈਨ ਗੁਰਮਤਿ ਗਿਆਨ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਕਾਲਜ ਲੁਧਿਆਨਾ)
- ਕੰਵਰ ਮਹਿੰਦਰ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ (ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਕਾਲਜ ਲੁਧਿਆਨਾ)
- ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸਿੰਘ ਚੇਅਰਮੈਨ ਮਾਤਾ ਸਾਹਿਬ ਕੌਰ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਕਾਲਜ, ਫਰੀਦਾਬਾਦ
- ਗਿ.ਜਗਤਾਰ ਸਿੰਘ ਜਾਚਕ (ਸਾਬਕਾ ਗ੍ਰੰਥੀ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ, ਹਾਲ ਅਮਰੀਕਾ)
- ਤਰਲੋਚਨ ਸਿੰਘ ਦੁਪਾਲਪੁਰ (ਸਾਬਕਾ ਮੈਂਬਰ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ)
- ਬਲਦੇਵ ਸਿੰਘ (ਗੁਰਮਤਿ ਪ੍ਰਚਾਰ ਜਥਾ ਦਿੱਲੀ)
- ਡਾ. ਤਰਲੋਚਨ ਸਿੰਘ (ਫਾਂਊਂਡਰ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਲਹਿਰ)
- ਗਿ. ਜਗਮੋਹਨ ਸਿੰਘ (ਦੁਰਮਤਿ ਸੋਧਕ ਗੁਰਮਤਿ ਲਹਿਰ)
- ਗਿ. ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਕਾਲਜ ਦਿੱਲੀ)
- ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ (ਗਿ. ਦਿੱਤ ਸਿੰਘ ਵਿਚਾਰ ਮੰਚ , ਮੋਗਾ)
- ਅਮਨਪ੍ਰੀਤ ਸਿੰਘ (ਗੁਰਸਿੱਖ ਫੈਮਲੀ ਕਲੱਬ ਲੁਧਿਆਨਾ)
- ਉਪਕਾਰ ਸਿੰਘ (ਕਨਵੀਨਰ, ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਵਿਚਾਰ ਮੰਚ ਫਰੀਦਾਬਾਦ)
- ਡਾ. ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਨਿਰੰਕਾਰੀ (ਸਾਬਕਾ ਮੈਂਬਰ, ਧਾਰਮਕ ਸਲਾਹਕਾਰ ਕਮੇਟੀ. ਐਸ. ਜੀ. ਪੀ.ਸੀ.)
- ਡਾ. ਹਲਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦਿਲਗੀਰਨ (ਪਰਧਾਨ ਵਰਲਡ ਸਿੱਖ ਰਾਈਟਰਜ਼ ਕਾਨਫਰੈਂਸ)
- ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਜੋਸ਼ (ਮੁਖੀ ਆਗੂ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਲਹਿਰ)
- ਗੁਰਤੇਜ ਸਿੰਘ, ਸਾਬਕਾ ਆਈ. ਓ. ਐਸ.
- ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ (ਕਨਵੀਨਰ ਖਾਲਸਾ ਨਾਰੀ ਮੰਚ, ਫਰੀਦਾਬਾਦ)
- ਗਿ. ਭਗਵਾਨ ਸਿੰਘ ‘ਬਾਬਾ’ ਮਾਨਸਾ
- ਇੰਦਰ ਸਿੰਘ ਘੱਗਾ (ਲੇਖਕ ਤੇ ਪ੍ਰਚਾਰਕ)

- ਸੁਖਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਸਭਰਾ (ਪ੍ਰਸਿਧ ਲੇਖਕ)
 - ਹਰਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਵਿਲੋ. ਪ੍ਰਧਾਨ ਦਿੱਲੀ ਅਕਾਲੀ ਦਲ, ਮੁਹਾਲੀ
 - ਰਾਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ (ਖਾਲਸਾ ਪੰਚਾਇਤ)
 - ਗੁਰਚਰਨ ਸਿੰਘ (ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਕਾਲਜ ਹਾਲ ਮੋਹਾਲੀ)
 - ਗਿ. ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ ਤੇਗ (ਸਾਬਕਾ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਸ਼੍ਰੋ. ਘ. ਪ੍ਰ. ਕਮੇਟੀ)
 - ਜੋਗਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੀਪ (ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਆਫ ਸਿੱਖ ਸਟੀਡਜ਼)
 - ਕਰਨਲ ਗੁਰਦੀਪ ਸਿੰਘ (ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਸਿੱਖ ਸਮਾਜ)
 - ਕਰਨਲ ਨਿਰਮਲ ਸਿੰਘ (ਸਾਬਕਾ ਫੌਜੀ)
 - ਮੇਜਰ ਸੇਵਾ ਸਿੰਘ ਮੋਹਾਲੀ
 - ਕਰਨਲ ਪਰਮਜੀਤ ਸਿੰਘ (ਸਾਬਕਾ ਫੌਜੀ)
 - ਹਰਲਾਜ ਸਿੰਘ ਬਹਾਦਰਪੁਰ, ਜਿਲ੍ਹਾ ਮਾਨਸਾ
 - ਸਰਬਜੀਤ ਸਿੰਘ, ਦਿੱਲੀ
 - ਕਰਨੈਲ ਸਿੰਘ
 - ਡਾ. ਅਮਰਜੀਤ ਕੌਰ ਬਿਨ ਕਲਾਂ (ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ)
 - ਜਸਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਪਟਿਆਲਾ
 - ਸੁਖਦੇਵ ਸਿੰਘ (ਮਿਸ਼ਨਰੀ)
 - ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਨਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਜੱਮ੍ਹੂ
 - ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਮਿਸ਼ਨਰੀ, ਜੱਮ੍ਹੂ
 - ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸਿੰਘ ਬਠਿੰਡਾ
 - ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਚੇਅਰਮੈਨ, ਧਰਮੀ ਫੌਜੀ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ
 - ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਰਸੀਆ, ਬਹਾਦਰਪੁਰ
 - ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਰਸੀਆ, ਬਹਾਦਰਪੁਰ
 - ਪ੍ਰਿਤਪਾਲ ਸਿੰਘ ਉਤਰਾਂਚਲ
 - ਤਰਲੋਕ ਸਿੰਘ ਉਤਰਾਂਚਲ
 - ਜਗਦਰ ਸਿੰਘ, ਝਾਰਖੰਡ
 - ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਮਟਵਾਣੀ ਤਲਵੰਡੀ ਭਾਈ (ਮੋਗਾ)
 - ਕੰਵਲਜੀਤ ਸਿੰਘ (ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ)
 - ਜੋਗਿੰਦਰ ਸਿੰਘ (ਤਾਰਨ ਤਾਰਨ)
 - ਪ੍ਰਭਜੀਤ ਸਿੰਘ ਧਵਨ ਖਾਲਸਾ ਪੰਚਾਇਤ ਦੁਬਈ
 - ਰਘਬੀਰ ਸਿੰਘ ਯੂ.ਏ.ਈ
 - ਰਣਬੀਰ ਸਿੰਘ (ਆਬੂਧਾਬੀ)
 - ਜਸਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੁਬਈ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਫਾਂਊਂਡੇਸ਼ਨ
 - ਜਾਗੀਰ ਸਿੰਘ ਹਮਦਰਦ ਚੇਅਰਮੈਨ ਪ੍ਰੀਚਰ ਸੁਸਾਈਟੀ ਇੰਗਲੈਂਡ)
 - ਬਲਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨਾਰਵੇ, ਕਨਵੀਨਰ ਸਿੱਖ ਮਿਸ਼ਨ ਯੂਰਪ
- ਜਾਰੀ ਕਰਤਾ ਤੱਤ ਗੁਰਮਤਿ ਟਕਸਾਲ, ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ

By appending their signatures, following readers of The Sikh Bulletin appreciate and support the stand taken by the missionaries and other concerned individuals in defense of AGGS as the only Sikh Scripture:

- Hardev Singh Shergill, Editor, The Sikh Bulletin
- Sarbjit Singh, Sacramento, USA
- Avtar Singh Missionary, Guru Granth Parchar Mission of USA
- Jaspal Singh, Silver Spring, USA
- Gulbarg Singh Basi, Atlanta, USA
- Ujagar Singh Gill, Chicago, USA
- Raja Singh, Secretary, The Sikh House, USA
- Gurmit Singh, Sydney, Australia
- Jarnail Singh, Castle Hill, Australia
- Bawa Singh Jagdev, Sydney, Australia
- Balbinder Singh, Australia
- Gurcharan Singh Brar, Singh Sabha International, Canada
- Gurpreet Singh Samra, Brampton, Canada
- Singh Sabha International U.K. members:- Avtar Singh, Sewa Singh, Nirmaljit Singh, Maninderpal Singh, Tejinder Singh, Sukhdev Singh, Tejinderpal Singh, Swarn Singh, Manjit Singh, Nirmal Singh, Bibi Sukhraj Kiran Kaur, Kamaljit Kaur, Harpal Kaur, Ranjit Kaur, Balwinderjit Kaur Gurbachan Singh Sidhu, Sikh Aid International, Nottingham, UK
- Jarnail Singh Gyani Dhillon “Arshi”, Malaysia
- Balreet Kaur Khalsa, Malaysia
- S. S. Khosa skhosa@hotmail.com

ਗੁਜਰਲ

ਤੇਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਬਿੰਦ (ਸੈਕਰਮੈਂਟੋ, ਕੈਲਿਫੋਰਨੀਆ)
ਗੁਰੂਆਂ ਦੇ ਉਪਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਗੰਧਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ,
ਭੋਲੀ ਭਾਲੀ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਭਰਮਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸੱਖਾਂ ਨੇ,
ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਬੇਅਦਬੀ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਦੀ,
ਪਰੰਪਰਾ ਨੂੰ ਗੁਰੂਆਂ ਦੀ ਭੁਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ।
ਅਪਮਾਨ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦਾ ਸਿੱਖੀ ਦੀ,
ਭੰਬਲ ਭੂਸੇ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ।
ਦਸਮੇਸ਼ ਦੇ ਫਰਮਾਨ ਦਾ ਨਿਰਾਦਰ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ,
ਸਿਜਦਾ ਅਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਰਵਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ।
ਪਹਿਚਾਣੀ ਤੇ ਪ੍ਰਵਾਨੀ ਸੀ ਉੱਤਮਤਾਈ ਸਿੱਖੀ ਦੀ,
ਸਚਿਆਈ ਨੂੰ ਜਾਤੀ ਮਿਲਖ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ।
ਦਵੈਸ਼, ਈਰਖਾ, ਘਿਰਨਾ ਤੋਂ ਪਾਇਆ ਸੀ ਛੁਟਕਾਰਾ,
ਫਲਸਫੇ ਨੂੰ ਸਿੱਖੀ ਦੇ ਅਪਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ।
ਅਬਾਦਤ ਨੂੰ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੀ ਵਪਾਰ ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ,
ਮਾਇਆ ਨਾਲ ਸਿੱਖੀ ਨੂੰ ਉਲਝਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ।
ਰਾਤ ਨਾਲ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਦੀ ਰੰਗਿਆ ਸੀ ਤਹਿਜੀਬ ਨੂੰ,
ਆਦਮੀ ਤੋਂ ਆਦਮੀ ਮਰਵਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ।

“ਮਾਡਰਨ ਸੰਤ ਬਾਬੇ ਬਣਨ ਦੇ ਗੁਰ”

ਲੈ. ਕਰਨਲ ਅਮਰ ਸਿੰਘ ਵਿਰਕ

ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਗੋਲ ਪੱਗ , - ਤੇ ਚਿੱਟਾ ਚੋਲਾ ਪਾ ਲੈ ॥
ਰੱਖ ਅਧੀਆਂ ਅੱਖੀਆਂ ਮੀਟੂ, -ਥੋੜਾ ਮਾਵਾ ਲਾ ਲੈ ॥
ਪੇ ਰੋਲ ਤੇ ਏਜੈਂਟ ਰੱਖ , -ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਕਦਰ ਬਣਾ ਲੈ ॥
ਥੋੜੀ ਦੁਕਾਨ ਚੱਲ ਪਏ , -ਸਿਰ ਕਲਗੀ ਸਜਾ ਲੈ ॥
ਮੂੰਰਖਾਂ ਦੀ ਘਾਟ ਕੋਈ ਨਹੀ, -ਚੇਲੇ ਚੇਲੀਆਂ ਖੁਬ ਬਣਾ ਲੈ ॥
ਲੋਕਲ ਨੇਤਾ ਨਾਲ ਗੰਢ ਤੁਪ ਕਰ, -ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਡੇਰਾ ਸਜਾ ਲੈ ॥
ਲੀਡਰ ਚੋਕੀ ਭਰਨ ਆਉਣਗੇ, -ਵੋਟਾਂ ਦਾ ਇਕ ਜਾਲ ਵਿਛਾ ਲੈ ॥
ਸ਼ਸਤ੍ਰਧਾਰੀ ਰੱਖ ਅੱਗੇ ਪਿੱਛੇ, -ਲੀਡਰਾਂ ਵਾਂਗ ਧਾਕ ਜਮਾ ਲੈ ॥
ਫਿਰ ਮੌਜਾਂ ਹੀ ਮੌਜਾਂ ਹੋਸਨ, -ਅਪਣੀ ਹੀ ਮਰਿਆਦਾ ਚਲਾ ਲੈ ॥
ਰਾਗ ਰਾਗਾਂ ਨੂੰ ਛਿੱਕੇ ਟੰਗ, -ਰੇੜ੍ਹਵੀਆਂ ਚਲੰਤ ਧੁਨਾ ਚਲਾ ਲੈ ॥
ਵੱਜਣ ਵਾਜੇ, ਕੁੱਟ ਢੋਲਕੀਆਂ, -ਬਾਹਵਾਂ ਖੜੀਆਂ ਚਿਮਟੇ ਵਜਾ ਲੈ ॥
ਜਨਮ ਦਿਨ ਮਨਾਣਾ ਨਾ ਭੁੱਲੀ, -ਸੁੱਚਾ ਕੇਸਰੀ ਚੋਲਾ ਪਾ ਲੈ ॥
ਟੀਸੀ ਵਾਲੀ ਗੋਲ ਪਗੜੀ, -ਉਤੇ ਸੁੱਚੀ ਕਲਗੀ ਲਾ ਲੈ ॥
ਦਾਨ ਭੇਟਾ ਨੂੰ ਪਾ ਟੋਕਰੀ, -ਚਰਨੀ ਗੋਡੀ ਹੱਥ ਲੁਆ ਲੈ ॥
ਖੱਬਾ ਹੱਥ ਖੱਬੀ ਮੁੱਛ ਤੇ, -ਸੱਜਾ ਬੀਬੀ ਦੇ ਸਿਰ ਟਿਕਾ ਲੈ ॥
ਹੋਣਗੇ ਤੇਰੇ ਵਾਰੇ ਨਿਆਰੇ , -ਥੋੜਾ ਜਿਹਾ ਇਤਬਾਰ ਬਣਾ ਲੈ ॥
ਨੂਰਮਹੱਲੀਆਂ ਵਾਂਗ ਰਿਨੂ ਖਿਚੜੀ, -ਭਨਿਆੜਿਆਂ ਦਾ ਤੜਕਾ ਲਾ ਲੈ ॥
ਕੁੱਝ ਸਿਖਿਆ ਲੈ ਸੱਪਾਂ ਵਾਲੇ ਤੋ, -ਸੱਚੇ ਸੋਦਿਆਂ ਤੇ ਕੁੱਝ ਪਾ ਲੈ ॥
ਪਹੋਵਾ ਵਾਲੇ ਤੇ ਸਿਖਿਆਂ ਲੈ, -ਸ਼ਿਕਾਗੋ ਵਾਲੇ ਤੇ ਕੁੱਝ ਪਾ ਲੈ ॥
ਪੰਗਾ ਨਾ ਪਏ ਭੇਟਾ ਚਾੜ੍ਹ ਕੇ, -ਵੇਦਾਂਤੀ ਤੇ ਡੇਰੇ ਚਰਨ ਪੁਆ ਲੈ ॥
ਆਚਰਨ ਸਿਖਿਆਂ ਪਨਵੰਤਿਆਂ ਤੋ ਲੇ, ਬੀਬੀਆਂ ਕੋਲੋਂ ਲੱਤਾਂ ਘੁਟਾ ਲੈ ॥
ਨਾਂਨਕ ਸਿੰਘ “ਕਾਲ ਚੱਕਰ” ਚ ਲਿਖਿਐ, ਉਸ ਤੋ ਸਿਖਿਆ ਲੈ ਲੈ ॥
“ਮਾਈਆਂ ਗਾਈਆਂ - ਬਾਬੂ ਬੈਲ ॥
ਸੰਤ ਸਾਨੂੰ - ਕਰਨ ਵਿਚ ਸੈਲ ॥
ਨੋਟ - ਕਿਰਤ ਤੇ ਭਗੋੜੇ, ਹੱਡਹਰਾਮੀ, ਵਿਹਲੜ, ਭੇਖੀ, ਦੂਸਰਿਆਂ ਦੀ ਕਮਾਈ
ਤੇ ਪਲਣ ਵਾਲਿਓ, ਗੋਡਿਆਂ ਤੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਹੱਥ ਲੁਆਉਣ ਵਾਲਿਓ, ਕਰਮ ਕਾਂਡੀ
ਮਸੰਦੀ ਡੇਰਿਆਂ ਦੀ ਪੈਦਾਇਸ਼ ਸੰਤ ਬਾਬਿਓ (ਆਪਣੇ ਜਨਮ ਦਿਨ ਮਨਾਉਣ
ਵਾਲਿਓ - ਬਾਬੇ ਦੇ ਸੰਕੇਤਕ ਬਾਨਾਰਸੀ ਠੱਗੋ), ਜਨਮ ਦਿਨ ਮਨਾਉਣ ਪ੍ਰਥਾਇ
ਬਾਬੇ ਦੇ ਬਚਨ ਹਨ -

“ਜਨਮੇ ਕਉ ਵਾਜਹਿ ਵਾਧਾਇ ॥ ਸੋਹਿਲੜੇ ਅਗਿਆਨੀ ਗਾਏ)
ਜੋ ਜਨਮੈ ਤਿਸ ਸਰਪਰ ਮਰਣਾ ਕਿਰਤੁ ਪਇਆ ਸਿਰਿ ਸਾਹਾ ਹੇ ॥ -੧੦੩੨.

K.T.F Income Expense Syatement 2006

INCOME: From Donations and Book sales:

Delvinder Kaur Samra, Lodi, CA.....	25.00
Dr. Harbhajan Singh Shergill, Lodi, CA.....	500.00
Sohan Singh Bhatti, Burnaby, B.C., Canada.....	125.00
Balbir Singh, Palo Alto, CA.....	30.00
Khalsa Diwan Society, Abbotsford, B.C., Canada.....	200.00
Dr. Mohinder Singh Poonia, Fresno, CA.....	500.00
Satnam Singh Aulakh, Wacaunda, IL.....	100.00
Dr. Hardyal Singh Dhillon, UK.....	86.43
Gurbakhsh Singh, UK.....	345.70
Surjit Singh, UK.....	86.42
Surinder Kartar Singh, UK.....	172.85
Sukhdev Singh Dhillon, UK.....	172.85
S. R. S. Bhasin, UK.....	86.43
Dr. Amarjit Singh, UK.....	86.42
Avtar Singh Dhama, Union City, CA.....	1,500.00
Jaspal Singh, Silver Spring, MD.....	200.00
Gurmeet Kaur Bhatia, Roswell, GA.....	250.00
Surjit Singh, Plantation, FL.....	100.00
Dr. Harcharan Singh Chann, Madera, CA.....	500.00

Philadelphia Sikh Society, Millburne, PA.....	120.00
Shivinder Singh Gill, Sun Prairie, WI.....	50.00
Jatinder Singh Ghuman, Bellingham, WA.....	200.00
Dr. Gurcharan Singh Kanwal, Coeburn, VA.....	2,100.00
Dr. Nirmal Singh Dhesi, Santa Rosa, CA.....	100.00
Dr. Gurcharan Singh Badesha, Ipoh, Malaysia.....	135.00
Dr. Sarjeet Singh Sidhu, Ipoh, Malaysia.....	115.00
Jaswant Singh Samra, Jamaica, NY.....	5.00
Paula M. Wallace, Folsom, CA.....	30.00
Manmohan Singh Khokhar, Chester, VA.....	150.00
Bhupinder Singh Sodhi, Glen Allen, VA.....	100.00
Ranjodh Singh Gill, Richmond, VA.....	30.00
Dr. K. Singh Sahni, Richmond, VA.....	100.00
Dr. Rajwinder Gill, Chester, VA.....	100.00
Sikh Association of Cent. Virginia, Glen Allen, VA.....	481.00
Dr. Baljit Singh Sidhu, Chester, VA.....	500.00
Arti Pandya, Richmond, VA.....	500.00
Gurmit Singh Tiwana, Abbotsford, B.C., Canadas.....	100.00
Autar Singh Sidhu, Windsor, Ontario, Canada.....	100.00

Mani Singh Kang, Orange, CA.....	100.00
Dr. Satnam Singh Dhama, New City, NY.....	250.00
G. B. Singh, Gravesend, Kent, UK.....	500.00
Kamal Singh, Mississauga, Ontario, Canada.....	88.00
Tarlochan Singh Sandhu, Mississauga, Ontario.....	88.00
Avtar Singh, Scarborough, Ontario, Canada.....	125.00
Prof. Devinderjit Singh, St. Cath's Coll. Ox. UK.....	1,018.55
Jit Singh Kohli, Jericho.....	100.00
<u>Anonymous.....</u>	<u>1,300.00</u>
Total Receipts during 2006.....	13,652.65
<u>Carry over from 2005.....</u>	<u>133.59</u>
Total Funds.....	13,786.24
<u>Total Expenses.....</u>	<u>13,697.18</u>
Carry into 2007.....	89.06

This issue and the the subsequent issues of The Sikh Bulletin will come to you in electronic format only. This is necessitated by lack of funds for printing and mailing. You may wish to pass it along to your family and friends on your electronic mailing list or give their email addresses to us. Thank you.

Realizing the need for correct information about Sikhism in the English language for the benefit of Diaspora youth, KTF requested S. Gurbachan Singh Sidhu, UK, to revise some of his books and write new ones. Mr. Sidhu is one of the founders of The Sikh Missionary Society of UK and Guru Nanak Charitable Trust, Mullanpur Mandi, Ludhiana. Of the many books and pamphlets in English that he has authored we have been able to afford to publish only four:

- 1. Sikh Religion and Christianity – 110 pages*
- 2. Sikh Religion and Islam – 153 pages*
- 3. An Introduction to Sikhism – 76 pages*
- 4. Panjab and Panjabi – 177 pages*

These are excellent books for Sikhs and non Sikhs alike. Reading these books you will get the real meaning of Sikhi, something that Gurdwaras have miserably failed to teach. These books are for free distribution. We invite our readers in the USA to order any combination of 40 books for a donation to KTF of \$100.00, plus postage, and distribute them free to their family, friends, local sangats or schools operated by Gurdwaras. Your donation will help in the publication of The Sikh Bulletin.

We urge you to read Prof. Gurtej Singh's proposal on page 11 about creating a project to translate AGGS into English and see if it deserves your support. Events of last few months and recent announcement by the SGPC president that to 'strengthen the Sikh religious movement', SGPC had availed the services of Bhai Baldev Singh of the Akhand Kirtani Jatha proves beyond a shadow of doubt that the Foxes are guarding the hen house.

Khalsa Tricentennial Foundation of North America Inc.
3524 Rocky Ridge Way
El Dorado Hills, Ca 95762

Address
Label
Here

If you do not wish to receive this bulletin, please write '*do not mail*' across the label and return to sender.
If you wish for someone else to receive it, please provide us with their mailing address. Thank you.